

MILSTENAR

Av
Seyyed Qutb

Översättning och förord av
Lennart Eriksson

2009

Innehållsförteckning

FÖRORD: <i>Seyyid Qutb och islamismen</i> av Lennart Eriksson	I
MILSTENAR	II
1: Den unika koraniska generationen	III
2: Den koraniska metodens natur	IV
3: Det islamiska samhällets kännetecken och det korrekta sättet att skapa det	V
4: Jihad för Guds sak	VI
5: "La ilaha illa Allah" – Islams sätt att leva	VII
6: Den universella lagen	VIII
7: Islam är den verkliga civilisationen	IX
8: Den islamiska uppfattningen och kulturen	X
9: En muslims nationalitet och hans tro	XI
10: Långtgående förändringar	XII
11: Den segerrika tron	XIII
12: Detta är vägen	XIV
Ordförklaringar	XV
Litteraturförteckning	XVI

SEYYID QUTB OCH ISLAMISMEN

av Lennart Eriksson

1. Islamismen

Det är nödvändigt att till en början skilja mellan *religionen* islam och *islamismen*. Islamismen är ingen religion, den är en *politisk ideologi*. Som sådan har den endast delvis sin grund i religionen islam. Den hämtar även näring från många andra håll, såsom från västerlandets totalitära rörelser kommunismen, fascismen och nazismen – även om den, och inte minst just dess företrädare Seyyid Qutb, ofta förnekar just detta.

Det bör dock även framhållas, att islam är en unik religion i den meningen att den till skillnad från exempelvis kristendomen inte gör någon skarp åtskillnad mellan just religionen och staten. Jesus menade ju som bekant att man skulle ge kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör. Jesus hade inga anspråk på världslig makt, för hans "rike är icke av denna världen". Men Mohammed var på en gång dels den religiöse ledaren samt, efter "flykten" från Mecka till Medina, även *statschef*, ja till och med statens grundare.¹ Efter Mohammed har denna dubbla funktion upprätthållits av kaliferna, Guds ställföreträdare på jorden. I Iran har den s. k. "högste ledaren" samma uppgift.

Islamismen kan sägas vara ett uttryck just för muslimsk strävan att uppnå, upprätthålla och utvidga politisk makt. Den är i och med detta att betrakta som en politisk ideologi.

Jag kommer här att kortfattat först betrakta huvuddragen i islamismen utifrån dess koppling till religionen islam, för att sedan övergå till att exemplifiera dess samband med de andra totalitära rörelserna. Dessutom kommer jag att beröra dess samband med antisemitismen. Jag är medveten om, att det finns många såväl inomreligiösa som sekulära tolkningar av islam. Det finns också många uppfattningar om vad som är centralt både inom islam och islamismen. Det perspektiv som jag här kommer att försöka inta och redogöra för, är det som jag tror Seyyid Qutb själv stod

¹ Matt. 22:21; Joh. 18:36; Lewis, 2004, s. 5ff.

för eller åtminstone skulle ha sympatiserat med. Läsaren får själv bedöma i vilken utsträckning jag lyckats.

Låt oss alltså först se på vilket sätt den islamistiska ideologin är förknippad med religionen islam, genom att undersöka på vilket sätt islamismen använder sig av vissa begrepp inom islam.

Ett för islamismen centralt begrepp är *jihad*. De som utför jihad kallas *mujahedin*. Ordet jihad brukar oftast översättas till *strävan* (på Allahs väg – *al-jihad fi sabil Allah*). Denna kan vara av två slag, en inre själens strävan och en yttre strävan som tar sig uttryck i handling.

Islamismen intresserar sig i sin egenskap av politisk ideologi främst för den yttre strävan. För islamismen syftar denna yttre strävan ytterst till att införa den islamiska lagen, *shari'a*, överallt i hela världen och att därmed upprätta ett världsomspännande *kalifat*. Denna yttre jihad kan bedrivas antingen med fredliga eller med våldsamma medel.

Som ett exempel på strävan att med våld införa shari'a kan vi ta organisationen Hamas, vars syfte dock inte i första hand är att upprätta ett globalt kalifat, utan för närvarande begränsar sig till att med våld utplåna Israel. Detta framgår i dess stadga. Man kallar sig där den "Islamiska motståndsrörelsen". Så här skriver man i artikel 13:

"Den Islamiska Motståndsrörelsen är en framstående palestinsk rörelse, vars trohet står till Allah, och vars sätt att leva är islam. Den strävar efter att höja Allahs banér över varje centimeter av Palestina." (Artikel 6)

"Initiativ och så kallade fredliga lösningar och internationella konferenser står i strid med den Islamiska Motståndsrörelsens principer. Att missbruka någon del av Palestina är ett missbruk som riktas mot en del av religionen. Den Islamiska Motståndsrörelsens nationalism är en del av dess religion. Dess medlemmar har matats med det. De strider i syfte att höja Allahs banér över sitt hemland." (Artikel 13)

"Det finns ingen lösning på den Palestinska frågan utom genom jihad. Initiativ, förslag och internationella konferenser är alla ett slöseri med tiden och fåfänga strävanden." (Artikel 13)

"När fienden lägger beslag på muslimskt land, så blir jihad en individuell plikt för varje muslim." (Artikel 15)²

² <http://www.sapereaude.se/hamas.html> (2009-01-02)

Ett exempel på en fredligare strävan att utföra jihad genom vad man kan kalla infiltration, finner vi i ett dokument som utfärdats av det Muslimska Brödrskapet – vars palestinska gren f. ö. utgörs av just Hamas, åtminstone enligt Hamas' egen uppfattning. Detta dokument beskriver hur Brödrskapet tänkt sig att införa shari'a i Amerika:

”deras [Brödrskapets avantgardes] arbete i Amerika är ett slags stort jihad med syftet att avlägsna och förstöra den västerländska civilisationen inifrån och att med sina händer och med de troendes händer “sabotera” dess eländiga hus så att det elimineras och så att Guds religion blir segerrik över alla andra religioner.”³

Det är även centralt i islamismen, att tydligt skilja mellan islams hus, *dar al-islam*, och krigets hus, *dar al-harb*. Alla områden i världen där shari'a inte har införts, utgör definitionsmässigt i första hand krigets hus. Endast där som shari'a är landets lag, finns islams hus. Det förekommer också att man urskiljer områden med vilka vapenvila, *hudna*, råder. Dessa områden kallas *dar al-sulh*. Att märka är då att en sådan vapenvila endast är temporär, eftersom den naturliga relationen mellan islams hus och resten av världen enligt islamismen består i ett öppet eller latent krig.⁴

Islamismen skiljer också mellan de som inte underkastat sig islam, vilka man kallar otrogna, *kuffar* (sing. *kafir*), och de som underkastat sig, nämligen *muslimer*. Av de otrogna finns dels bokens folk, *ahl al-kitab*, dels övriga icke-muslimer. Till bokens folk hörde ursprungligen endast judarna och de kristna.

När den islamiska lagen införts i ett land har de otrogna bland bokens folk att välja mellan tre alternativ, antingen att underkasta sig och bli muslimer, att leva som s. k. *dhimmi* eller att dö. En dhimmi måste också på sätt och vis underkasta sig, ofta genom att betala en särskild skatt, *jizya*. I äldre tid var en dhimmi också tvungen t. ex. att gå ur vägen för en muslim och han fick inte rida till häst. För övriga otrogna, såsom hinduer och buddhister, står valet uteslutande mellan att underkasta sig och bli muslim eller att dö.

För islamismen är det som vi sett dessutom viktigt att expandera sitt territorium till dess det omfattar hela världen. Ett territorium som erövrats genom krig eller genom att fienden frivilligt kapitulerat och underkastat sig, utgör islams hus intill

³ www.investigativeproject.org/documents/misc/20.pdf. (2009-01-02) Citatet hämtat från sid. 21 och översatt till svenska av mig.

⁴ Lewis, 1988, s. 78ff; Hjärpe, s. 208; Karlsson, s. 259ff.

domedagen och får aldrig uppges. Detta territorium konstituerar en s. k. *waqf*, en gåva till Allah.

Islamismen, sådan den ovan framställts, utgör en totalitär ideologi, dels i den meningen att den söker världsherravälde, såsom även kommunismen, dels i den meningen att den söker att, om nödvändigt med våld, utsträcka sitt herravälde till alla delar av samhällslivet och det individuella livet. Ingen del av mänskligt liv står utanför islamismens maktanspråk. Även på detta sätt liknar den kommunismen. Men den liknar också nazismen eftersom den på samma sätt som kommunismen är expansionistisk och inte drar sig för att använda våld.

Samtliga dessa tre ideologier använder sig också av den så kallade führerprincipen. Denna har tydligast angivits av Adolf Hitler: "Staten måste förankra personlighetsprincipen i sin organisation med början hos den minsta cellen i kommunen och vidare ända upp till rikets högsta ledning. Det finns inga majoritetsavgöranden utan endast ansvariga personer, och ordet 'råd' återförs till sin ursprungliga betydelse. Varje man har visserligen rådgivare vid sin sida, *men beslut fattar endast en man*.⁵ Detta kan jämföras med Stalins, Maos, Titos och Pol Pots ställning i sina respektive länder. Det kan också jämföras med just kalifens ställning inom islamismen och med den högste ledarens ställning i Iran.

Ett annat kännetecken som förenar dessa tre ideologier är tanken om avantgardet (förtruppen), om en liten kärna av övertygade "kämpar" som är fast beslutna att genomföra ideologin i den praktiska verkligheten. Qutb skriver en del om detta. Han ställer frågan: "Hur är det möjligt att inleda uppgiften att återuppliva islam?" Svaret blir att, "[d]et är nödvändigt att det skapas ett avantgarde som tar sig an uppgiften med ... beslutsamhet och därefter fortsätter att gå framåt, att marschera genom den vidsträcka oceanen av *jahiliyya* som har omslutit hela världen."⁶ Tanken återfinns också hos Hitler: "Så snart en rörelse börjat gynnas av framgång, måste den ... genast av ren själ[v]bevarelsedrift spärra tillträdet för nya medlemmar Endast på så sätt kan den vidmakthålla rörelsens kärna oförfalskat frisk och sund. ...

⁵ Hitler, bd. II, s. 89.

⁶ Nedan, s. xv. Begreppet *jahiliya* kan definieras som "tillståndet av okunnighet om Guds vägledning" ofta med avseende på tiden innan islam uppenbarades. Qutb ger det, som nedan skall framgå, en något annorlunda innebörd.

I den erövrade staten skall den besätta alla viktiga poster.”⁷ Lenin talar för sin del om partiet som arbetarklassens förtrupp.⁸

Det finns tyvärr också ett starkt samband mellan islamismen och antisemitismen och därmed även med nazismen, vilket kommer till uttryck hos Qutb, när han talar om ”de trick som världsjudendomen utför, vars syfte är att eliminera alla begränsningar, i synnerhet de begränsningar som påläggs av tro och religion, så att judarna skall kunna tränga in i hela världens politiska system och sedan vara fria att sätta sina onda planer i verket”.⁹ Flera islamistiska rörelser, såsom det Muslimska Brödraskapet, vilket Qutb tillhörde, men också Hamas och Hizbollah, erkänner inte Israel. Hamas direkta syfte är att utplåna Israel, och i sina stadgar hänvisar man i artikel 32 till den antisemitiska förfalskningen Sions Vises Protokoll som sägs utvisa sionismens ”gränslösa” plan att inte nöja sig med att ta Palestina, utan har ett vidare syfte. Dessutom skriver man följande i artikel 28 i sin stadga:

Den sionistiska invasionen är en ond invasion. Den avstår inte från att utnyttja alla metoder, att använda alla ondskefulla och föraktliga vägar får att nå sitt mål. I sina infiltrations- och spionageoperationer förlitar den sig i hög grad på de hemliga organisationer som den gav upphov till, såsom Frimurarna, Rotary och Lions Club och andra sabotagegrupper. Alla dessa organisationer arbetar både öppet och i hemlighet i sionismens intresse och i enlighet med dess instruktioner. Deras mål är att undergräva samhällen, förstöra värden, korrumpera samveten, försämra karaktärer och att utplåna islam. Den ligger bakom narkotikahandeln och alkoholismen i alla dess former, i syfte att underlätta sin kontroll och expansion.¹⁰

Flertalet palestinska politiska rörelser har eller har haft som mål att utplåna Israel. Det gäller inte bara Hamas, utan även PLO, den kommunistiska organisationen PFLP och al-Fatah.¹¹ Den palestinske ledaren under andra världskriget hette Hajj Amin al-Huseini och var stormufti av Jerusalem. Han befann sig under kriget i exil i Tyskland och stödde Hitlers judeutrotningsprogram. Han verkade också för uppsättningen av den muslimska 13. SS-Bergsjägardivisionen

⁷ Hitler, bd. II, s. 220. al-Banna organiserade det muslimska brödraskapet i *kataib*, falanger, efter förebild hos Franco (Berman, s. 73).

⁸ Fischer/Marek, s. 32.

⁹ Nedan, s. xv. Berman lämnar fler exempel på Qutbs antisemitism, vilken enligt Berman ”var islamisk, men inte bara islamisk. Den var klassisk. (Berman, s. 99ff.)

¹⁰ <http://www.sapereau.de/hamas.html>. (2009-05-10).

¹¹ al-Fatah betyder ”segern” eller ”erövringen”.

"Handschar" ("dolk"), som stred på Balkan och tillhörde Waffen-SS. I ett tal år 1944 till imamerna i divisionen uttalade han följande:

I bekämpandet av judendomen står islam nationalsocialismen mycket nära. Nästan en tredjedel av Koranen handlar om judarna. Den har uppmanat alla muslimer att ta sig i akt för judarna, och när man träffar på någon får man bekämpa den. Judarna försökte i Khaybar att förgifta Guds sändebud Mohammed och har utfört eller låtit utföra olika attentat mot honom, vilka alla misslyckades. Mohammeds alla försök att förmå dem ta sitt förnuft till fånga var inte framgångsrika, och till slut såg han sig tvungen att undanröja judarna och jaga ut dem från Arabien.¹²

Edward Said har kallat al-Huseini för "det palestinska folkets röst", och Yassir Arafat, en avlägsen släkting till stormuftin, menade att han var "vår hjälte".¹³

2. Seyyid Qutb

Egyptiern Seyyid Qutb anses som en av islamismens ideologiska förgrundsgestalter. Han föddes år 1906, samma år som det Muslimska Brödrskapetets grundare Hassan al-Banna, och avrättades år 1966. Mellan dessa år hann han bland annat författa föreliggande bok, som utgavs första gången år 1964.

Qutb har även skrivit andra verk, bland annat en omfattande kommentar till Koranen med titeln *I skuggan av Koranen* (Fi thilal al-Quran), *Islam: Framtidens religion* (Al-Mustaqbal li-hadha'l-Din), och *Social rättvisa i islam* (Al-'adala al-ljtima'iyya fi-l-Islam). Inget verk av Qutb har dock tidigare översatts till svenska.

Efter att vid tio års ålder ha memorerat Koranen i dess helhet, fick han senare anställning vid det egyptiska utbildningsministeriet. Han reste till USA och tog en magisterexamen i pedagogik vid University of Northern Colorado. Qutb återkom till Egypten år 1951. Vid denna tid hade al-Banna mördats, men Qutb gick då in i det Muslimska Brödrskapet. Han gav ut brödrskapetets officiella tidning och efter statskuppen år 1951, då kungen Farouk störtades, uppstod oenighet mellan brödrskapet och det Revolutionära Rådet under Gamal Abdul Nasser. Nasser förbjöd organisationen år 1954. Qutb fängslades i samband därmed och kom därefter att sitta i fängelse nästan hela resten av sitt liv till dess han hängdes år 1966.

¹² Höpp (utg.), s. 221, min översättning från tyska.

¹³ Meir-Levi, s. 12.

Paul Berman kallar honom för "en skrämmande person", och gör bedömningen, att föreställningen om "islam som totalitet" var Qutbs viktigaste idé: "Enligt honom var tanken om totaliteten det som särskilde islam från alla andra världsuppfattningar – tawhid, eller Guds enhet". Berman tillägger att samma tro kan återfinnas bland marxister.¹⁴ Här finner vi alltså ytterligare stöd för antagandet, att islamismen enligt Qutb är en totalitär politisk ideologi.

3. Milstenar (Ma'alim fi'l-Tariq)

Denna bok utgavs första gången år 1964, och är Qutbs kanske mest inflytelserika politiska verk. Denna översättning från engelska, är den första till svenska språket.

Centralt för Qutbs politiska tänkande var att återge islam dess enligt honom förlorade ställning som "människosläktets ledare". (s. 13). Gud har nämligen gjort islam till ett universellt budskap, och föreskrivit att det ska vara en religion för hela mänskligheten och till en måttstock för alla innevånare på denna planet i alla deras angelägenheter intill tidens ände. (s. 17) I stället för att underkasta sig detta budskap och denna måttstock, har människorna valt att, som Qutb uttrycker det, "tillbe" varandra, att leva i *jahiliya*- samhällen i okunnighet om den gudomliga ledningen. Det är bara "genom det islamiska sättet att leva" som människorna blir "fria från slaveriet av en människa under en annan och kan hänge sig åt att tillbedja Gud allena, att erhålla ledning från Honom allena, och att böja sig inför Honom allena." (s. 15)

Begreppet *jahiliya* betyder, som ovan nämnts (not 6) ursprungligen ett tillstånd av okunnighet om Guds vägledning som var för handen *innan* islam uppenbarades. Qutb ger begreppet en annan innebörd, och menar att alla nuvarande icke-muslimska samhällen, och faktiskt de flesta muslimska också, är *jahiliya*-samhällen. Berman skriver, att det i första hand var den liberala idén att skilja mellan materiella och andliga makter, att skilja mellan stat och religion, som Qutb inte kunde stå ut med. Det liberala samhället "begränsar Guds domän till himlen". Alltså var friheten i det liberala samhället ingen frihet alls.¹⁵

Hela världen är enligt Qutb stöpt i *jahiliya*-form, som är ett uppror mot Guds suveränitet. (s. 10ff) Ett islamiskt avantgarde måste därför stiga fram (s.12) för att återupprätta islam, så att islam kan ta makten: "Islams främsta plikt i denna värld är

¹⁴ Berman (s. 80) citerar George Lukacs enligt vilken "företrädet för totalitetens kategori" var marxismens utmärkande beståndsdel, det som skilde den marxistiska från den borgerliga tanken. Jfr. Lukács, s. 71ff.

¹⁵ Berman, s. 94f.

att avsätta *jahiliya* från ledarskapet av människor och att ta detta ledarskap i egna händer och framtvinga det särskilda sätt att leva som är dess permanenta kännetecken.” (s. 135).

Milstenar kan därmed ses som en utläggning av Qutbs syn på hur det islamiska sättet att leva skall framtvingas, och hur den världsliga styrelsen av stater, som är grundat i frihet, skall ersättas av ovillkorlig underkastelse under den gudomliga lagen, shari'a, inte bara såvitt avser statens styrelse, utan i livets alla skiften.

Valet står alltså mellan underkastelse och frihet. Men enligt Qutb finns inget val. Shari'a ska framtvingas oavsett om vi vill det eller ej.

milstenar

Människosläktet befinner sig i dag på randen av en avgrund, inte på grund av den risk för fullständig utplåning som hänger över dess huvud – detta är bara ett symptom, inte den verkliga sjukdomen – utan därför att mänskligheten saknar de viktiga värden som är nödvändiga inte bara för dess hälsosamma utveckling men också för dess verkliga framåtskridande. Till och med västvärlden inser att den västerländska civilisationen är oförmögen att uppställa några hälsosamma värden till ledning för mänskligheten. Den vet att den inte är i besittning av någonting som kan tillfredsställa sitt eget samvete och berättiga dess existens.

Demokratin i västerlandet har blivit ofruktsam till en sådan grad att den lånar från systemen i östblocket, särskilt i det ekonomiska systemet, under namn av socialism. Samma sak är det med östblocket. Dess sociala teorier, främst bland dem är marxismen, attraherade i början inte endast ett stort antal människor från öst men också från väst, eftersom den utgjorde ett sätt att leva som baserades på en trosbekännelse. Men nu är marxismen besegrad på det ideologiska planet, och om man påstod att inte en enda nation i världen verkligen är marxistisk, så skulle det inte vara någon överdrift. På det hela taget så står denna teori i konflikt med människans natur och hennes behov. Denna ideologi blomstrar bara i ett degenererat samhälle eller i ett samhälle som har blivit underkuvat till följd av någon form av långvarig diktatur. Men även under dessa omständigheter så misslyckas dess materialistiska ekonomiska system, trots att detta var den enda grund på vilken dess struktur grundades. Ryssland, som är ledande bland de kommunistiska länderna, lider själv av brist på livsmedel. Även om Ryssland under tsartiden brukade producera ett överskott av livsmedel, så måste det nu importera mat från utlandet och måste därför sälja sina guldreserver. Huvudorsaken till detta är kollektivjordbrukets misslyckande, eller, så kan man uttrycka det, misslyckandet av ett system som är mot den mänskliga naturen.

Det är nödvändigt att mänskligheten får ett nytt ledarskap!

Västerlandets ledarskap över mänskligheten är nu på tillbakagång, inte därför att den västerländska kulturen har blivit materiellt fattig eller därför att dess ekonomiska eller militära makt har blivit svag. Det västerländska systemets era har nått sitt slut,

huvudsakligen därför att det har berövats de livgivande värden som gjorde det möjligt för det att bli mänsklighetens ledare.

Det är nödvändigt för det nya ledarskapet att bevara och utveckla de materiella frukterna av Europas kreativa snille, och dessutom att tillhandahålla åt mänskligheten så höga ideal och värden som hittills har förblivit oupptäckta av mänskligheten, och som också kommer att göra människan bekant med ett sätt att leva som står i harmoni med den mänskliga naturen och som är positivt och konstruktivt samt möjligt att genomföra.

Islam är det enda system som innehar dessa värden och detta sätt att leva.

Vetenskapens framsteg har också avslutats. Denna period, som tog sin början med renässansen på femtonhundratalet efter Kristus och nådde sin höjdpunkt på sjuttonhundra- och artonhundratalet, innehåller ingen anda av pånyttfödelse.

Alla nationalistiska och chauvinistiska ideologier som har uppstått i moderna tider, och alla de rörelser och teorier som har utvecklats ur dessa, har också förlorat sin vitalitet. Kort sagt: Alla av människor uttänkta individuella och kollektiva teorier har visat sig vara misslyckade.

I detta kritiska och förvirrade ögonblick, har vändpunkten för islam och det muslimska samhället kommit – tiden för islam som inte förbjuder materiella uppfinningar. Detta räknas verkligen som en förpliktelse för människan från tidens begynnelse, när Gud insatte honom som Hans ställföreträdare på jorden, och det betraktas under vissa omständigheter som tillbedjan av Gud och som ett av syftena med människans tillblivelse.

”Än när din Herre sade till änglarna: ’Jag ämnar förvisso insätta en ställföreträdare på jorden.’” (Koranen 2:28Z)

”Jag har skapat djinnerna och människosläktet blott för att de skola dyrka mig.” (51:56Z)

Alltså har den muslimska gemenskapens vändpunkt nu kommit för att fullfölja den uppgift som Gud har ålagt människorna.

”I ären det bästa folk som frambragts bland människorna, enär I påbjuden det tillbörliga och förbjuden det otillbörliga och tron på Gud.” (3:106Z)

”Sålunda hava vi gjort eder till en utvald menighet, för att I skullen bliva vittnen emot människorna och aposteln bliva vittne emot eder.” (2:137Z)

* * *

Islam kan inte uppfylla sin roll utom genom att ta konkret form i ett samhälle, snarare, i en nation; för människan lyssnar inte, i synnerhet inte i dessa tider, till en abstrakt teori som inte har materialiserats och kan ses i ett levande samhälle. Från denna synpunkt kan vi säga att den muslimska gemenskapen har varit utrotad under några århundraden, för denna muslimska gemenskap betecknar inte namnet på ett land där islam residerar, inte heller är det ett folk vars förfäder tidigare levde under det islamiska systemet. Det är namnet på en grupp av människor vars seder, idéer och begrepp, regler och föreskrifter, värden och kriterier, alla har sitt ursprung i den islamiska källan. Det muslimska samhälle som bar dessa kännetecken försvann i den stund som Guds lagar upphävdes på jorden.

Om islam ännu en gång ska spela rollen av människosläktets ledare är det nödvändigt att det muslimska samhället återupprättas i sin ursprungliga form.

Det är nödvändigt att återuppliva det muslimska samhälle som har begravts under bråten av människoskapade traditioner under flera generationer, och som har krossats under tyngden av dessa falska lagar och seder som inte ens har en avlägsen anknytning till islams läror, men som, trots detta, kallar sig själv ”islams värld”.

Jag är medveten om att det finns ett stort avstånd mellan försöket att ”återupprätta” och att erhålla ”ledarskap”, eftersom det muslimska samhället för länge sedan har upphört att existera och inte kan betraktas, och ledarskapet över mänskligheten har för länge sedan övergått till andra ideologier och andra nationer, andra begrepp och andra system. Det var den era under vilken Europas snille skapade sina underbara arbeten i vetenskap, kultur, lag och materiell produktion, genom vilka mänskligheten har nått stora framsteg i termer av kreativitet och materiell komfort. Det är inte lätt att hitta fel hos uppfinnarna av sådana underbara ting, särskilt eftersom det i det vi kallar ”islams värld” råder en total avsaknad av all denna skönhet.

Men trots allt detta är det nödvändigt att återuppliva islam. Avståndet mellan återupplivandet av islam och uppnåendet av ledarskap över världen må vara mycket

stort, och det må finnas stora svårigheter på vägen; men det första steget måste tas för återupplivandet av islam.

* * *

Om vi ska kunna utföra vår uppgift med insikt och vishet, så måste vi ha full kännedom om detta eftersom det utgör grunden utifrån vilken den muslimska gemenskapen skall fullgöra sin uppgift som världens ledare. Detta är mycket väsentligt för att undgå att göra misstag under återuppbyggnadens och återupplivandets första stadium.

Den muslimska gemenskapen av idag är vare sig kapabel eller ålagd att inför mänskligheten uppvisa stort snille vad avser materiella uppfinningar som gör att världen skulle buga inför dess överlägsenhet och därigenom återetablera sitt ledarskap över världen. Europas kreativa sinne befinner sig långt före på detta område, och vi kan åtminstone inte på några århundraden förvänta oss att kunna tävla med Europa och uppnå överlägsenhet över det i dessa avseenden.

Därför måste vi äga någon annan kvalitet, en kvalitet som den moderna civilisationen saknar.

Men detta betyder inte att vi inte skulle bry oss om materiella framsteg. Vi bör ägna också detta vår strävan och fulla uppmärksamhet, inte för att det i detta skede är en viktig förutsättning för att uppnå ledarskap över mänskligheten, utan därför att det är en nödvändig förutsättning för själva vår existens; och islam självt, som upphöjer människan till positionen av Guds ställföreträdare på jorden, och som under speciella omständigheter anser att denna ställföreträdares skyldigheter utgör en tillbedjan av Gud och syftet med människans skapelse, medför att materiella framsteg blir en förpliktelse för oss.

För att uppnå ledarskapet över mänskligheten måste vi ha något att erbjuda utöver materiella framsteg, och denna andra kvalitet kan bara bli tron och ett sätt att leva som å ena sidan tillvaratar den moderna vetenskapens och teknologins framsteg och som å den andra sidan uppfyller grundläggande mänskliga behov på samma förnämliga sätt som teknologin har uppfyllt dem med avseende på materiell komfort. Och sedan måste denna tro och detta sätt att leva ta konkret form i ett mänskligt samhälle – med andra ord i ett muslimskt samhälle.

* * *

Om vi ser till källorna och grundera till det moderna sättet att leva, blir det klart att hela världen har stöpts i *jahiliyya*,¹⁶ och alla dessa underbara materiella bekvämligheter och högtstående uppfinningar förminskar inte denna okunnighet. Denna *jahiliyya* baserar sig på ett uppror mot Guds överhöghet på jorden. Den överför till människan ett av Guds största attribut, nämligen överhöghet, och gör vissa människor till herrar över andra. Det rör sig inte nu för tiden om den enkla och primitiva formen av gammal *jahiliyya*, utan består i hävdandet att rätten att skapa värden, att instifta regler för kollektivt beteende, och att välja vilket sätt man vill leva, ligger hos människan, utan avseende på vad Gud har föreskrivit. Resultatet av detta uppror mot Guds auktoritet är förtrycket av Hans skapade varelser. Alltså är förödmjukandet av den vanliga människan under de kommunistiska systemen och exploateringen av individer och nationer på grund av girighet och imperialism under de kapitalistiska systemen endast en direkt följd av ett uppror mot Guds auktoritet och av förnekandet av människans värdighet som givits honom av Gud.

I detta avseende är islams sätt att leva unikt, för i andra system än islam så tillbedjer vissa människor andra på ett eller annat sätt. Bara genom det islamiska sättet att leva blir människorna fria från slaveriet av en människa under en annan och kan hänge sig åt att tillbedja Gud allena, att erhålla ledning från Honom allena, och att böja sig inför Honom allena.

Det är här som vägarna skiljer sig åt, och det är detta nya begrepp som vi innehar och som vi kan presentera inför mänskligheten – detta och det sätt att leva som detta begrepp skapar för alla praktiska aspekter av människornas liv. Det är detta viktiga budskap som människorna inte känner till. Det är inte en produkt av västerländska uppfinningar eller av europeiskt snille, inte vare sig östligt eller västligt.

* * *

Utän tvekan är vi innehavare av denna nya sak som är perfekt intill fulländning, en sak som människosläktet inte känner till och inte har förmågan att "tillverka".

¹⁶ Okunskap om gudomlig vägledning

Men som vi har sagt förut så kan skönheten i detta nya system inte uppfattas om det inte tar konkret skepnad. Därför är det nödvändigt att en gemenskap arrangerar sina angelägenheter i överensstämmelse med det och visar upp det för världen. För att detta skall kunna komma till stånd behöver vi ta initiativet till en rörelse för islamisk pånyttfödelse i något muslimskt land. Bara en sådan rörelse för pånyttfödelse kan ha förutsättningar för att uppnå ledarskap över världen, oavsett om det tar kort eller lång tid.

Hur är det möjligt att inleda uppgiften att återuppliva islam?

Det är nödvändigt att det skapas ett avantgarde som tar sig an uppgiften med denna beslutsamhet och därefter fortsätter att gå framåt, att marschera genom den vidsträcka oceanen av *jahiliyya* som har omslutit hela världen. Under sin väg bör det hålla sig en aning på avstånd från denna allomfattande *jahiliyya* men bör också behålla några band med den.

Det är nödvändigt att detta avantgarde känner till de landmärken och milstenar som finns på vägen mot detta mål, så att de kan känna igen startpunkten, naturen, åliggandena och det slutliga syftet med denna långa resa. Inte bara det; de måste också vara medvetna om sin position i opposition till denna *jahiliyya*, som har satt sina avtryck över hela jorden: när man skall samarbeta med andra och när man ska separera från dem: vilka karaktäristika och kvaliteter som de skall odla, och med vilka karaktäristika och kvaliteter som *jahiliyya* omkring dem har beväpnat sig; hur man skall tilltala *jahiliyyas* folk med islams språk, och vilka ämnen och problem som bör diskuteras; samt var och hur man skall erhålla vägledning i dessa avseenden.

Milstenarna kommer med nödvändighet att bestämmas genom ljuset av den första källan till denna tro – den Heliga Koranen – och från dess grundläggande läror, samt från de begrepp som den skapade i sinnena på den första gruppen av muslimer, de som Gud upplyfte för att fullfölja Hans vilja, de som en gång ändrade den mänskliga historiens gång i den riktning som påbjudits av Gud.

* * *

Jag har skrivit "*Milstenar*" för detta avantgarde, som jag anser vara en realitet som vänder på att materialiseras. Fyra kapitel¹⁷ har hämtats från min kommentar *Fi Thilal al-Qur'an*,¹⁸ som jag har ändrat lite här och där för att passa ämnet. Denna introduktion och de andra kapitlen har jag skrivit vid olika tidpunkter. När jag skrev dessa kapitel har jag fastlagt de djupa sanningar som jag insåg under mina meditationer rörande det sätt att leva som presenteras i den Heliga Koranen. Dessa tankar kan uppfattas som slumpmässiga och osammanhängande, men de har en sak gemensam, dessa tankar är milstenar på vägen, och märken efter vägen är till sin själva natur inte sammanbundna. Tillsammans utgör dessa skrivelser en första del i en serie, och jag hoppas att med Guds hjälp skriva ytterligare några sammanställningar rörande detta ämne.

Och ledningen kommer från Gud.

¹⁷ Dessa kapitel är "Den koraniska metodens natur", "Islamiska begrepp och kultur", "Jihad i Guds syften" och "Återupplivandet av den muslimska gemenskapen och dess karaktäristika".

¹⁸ "*I Koranens skugga*", en kommentar till Koranen.

kapitel 1

Den unika koraniska generationen

De som kallar till islam i varje land och i varje tidsperiod bör tänka på en särskild aspekt av islams historia, och de bör begrunda den djupt. Den har att göra med hur man inbjuder folk till islam och hur man skall öva på detta.

En gång skapade detta budskap en generation – generationen av följeslagare till Profeten, må Gud vara nöjd med dem – utan jämförelse i islams historia, inte heller i hela mänsklighetens historia. Efter detta kunde ingen annan generation av samma kaliber hittas. Det är sant att vi kan finna en eller annan individ av denna kaliber här och där i historien, men aldrig igen har ett så stort antal av sådana människor existerat i samma region som under islams första tid.

Detta är en uppenbar och öppen historiens sanning, och vi borde begrunda den djupt så att vi kan finna dess hemlighet.

Detta budskaps Koran finns fortfarande i våra händer, och Guds Budbärare *Hadith* – frid vare med honom, dvs. hans vägledning i praktiska angelägenheter och hans heliga livs historia finns också i våra händer, precis så som de var i händerna på den första muslimska gemenskapen vars historia inte kan återskapas igen. Den enda skillnaden är vem som är Guds Budbärare – frid vare med honom; men är detta hemligheten?

Hade Profetens person – frid vare med honom – varit oundgängligen erforderlig för etablerandet och fruktsamheten i detta budskap, så skulle Gud inte ha gjort islam till ett universellt budskap, och föreskrivit att det skulle vara en religion för hela mänskligheten. Han skulle inte heller ha gjort det till en måttstock för alla innevånare på denna planet i alla deras angelägenheter intill tidens ände.

Gud har själv tagit på sig ansvaret att bevara denna Heliga Koran eftersom Han vet att islam kan etableras och vara till mänsklighetens nytta även efter Profetens tid – frid vare med honom. Alltså kallade Han Sin Profet – frid vare med honom, tillbaka till Sin nåd efter tjugotre år som budbärare och förklarade denna religion vara giltig intill tidens ände. Därför är inte frånvaron av Guds Budbärare – frid vare med honom – den verkliga orsaken eller förklaringen till detta fenomen.

Vi måste därför söka efter andra orsaker och i detta syfte betraktar vi den klara källa ur vilken den första generationen av muslimer stillade sin törst. Kanske har man glömt något rörande denna klara källa. Vi borde titta på hur de fick sin träning. Kanske har några ändringar funnit sin väg dit.

Den källa ur vilken Profetens – frid vare med honom – följeslagare drack var Koranen; bara Koranen och Profetens *Hadith* och hans undervisning hade sprungit ur denna källa. När någon frågade 'Aisha, den Trofastes Moder – må Gud vara nöjd med henne – om Profetens – frid vare med honom – karaktär, svarade hon: "Hans karaktär var Koranen".¹⁹

Den Heliga Koranen var den enda källa från vilken de stillade sin törst, och var den enda modell från vilken de formade sina liv. Detta var den enda ledningen för dem, inte för att det sakades civilisation, kultur eller vetenskap eller böcker eller skolor. Den romerska kulturen fanns, dess civilisation, dess böcker och dess lagar, något som fortfarande anses vara grunden för europeisk kultur. Där fanns arvet från den grekiska kulturen – dess logik, dess filosofi och dess konst, något som fortfarande utgör en inspiration för västerländskt tänkande. Där fanns den persiska civilisationen, dess konst, dess poesi och dess legender, och dess religion och regeringssystem. Där fanns många andra civilisationer, nära och fjärran, såsom den indiska och den kinesiska kulturen, och så vidare. Den romerska och den persiska kulturen var etablerade norr och söder om den arabiska halvön, och judarna och de kristna fanns i hjärtat av Arabien. Vi tror alltså att denna generation inte fäste sin hela tillit till Guds Bok som en förståelse av sin religion på grund av någon okunskap om civilisation och kultur. Det berodde i stället på en väl uttänkt plan och metod. Ett exempel på detta syfte kan återfinnas i det misshag som uttrycktes av Guds Budbärare – frid vare med honom – när 'Omar – måtte Gud vara nöjd med honom – kom med några blad från Toran. Guds Budbärare – frid vare med honom – sade: "Vid Gud, till och med om Moses vore vid liv ibland er idag, så skulle han inte ha något annat val än att följa mig".²⁰

Det är klart från vad som här hände att Guds Budbärare – frid vare med honom – avsiktligen begränsade den första generationen av muslimer, som skulle genomgå de första stegen av träning, till endast en vägledande källa, och den var Guds Bok. Hans avsikt var att denna grupp uteslutande skulle hänge sig åt Guds Bok och inrätta

¹⁹ Al-Nisaa.

²⁰ Berättat av al-Hafidh Abu Yala från Himad, från al-Shubi, från Jabir.

sina liv uteslutande i enlighet med dess lära. Det är därför som Guds Budbärare – frid vare med honom – var missnöjd när 'Omar – måtte Gud vara nöjd med honom – vände sig till en annan källa än Koranen.

Guds Budbärare – frid vare med honom – hade i själva verket för avsikt att förbereda en generation som var renhjärtad, ren i anden, ren i förståelse. Deras träning skulle baseras på den metod som föreskrivits av Gud som gav Koranen, renad från inflytande från andra källor.

Denna generation drack alltså uteslutande ur denna källa och uppnådde därmed en unikt framstående ställning i historien. I senare tider hände det att andra källor blandade sig med den. Andra källor som användes av senare generationer omfattade grekisk filosofi och logik, uråldriga persiska legender och deras idéer, judiska skrifter och traditioner, kristen teologi och, utöver dessa, fragment av andra religioner och civilisationer. Dessa blandades med kommentarer till Koranen och med skolastisk teologi, samtidigt som de blandades med juridiken och dess principer. Senare erhöll generation efter generation sin träning från denna blandade källa, och därför uppstod aldrig igen någon like till denna generation.

Alltså kan vi reservationslöst säga att huvudorsaken till skillnaden mellan denna första unika och framstående grund av muslimer och senare tiders muslimer är att renheten i den första källan till islamisk vägledning blev uppblandad med olika andra källor, så som vi har beskrivit.

* * *

Det finns en annan grundläggande orsak som har bidragit till att skapa denna skillnad. Denna skillnad ligger i denna unika generations sätt att lära.

De som tillhörde denna första generation närmade sig inte Koranen i syfte att erhålla kultur och information, inte heller för smakens eller underhållningens skull. Ingen av dem kom till Koranen för att föröka summan av sin kunskap för kunskapens egen skull eller för att lösa något vetenskapligt eller juridiskt problem, eller för att undanröja någon felaktighet i sin uppfattning. Snarare vände han sig till Koranen för att få reda på vad den Allsmäktige Skaparen hade föreskrivit för honom och för den grupp i vilken han levde, för sitt eget liv och för gruppens liv. Han närmade sig den så att han omedelbart skulle handla utifrån vad han hörde, så som en soldat på slagfältet läser "Dagens Bulletin" så att han vet vad som skall göras. Han läste inte

många verser i Koranen på en gång, eftersom han förstod att detta skulle lägga en outhärdlig börda av plikter och ansvar på hans skuldror. Som mest kunde han läsa tio verser, memorera dem, och sedan handla utifrån dem. Vi känner till detta från en tradition som berättats av Abdullah bin Mas'ood.

Denna förståelse – förståelsen att vägledning syftar till handling – öppnade dörrarna till andlig uppfyllelse och kunskap. Om de hade läst Koranen endast i syfte att diskutera, lära sig och få information, så skulle inte dessa dörrar ha öppnats. Dessutom blev handlandet lätt liksom ansvarets börda, och Koranen blev en del av deras personligheter som blandade sig med deras liv och karaktärer så att de förvandlades till levande exempel på tro – en tro som inte gömdes i intellektet eller i böcker, men som uttryckte sig själv i en dynamisk rörelse som förändrade förutsättningar och händelser och livets bana.

Koranen öppnar verkligen inte sina skatter utom för den som accepterar den med sin ande; kunskapens ande, i syfte att handla utifrån den. Den kom inte för att vara en bok med intellektuellt innehåll eller en skönlitterär skrift eller för att bli ansedd som en historiebok eller en bok fylld med berättelser, även om den innehåller alla dessa element. Den kom för att bli ett sätt att leva, en väg helgad åt Gud. Alltså förlånade Gud Den Högste den gradvis till dem, för att läsas i avsnitt:

”Vi har delat den i avsnitt som du skall läsa för människorna i lugn och långsam rytm, och Vi uppenbarar den ett efter ett.” (17:106B)

Hela Koranen kom inte ned på en gång; snarare kom den ned i överensstämmelse med det islamiska samhällets behov när det konfronterades med nya problem, allt eftersom ideér och begrepp tillväxte, i takt med det allmänna sociala livets framsteg, och i enlighet med nya utmaningar som den muslimska gemenskapen ställdes inför i sitt praktiska liv. En vers eller några verser kunde bli uppenbarade i enlighet med speciella omständigheter och händelser, och de kunde besvara frågor som uppkom i människors sinnen, kunde förklara en särskild situations beskaffenhet och kunde föreskriva ett sätt att handskas med den. Dessa verser kunde rätta deras misstag, antingen såvitt avser förståelse eller praktik, kunde bringa dem närmare Gud, och kunde förklara för dem visheten i olika aspekter av universum i ljuset av Guds attribut. Alltså insåg de klart att varje ögonblick av deras liv stod under kontinuerlig ledning och styrning av den Allsmäktige Skaparen och att

de beträdde livets väg under Guds nåds vingar. På grund av denna känsla av en konstant relation med Gud så formades deras liv i enlighet med den heliga livsväg som Han instruerade.

Att översätta instruktionerna till handling var alltså metoden för den första gruppen av muslimer. Senare generationers metod var instruktion för akademisk diskussion och nöje. Och utan tvekan är detta den andra stora faktorn som gjorde att senare generationer blev annorlunda än den första unika generationen av islam.

* * *

En tredje orsak har också verkat i muslimernas historia; vi bör titta också på den.

När en person omfamnade islam under Profetens – frid vare med honom – tid så frigjorde han sig omedelbart från *jahiliyya*.²¹ När han steg in i islams cirkel, så påbörjade han ett nytt liv, och avskiljde sig helt och hållet från sitt tidigare liv i okunnighet om den Gudomliga Lagen. Han såg på vad han gjort under sitt liv i okunnighet med misstro och rädsla, med en känsla av att vad han gjort var orent och inte kunde tolereras av islam! Med denna känsla vände han sig till islam för ny vägledning; och om frestelser vid någon tidpunkt skulle övermanna honom, eller om han skulle attraheras av gamla vanor, eller om han blev slapp när det gällde att utföra islams befallningar, så blev han rastlös med en känsla av skuld och kände behovet av att rena sig själv från vad som hänt, och vände sig till Koranen för att forma sig i enlighet med dess ledning.

Alltså borde det bli en brytning mellan muslimens nuvarande islam och hans tidigare *jahiliyya*, och detta efter ett väl genomtänkt beslut, och som ett resultat av detta borde alla hans relationer med *jahiliyya* avbrytas och han borde anslutas helt och hållet till islam, även om det skulle bli lite givande och tagande med månggudadyrkarna i kommersiell aktivitet och daglig handel; fast relationer som bygger på förståelse är en sak och daglig handel är en annan.

Denna avsvärjelse av *jahili*-omgivningen, dess seder och traditioner, dess ideér och begrepp, fortskred från ersättandet av polyteismen med begreppet om Guds Enhet, av *jahili*-synen på livet och världen med den islamiska synen, och från absorption till den nya islamiska gemenskapen under ett nytt ledarskap och

²¹ Tillståndet av okunnighet om Guds vägledning.

dedikationen av all lojalitet och alla åtaganden till detta nya samhälle och nya ledarskap.

Detta utgjorde vägskalet och början på en ny resa, en resa fri från *jahili*-samhällets press på värden, begrepp och traditioner. Muslimen ställdes inte inför något betungande utom tortyren och förtrycket; men han hade redan i djupet av sitt hjärta beslutat att konfrontera det med jämnmod; alltså skulle ingen press från *jahili*-samhället kunna ha någon inverkan på hans bestående orubblighet.

Vi är alltså idag omgivna av *jahiliyya* som är av samma slag som den var under islams första tid, kanske lite djupare. Vår hela omgivning, folks trossatser och idéer, vanor och konst, regler och lagar – är *jahiliyya*, till och med till sådan grad att det som vi anser vara islamisk kultur, islamiska källor, islamisk filosofi och islamiska tankar också är konstruktioner av *jahiliyya*!

Det är därför som de sanna islamiska värdena aldrig kommer in i våra huvuden, som våra sinnen aldrig upplyses av islamiska begrepp och ingen grupp av människor uppstår ibland oss som är av samma kaliber som islams första generation.

Det är därför nödvändigt – på den islamiska rörelsens väg – att vi på de tidiga stadierna av vår träning och utbildning förflyttar oss bort från allt inflytande av den *jahiliyya* i vilken vi lever och från vilken vi erhåller fördelar. Vi måste återvända till den rena källan som är fri från uppblandning och förorening. Vi måste återvända till den för att från den utvinna våra begrepp om universums natur, den mänskliga existensens natur och förhållandet mellan dessa två till den Perfekte, den Verkliga Varelsen, Gud den Högste. Från denna måste vi också utvinna våra begrepp om livet, våra regeringsprinciper, politik, ekonomi och alla andra aspekter av livet.

Vi måste återvända till den med en känsla av att instrueras för lydnad och handling, och inte för akademisk diskussion och nöje. Vi ska återvända till den för att utröna vad slags person den önskar att vi ska vara, och sedan vara sådan. Under denna process kommer vi också att upptäcka Koranens artistiska skönhet, de underbara berättelserna i Koranen, scenerna i Koranen från domedagen, Koranens intuitiva logik och alla andra sådana fördelar som akademiker och litteraturvetare söker efter. Vi kommer att bli i åtnjutande av alla dessa andra aspekter, men dessa utgör inte huvudobjektet för våra studier. Vårt primära syfte är att veta vilket sätt att leva som Koranen kräver av oss, den totala syn på universum som Koranen vill att vi ska ha, vilken karaktären är på den kunskap om Gud som Koranen lär oss, den

moral och sed som påbjuds av den och det slags juridiska och konstitutionella system som den ber oss att etablera i världen.

Vi måste också befria oss från greppet av *jahili*-samhället, *jahili*-begrepp, *jahili*-traditioner och *jahili*-ledarskap. Vårt uppdrag ligger inte i att kompromissa med *jahili*-samhällets vanor, inte heller kan vi vara lojala mot det. *Jahili*-samhället är, på grund av dess *jahili*-karaktär, inte värdigt att kompromissa med. Vårt mål är att först förändra oss själva för att sedan förändra samhället.

Vårt främsta mål är att förändra detta samhälles vanor. Vårt mål är att i grunden förändra *jahili*-systemet – detta system som på ett fundamentalt sätt är oförenligt med islam, och som med hjälp av makt och förtryck hindrar oss från att leva det slags liv som vår Skapare kräver av oss.

Vårt första steg blir att höja oss över *jahili*-samhället och alla dess värden och begrepp. Vi kommer inte heller att förändra våra egna värden och begrepp för att mer eller mindre köpslå med detta *jahili*-samhälle. Aldrig! Vi och det befinner oss på skilda vägar, och om tar så mycket som ett steg tillsammans så kommer vi att helt och hållet förlora vårt mål och även komma vilse på vår väg ...

Vi vet att vi kommer att möta svårigheter och prövningar i detta och vi kommer att behöva göra stora uppoffringar. Men om vi skall vandra i den första generationen muslimers fotspår, dem genom vilka Gud etablerade Sitt system och gav det seger över *jahiliyya*, så kommer vi inte att vara herrar över vår egen vilja.

Det är därför önskvärt att vi skall hela tiden skall vara medvetna om naturen i vårt handlingsmönster, om naturen i vår position, och naturen i den väg som vi måste färdas för att komma ut ur okunskapen, precis som den framstående generationen av medföljare till Profeten – frid vare med honom – kom ut ur den.

Kapitel 2

Den Koraniska metodens natur

Den del av den heliga Koranen som uppenbarades för Profeten – frid vare med honom – i Mecka under en tid av tretton år, berörde endast en fråga. Denna frågas natur förändrades inte, även om sättet som den presenterades varierade i överensstämmelse med Koranens stil, och refererar till denna fråga på nya sätt, och alltid som om den hade ställts för första gången.

Detta var den primära frågan, den största frågan, den fundamentala frågan för denna nya religion – en fråga om tro med två huvudaspekter, den Gudomliga och den mänskliga, och förhållandet mellan dem.

Denna fråga riktas till "människan" som människa, och i detta avseendet är araberna under en tidsålder eller någon annan, såväl som icke-araber, likvärdiga, vare sig han tillhör denna tidsålder eller en senare.

Detta är det oföränderliga mänskliga problemet; detta är frågan om människans existens i universum, hans slutliga mål, och hans position i och förhållande till universum; och frågan om förhållandet mellan honom och universums Skapare. Denna aspekt av människans liv kan inte förändras, eftersom den förhåller sig till hans själva existens.

Under Mecka-perioden förklarade Koranen för människan hemligheten i hans existens och hemligheten i hans omgivande universum. Den talade om för honom vem han är, varifrån han har kommit, för vilket syfte och vart han slutligen kommer att bege sig. Vem som bragte honom från icke-existens till att vara, till Vem han skall återvända och vilken hans slutliga bestämmelse kommer att bli. Den upplyste honom också om naturen i de ting som han kan röra vid och se och om de ting som han kan uppfatta och begripa men som han inte kan se. Vem som skapade och som förvaltar detta underbara universum. Vem som låter dag och natt skifta, och Vem som förändrar och förnyar saker. Den talade också om för honom hur han skulle förhålla sig till sin Skapare, till den fysiska världen och till andra mänskliga varelser.

Detta är den stora frågan som människans existens är beroende av, och som den kommer att fortsätta att vara beroende av intill tidens ände.

Alltså ägnades alla de tretton åren i Mecka-perioden åt att förklara och utlägga denna grundläggande fråga, den fråga från vilken alla andra frågor och detaljer som har att göra med mänskligt liv härrör.

Koranen gjorde denna fråga till det enda ämnet för sitt budskap under Mecka-perioden och diskuterade aldrig några sidoordnade eller därifrån härledda frågor. Dessa sidoordnade ämnen omnämndes inte förrän den Allvetande Guden bestämde att trosfrågorna hade blivit till fullo förklarade och hade inträtt i deras hjärtan som tillhörde den utvalda grupp människor som skulle grunda Hans religion och som skulle ge den en praktisk form.

* * *

De som vänder sig till Guds religion och vill etablera den livsstil som föreskrivs i denna religion, bör länge begrunda det betydelsefulla faktum att under tretton år var det uteslutande Koranen som utlade denna tro utan att avvika från detta ämne för att beskriva systemets detaljer. Dessa skulle etableras på denna tro liksom lagarna för organiserandet av det muslimska samhället.

Det var tack vare Guds vishet som denna fundamentala trosfråga kunde göras till det centrala temat i denna inledande kallelse från Profeten till folket. Det första budskap som Guds Budbärare – frid vare med honom – sände till dessa människor var att de bar vittnesbörd om att "det finns ingen annan gudom förutom Gud" och han ägnade alla sina ansträngningar åt att bringa folket till kunskap om Vem deras sanne Uppehållare är och att de skall tillbedja honom allena.

Mot bakgrunden av människans bristande förståelse, verkar det inte som om detta skulle vara det enklaste sättet att nå fram till arabernas hjärtan. De kunde sitt språk väl och kände till betydelsen av *Ilah* (gud). De visste också vad *La ilaha illa Allah* (Det finns ingen gudom utom Gud) betydde. De visste att *Uluhiyah* betyder 'suveränitet', och de förstod också att genom att tillskriva endast Gud suveränitet så skulle prästernas auktoritet tas bort ifrån dem och ifrån stamledarna, de rika och de som regerade, och den skulle återgå till Gud. Det betydde att endast Guds auktoritet skulle råda i människornas hjärtan och sinnen, i saker som rörde religiös observans och i livets skiften såsom handel, fördelning av rikedom och i rättskipningen – kort och gott i människors själar och kroppar. De visste mycket väl att utropet "det finns ingen gudom utom 'Allah' var en utmaning för den världsliga auktoritet som hade

tillskansat sig Guds största attribut, nämligen suveränitet. Det var ett uppror mot alla beteendemönster som hade uppfunnits under detta intrång i guds suveränitet och det var en krigsförklaring mot den auktoritet som stiftar lagar som Gud inte tillåter. Detta var ingen hemlighet för araberna – som kunde sitt språk mycket bra och kände till den verkliga betydelsen av budskapet *La ilaha illa Allah* – vilken dess betydelse var i förhållande till deras traditioner, deras styrelsesätt och deras makt. Därför besvarade de denna kallelse – detta revolutionära budskap – med ilska, och kämpade mot det med all den kraft som alla känner till.

Varför påbörjades denna kallelse på detta sätt? Och varför beslutade den Gudomliga visheten att denna kallelse i början skulle konfronteras med prövningar?

* * *

Vid tiden för Profetens kallelse till Budbärare så innehades inte arabernas land och rikedom av araberna utan var i händerna på andra människor.

I norr lydde Syrien under Romarriket som tillsatte lokala arabiska härskare. På samma sätt befann sig Jemen i söder under det Persiska imperiets förmyndarskap och regerades av araber som var beroende av detta. Araberna var endast herrar över Hijaz, Tihama och Najd som var vattenlösa öknar med några få oaser här och där.

Det är också välkänt att Mohammed – frid vare med honom – kallades *al-Amin as-Sadiq* (den Trovärdige och Sanningsenlige) av sitt folk. Femton år innan hans Budbärarskap inleddes så hade ledarna i Quraish bett honom vara skiljeman när det gällde frågan var den Svarta Stenen skulle placeras, och de hade varit nöjda med hans beslut. Hans anor sträckte sig från Banu Hashim som var den ädlaste delen av Quraish. Det kan därför sägas att Mohammed – frid vare med honom – hade förmågan att bland sina landsmän upptända den arabiska nationalismens eld och han skulle på så sätt ha förenat dem. De skulle ha besvarat denna kallelse med glädje, för de var trötta på de alltid pågående stamkrigen och blodsfejderna. Han skulle då ha kunnat befria de arabiska länderna från den romerska och persiska imperialismens dominans och hade haft möjligheten att etablera en förenad arabisk stat.

Det kan sägas att om Profeten – frid vare med honom – hade kallat människor på detta sätt, i stället för att utstå tortyr i tretton år på grund av motståndet från människor med makt på den arabiska halvön, så hade hela Arabien antagit kallelsen.

Det kan sägas att om hela Arabien alltså hade blivit förenat under hans ledarskap och makten en gång hade övergått i hans händer, så skulle han ha kunnat använda dem för att förmå dem acceptera tron på Guds Enhet, det syfte för vilket han var sänd, och för att bringa folket till underkastelse under sin Uppehållare efter att de hade underkastat sig hans egen mänskliga auktoritet.

Men den Allvetande och Allvise Guden ledde inte sin Profet – frid vare med honom – in på denna väg. Han ledde honom att öppet förklara att det inte finns någon gudom utom Gud, och att tålmodigt, med sina Följeslagare, uthärda vilka prövningar som än skulle komma över dem.

Varför var det så? Uppenbarligen var det inte i avsikt att Hans Profet – frid vare med honom – och de Troende skulle utsättas för förtryck. Han vet verkligen att det inte finns någon annan väg. Vägen är inte att befria jorden från romerskt och persiskt tyranni bara för att ersätta det med arabiskt tyranni. Allt tyranni är syndigt! Jordan tillhör Gud och den kan inte renas för honom utom genom att banéret "det finns ingen gudom utom Gud" vecklas ut över hela världen. Människan är en tjänare endast under Gud, och han kan förbli sådan endast genom att utveckla banéret. "Ingen gudom utom Gud" – *La ilaha illa Allah* – är så som en arab med kunskap om sitt språk förstod det: ingen suveränitet utom Guds, ingen lag utom från Gud, och ingen auktoritet av en människa över en annan, eftersom makten i alla avseenden tillhör Gud. Den "gruppering" av människor som islam påbjuder baseras endast på denna tro, den tro enligt vilken alla folk av alla raser och färger – araber, romare och perser – är jämlika under Guds banér.

Och detta är vägen.

Vid tiden för Profetens kallelse till Budbärarskap, så saknade det arabiska samhället en riktig fördelning av rikedom och saknade rättvisa. En lite grupp hade monopol på all rikedom och handel, vilket ökade genom ocker. Den stora majoriteten människor var fattiga och hungriga. De förmögna betraktades också som ädla och distingerade, och vanligt folk var inte endast berövade på rikedom men också på värdighet och heder.

Det kan sägas att Mohammad – frid vare med honom – hade förmågan att starta en social rörelse genom att förklara krig mot de ädla och rika och ta ifrån dem deras rikedom och fördela den bland de fattiga.

Det kan sägas att om Profeten – frid vare med honom – hade startat en sådan rörelse, så skulle det arabiska samhället ha blivit uppdelat i två klasser där den stora majoriteten hade stött en sådan rörelse eftersom de var utleda på rikedomens, de ädlas och maktens tyranni, där en liten minoritet innehade dessa saker, i stället för att Profeten hade behövt konfrontera samhället med Budskapet om Guds Enhet, som var utom räckhåll för alla utom för ett fåtal ädla själar.

Det kan sägas att efter att majoriteten hade anslutit sig till denna rörelse och hade givit honom ledarpositionen, och efter att han hade fått kontrollen över de rikas minoritet, så skulle Mohammed – frid vare med honom – ha använt sin position och sin makt för att påtvinga tron på Guds Enhet, den uppgift för vilken Gud hade utsett honom till Sin Profet. Genom att först förmå människor att böja sig inför hans auktoritet, skulle han alltså ha förmått dem att böja sig inför den Sanne Guden.

Men den Allvetande, den Allvise Guden förde honom inte in på denna väg.

Gud visste att detta inte var vägen. Han visste att verklig social rättvisa endast kan uppstå i ett samhälle efter att alla dess angelägenheter har underställts Guds lagar och när samhället som helhet är villigt att acceptera den rättvisa fördelning av rikedom som föreskrivits av Honom, och när varje individ i samhället, oavsett om han är en givare eller en tagare, har en fast tro att detta system har instiftats av Gud Allsmäktig, och att han genom att lyda detta kommer att blomstra inte endast i denna värld utan också kommer att bli belönad i nästa. Samhället skall inte befinna sig i ett sådant tillstånd att några drivs av girighet medan andra brinner av avund, att alla samhällets angelägenheter bestäms av svärdet och kanonen, rädsla och hot, att befolkningens hjärtan är bedrövade och deras ande är bruten, så som är fallet under system som baseras på varje annan auktoritet än Guds.

* * *

Vid tiden för Profetens kallelse till Budbärarskap så var den moraliska nivån i Arabien extremt låg ur alla synvinklar. Det var bara några få primitiva stam-seder som var rådande.

Förtrycket var regel, precis som den berömde poeten Zuhair Seima har beskrivit: "Den som inte försvarar sig med vapen ska gå under, och den som inte förtrycker skall förtryckas".

Ett annat berömt talessätt från okunskapens dagar pekar på detta: "Hjälp din broder, vare sig han är förtryckaren eller den förtryckte".

Att dricka och spela var samhällets traditioner och människorna var stolta över dessa vanor. All poesi från okunskapens dagar cirklar kring detta tema rörande vin och spel. Turfah Abed säger: "Om det inte hade funnits tre saker för en ung mans förnöjelse, då skulle jag inte ha brytt mig om någonting utom mat. En av dem är när jag överglänser andra i att dricka vin som är så starkt att om du håller vatten i det så bubblar det. Att dricka och roa mig och slösa, har varit mitt liv och är det fortfarande. Till slut har tiden kommit när hela stammen har övergivit mig, som om jag vore en kamel med en förskräcklig klåda."

Otukten var hejdlös på olika sätt och ansågs som någonting att vara stolt över, så som är fallet bland alla *jahili*-samhällen, gamla som nya. 'Aisha – må Gud vara nöjd med henne – beskriver tillståndet i samhället under okunnighetens dagar med följande ord:

"Det fanns fyra slags äktenskap under *Jahiliyya*. Ett var så som vi har det idag; dvs., en man ber en person om hans dotters hand eller hans fullmaktsgivare, betalar bröllopgåvan, och gifter sig med henne. Den andra typen av äktenskap bestod i att en man kunde säga till sin fru, mellan hennes menstruationsperioder, att besöka en annan man och bli gravid genom denne. Han skulle hålla sig borta från henne och skulle inte röra henne innan det kom tecken på att hon var gravid. Om han då önskade det, kunde han ha samlag med henne. Han använde sig av denna metod för att få en högättad son. En tredje form av äktenskap var polyandri. En grupp män, färre än tio, kunde komma till en kvinna och ha sexuellt umgänge med henne. Om hon blev gravid och sedan födde ett barn, och några nätter förflöt efter att hon hade fött, så skulle hon besöka dem. Ingen kunde neka henne att komma. När alla hade samlats skulle hon säga dem: 'Ni känner till resultatet, jag har fött ett barn'. Sedan skulle hon peka på en av dem och säga: 'Detta är hans barn'. Barnen skulle sedan få namn efter denna person och skulle anses som hans, och han kunde inte förneka detta. En fjärde form av äktenskap var att många män gick till en kvinna, och hon var villig att ta emot vem som helst. Dessa var i verkligheten prostituerade och brukade placera en flagga framför sina dörrar som tecken på detta. Vem som ville kunde gå

till dem. Om en sådan kvinna blev havande och födde, så kom därefter många personer till henne och kallade på en expert på att känna igen likheter i utseende. Barnet skulle anses som barn till den som denne person menade vara fadern, och denne kunde inte förneka det.”²²

Det kan sägas att Mohammed – frid vare med honom – hade förmågan att starta en rörelse för moralisk reformering och för att etablera moraliska normer, för att rena samhället och för självrannsakan. Så som fallet är med mången reformatör, så skulle han ha funnit några rakryggade och människor som också var missnöjda med den moraliska degenerationen i deras samhälle. Dessa människor skulle säkert ha kommit för att ansluta sig till hans reformist-rörelse.

Alltså kan man säga att om Profeten – frid vare med honom – hade valt denna väg, så kunde med lätthet ha samlat en talrik skara. Till följd av deras moraliska renhet och andliga styrka, så skulle denna grupp, mer än andra, ha antagit tron på Guds Enhet och ha burit det ansvar som följer därmed. Därmed skulle Profetens kallelse: ”Det finns ingen gudom utom Gud”, ha undgått det kraftfulla motstånd som det mötte.

Men Gud den Mest Höge visste att detta inte var vägen. Han visste att moralen endast kan byggas på tron, en tro som tillhandahåller kriterier, skapar värden, definierar den auktoritet från vilken dessa kriterier och värden utgår, och föreskriver belöningen till den som accepterar denna auktoritet och straffet för dem som avviker eller opponerar sig. Utan detta slags tro eller föreställningen om en högre auktoritet, så förblir alla värden instabila och på samma sätt blir en moral som baseras på dem instabil – utan ansvar, utan auktoritet, utan belöning!

När tron, efter ett hårt arbete, blev fast och auktoriteten som denna tro refererar till erkändes, när människor erkände sin Uppehållare och tillbad Honom allena, när de blev oberoende inte endast av andra människor men också av deras egna önskemål, och när *La ilaha illa Allah* inskrevs i deras hjärtan – då tillhandahöll Gud, genom denna tro och genom de Troende, allt som behövdes. Guds jord blev fri från ”romare och perser”, inte så att arabernas auktoritet skulle råda, men endast så att Guds auktoritet skulle etableras och att jorden skulle rensas från alla som uppreste sig mot Honom, vare sig de var romare, perser eller araber.

²² Bukhari i boken om äktenskap.

Samhället befriades från allt förtryck och det islamiska systemet etablerades där rättvisan var Guds rättvisa och där allt vägande skedde på Guds våg. Den sociala rättvisans banér höjdes i namnet av En Gud, och banérets namn var Islam. Inget annat namn lades därtill, och *La ilaha illa Allah* var skrivet på det.

Moralen upplyftes, hjärtan och själar renades och med undantag av några mycket få fall så fanns det aldrig behov av att genomdriva de begränsningar och straff som Gud har föreskrivit; för numera var samvetet det som genomdrev lagen, och Guds välbehag, hoppet om Gudomlig belöning, och fruktan för Guds vrede ersatte poliser och straff.

Människosläktet blev upplyft i sin sociala ordning, i sin moral, i hela sitt liv, till en höjdpunkt av perfektion där det aldrig tidigare hade uppnått och vilket inte senare kan uppnås utom genom islam.

Allt detta var möjligt eftersom de som etablerade denna religion i formen av en stat, ett system och lagar och regler, dessförinnan hade etablerat det i sina hjärtan och sina liv i formen av tro, karaktär, tillbedjan och mänskliga relationer. De hade blivit lovade en belöning för att etablera denna religion – inte seger eller makt, inte ens att denna religion skulle etableras av deras händer, utan relation till någonting i denna värld – ett löfte, löftet om Lustgården. Detta var det enda löfte som gav till dem för all deras strävan, för alla de prövningar som de hade utstått, för deras ståndaktighet inför *Jahiliya*-krafternas motstånd inför kallelsen: "Det finns ingen gudom utom Gud", något som är motbudande för alla dem som har makt i alla tider och på alla platser.

När Gud prövade dem och de visade sig ståndaktiga, och övergav sina personliga önskemål, och när Gud den Mest Höge visste att de inte väntade på någon belöning i denna värld, så önskade de få se detta budskap segra och att etablera denna Religion på jorden genom deras verk, när deras hjärtan befriades från bördsstolthet, nationalitet, land, stam eller hushåll – kort sagt när Gud den Mest Högste såg att de var moraliskt rena – då gav Han dem det stora förtroendet, det medvetna antagandet av att vara Guds representanter på jorden. Eftersom de var rena i tro, och vad som krävs därtill är att Guds suveränitet ensam utbreder sig över hjärtan och sinnen i mänskliga relationer och i moral, i liv och egendom, i enskildheter och seder. Gud den Mest Högste visste att de skulle bli sanna väktare av den politiska auktoritet som skulle anförtros dem så att de skulle kunna etablera den Gudomliga lagen och den Gudomliga rättvisan. Han visste att de inte skulle

använda den till deras egen fördel eller deras familjers eller stammars eller nationers, utan helt och hållet skulle ställa den i Guds religions och lagars tjänst, eftersom de visste att den sanna källan till auktoritet är Gud ensam och att de endast var dess förvaltare.

Om kallelsen till islam inte hade startat på detta sätt, genom att förkasta alla banér utom att "det finns ingen gudom utom Gud", och om den inte hade tagit en väg som till synes var svår och påfrestande men som i verkligheten var lätt och välsignad, så hade det inte varit möjligt att etablera detta välsignade system med denna höga standard.

Om denna kallelse i sin begynnelse hade kommit som en nationell kallelse eller som en social rörelse eller som ett reformförsök, eller om det hade använt andra beteckningar för kallelsen *La ilaha illa Allah*, så hade detta välsignade system inte existerat enbart för Guds sak.

* * *

Koranens Mecka-period bär detta ärofulla attribut att det inpräntar "det finns ingen gudom utom Gud" i hjärtan och sinnen, och lär muslimerna att anta denna metod och igen annat – trots det faktum att det framstår som svårt – och framhärdar i denna metod.

Koranen koncentrerade allt sitt lärande enbart på frågan om tro, utan att omnämna systemets detaljer, vilka skall baseras på den, eller lagarna som skall reglera dess angelägenheter. De människor som inbjuder andra till denna Religion borde begrunda detta.

Det är verkligen denna Religions natur som kräver denna särskilda metod, eftersom denna Religion helt och hållet är grundad i tron på Guds Enhet, och alla dess institutioner och lagar är härledda från denna stora princip. Religionen kan liknas vid ett starkt och högt träd vars skugga sprider sig vitt och brett och vars grenar sträcker sig mot skyn. Ett sådant träd borde naturligtvis fästa sina rötter djupt ned i marken och sprida dem över ett stort område, i relation till dess storlek. Denna Religion är ett liknande fall. Dess system utbreder sig in i alla livets aspekter; det diskuterar alla människosläktets stora och små angelägenheter; det ger ordning åt människans liv – inte bara i denna värld men också i den värld som skall komma; det ger oss information om det Osedda såväl som om den synliga världen; det befattar

sig inte endast med materiella ting men renar också våra avsikter och tankar. Det liknar på så sätt ett högt, starkt och vitt utgrenat träd; givetvis måste dess rötter vara djupa och i relation till dess storlek.

Denna aspekt av Islams natur definierar sättet på vilket den skall grundas och organiseras; genom att inplantera tro och stärka den så att den sipprar in i djupet av den mänskliga själen. Detta är avgörande för dess rätta utveckling, för endast genom denna metod kan en relation säkras mellan den del av religionens träd som sträcker sig uppåt och rötterna som befinner sig djupt i marken.

När tron på *La ilaha illa Allah* tränger in i hjärtats innersta djup, så tränger den också igenom hela livssystemet, något som är en praktisk tolkning av denna tro. På detta sätt är de som tror redan nöjda med det system som denna tro på ett unikt sätt bestämmer, och de underkastar sig i princip alla lagar och befallningar och detaljer även innan de proklameras. Underkastelsens ande är verkligen trons första krav. Genom denna anda av underkastelse så lär sig de troende de islamiska reglerna och lagarna med engagemang och välbehag. Så snart som en befallning ges, böjer sig huvudena, och ingenting annat behövs för dess tillämpning annat än att höra den. På detta sätt förbjöds drickandet, förhindrades ocker och hasardspel fördömdes och alla dessa vanor från okunnighetens dagar avskaffades – avskaffades genom några få verser ur Koranen eller genom några få ord från Profetens läppar – frid vare med honom. Jämför detta med de sekulära regeringarnas ansträngningar. I varje skede måste de förlita sig på lagstiftning, administrativa institutioner, polis och militärmakt, propaganda och press, och ändå kan de som mest kontrollera vad som sker öppet, men samhället förblir fullt av illegala och förbjudna saker.²³

* * *

En annan aspekt av denna religion måste beaktas. Detta är en praktisk religion; den har kommit för att ordna livets praktiska angelägenheter. Den ställs alltså inför frågan om praktiska omständigheter och bestämmer om den skall behålla dem, modifiera dem eller helt och hållet ändra dem. Dess lagstiftning befattar sig därför

²³ Jämför *Fi Thilal al-Qur'an (I Koranens skugga)*, Vol. 5, ss. 78-85, för att se hur Gud förbjöd drickandet av alkohol. Jämför sedan med Sayed Abul Hasan Ali Nadvis bok *The Loss to the World due to the Decline of Muslims*, där han citerar Abul 'Ala Maududis *Tanqihat* för att se hur Förenta Staterna misslyckades i sina ansträngningar att förbjuda alkohol.

endast med de omständigheter som faktiskt existerar i det särskilda samhälle som redan har accepterat Guds suveränitet.

Islam är inte en "teori" som baseras på "antaganden". Den är snarare "ett sätt att leva" som arbetar med "verkligheten". Det är därför först och främst nödvändigt att det uppkommer en muslimsk gemenskap som tror att "det finns ingen gudom utom Gud", som förpliktar sig att inte lyda någon annan än Gud, och därvid förnekar all annan auktoritet, och som bestrider legaliteten i varje lag som inte har baserats på denna tro.

Det är bara när ett sådant samhälle skapats, när det ställs inför olika praktiska problem och behöver ett juridiskt system som Islam initierar tillkomsten av lagar och befallningar, regler och föreskrifter. Det vänder sig endast till de människor som i princip redan har underkastat sig dess auktoritet och som har förkastat alla andra regler och föreskrifter.

Det är nödvändigt för dem som tror att vara självständiga och att ha makt i sitt eget samhälle, så att de skall ha förmåga att införa detta system och sprida alla dess lagar. Dessutom behövs makt också för att besluta om lagar i enlighet med gruppens behov sådana de föreligger i dess dagliga angelägenheter.

I Mecka var muslimerna inte självständiga, inte heller hade de något inflytande i samhället. Deras praktiska liv hade inte tagit en så permanent skepnad att de hade kunnat organisera sig i enlighet med den Gudomliga Lagen (*al-Shari'ah*); alltså uppenbarades inga regler och lagar för dem av Gud. De lärdes endast att tro och de moraliska principer som följer av denna tro efter det att den trängte in i sinnet. När senare en självständig stat uppstod i Medina, så uppenbarades generella lagar och det system uppkom som tillfredsställer en muslimsk gemenskaps behov, och statens makt stod bakom dess genomförande.

Detta är vad Gud har avsett för denna religion. Den kan inte vara annan än vad Gud avser, och det har ingen betydelse vad människor önskar.

De som kallar till Islam bör förstå att när de inbjuder människor till religionens återuppväckande, så ska de inbjuda dem att anta Islams fundamentala tro – även om dessa människor kallar sig själva muslimer eller deras födelsebevis anger att de är muslimer. Människorna bör veta att Islam betyder att anta tron *La ilaha illa Allah* i dess djupaste mening, vilken är denna: Att varje aspekt av livet skall stå under Guds suveränitet, och de som gör uppror mot Guds suveränitet och lägger beslag på den

för egen del skall mötas med motstånd; att denna tro skall antas i deras hjärtan och sinnen och skall användas i deras sätt att leva och i deras praktiska angelägenheter.

När återupplivandet av denna religion påbörjas bland ett folk, så måste denna aspekt av religionen ha högsta prioritet. Den första Islamiska kallelsen var baserad på den; tretton hela år av Koranens Mecka-period ägnades helt åt detta Budskap. När en grupp av människor går in i denna religion i dess sanna mening, bara då kan den anses vara en "muslimsk grupp". Endast en sådan grupp har förmågan att ge en konkret form åt det Islamiska systemet i dess sociala liv, eftersom en sådan grupp har gått med på att grunda hela sitt liv på Islam och att lyda Gud i alla aspekter av livet.

När alltså ett sådant samhälle verkligen uppstår och när Islams grundläggande läror är dess rättesnöre, så kommer det att fortsätta med att formulera lagar och regler för de förekommande praktiska behoven i enlighet med Islams allmänna läror. Detta är den riktiga ordningsföljden för att åstadkomma ett praktiskt, realistiskt och vist Islamiskt system.

En del uppriktiga människor som inte förstår vår religions verkliga karaktär, har bråttom. De har inte förstått att detta är den väg som föreskrivits av den Allvetande och Allvise Guden. De säger att om människor undervisas om grunderna för Islam och om de Islamiska lagarna, så kommer det att bli lätt att inbjuda dem till islam eftersom människorna automatiskt kommer att få sympati för islam.

Detta är deras önsketänkande, som beror på deras brist på tålmod. Detta liknar den idé som skulle ha kunnat presenteras för Profeten själv – frid vare med honom – och som vi har beskrivit på föregående sidor; dvs. att om Profeten – frid vare med honom – hade startat sin kallelse med nationalism eller ekonomisk revolution, eller en reformistisk rörelse så hade hans väg blivit lättare.

Det är väsentligt att hjärtat uteslutande hänger sig åt Gud allena och antar Hans lag med fullständig underkastelse och förkastar alla andra lagar – från den första början, till och med innan detaljerna har visat sig attrahera det.

Kärleken till den Gudomliga Lagen *al-Shari'ah* skall vara en konsekvens av den rena underkastelsen inför Gud och av frihet från slaveri under någon annan, och inte för att den är överlägsen andra system i sina enskilda detaljer.

Utan tvekan är *Shari'ah* bäst eftersom den kommer från Gud; hans Skapelsers lagar kan knappast jämföras med de lagar som Skaparen givit. Men denna punkt är inte grunden för den islamiska kallelsen. Budskapets grund är att man skall anta

Shari'ah utan att ifrågasätta och förkasta alla andra lagar oavsett utseende eller form. Detta är Islam. Det finns ingen annan mening med Islam. Den som attraheras av denna grundläggande Islam har redan löst problemet; han kommer inte att behöva någon övertalning genom att bli förevisad dess skönhet och överlägsenhet. Detta är en av trons realiteter.

* * *

Härnäst borde vi diskutera hur Koranen löste trons problem under de tretton åren av Meckanskt liv. Koranen presenterade inte detta i formen av en teori eller en teologi, inte heller presenterade den det i den stil som är vanlig i de skolastiska skrifterna om Guds Enhet.

Inget av detta: Koranen appellerar alltid till den mänskliga naturen och fäster vår uppmärksamhet på de tecken på Gud som finns i själva människans själ och som finns överallt omkring honom. Den befriar den mänskliga naturen från vidskepelser, polerar människans inneboende intelligens till den högsta graden och öppnar upp fönster till världen och gör det möjligt för människan att uppskatta Guds naturs intrikata processer.

Detta är en allmän aspekt. En särskild aspekt är att Koranen, på basen av denna tro, startade en kamp i det verkliga livet mot de falska ideal och traditioner som hade gjort den mänskliga naturen hjälplös. För att konfrontera dessa särskilda omständigheter, skulle det inte ha varit önskvärt att presentera islam i formen av en teori. Den tog formen av en direkt konfrontation med en beslutsamhet att bortslita de ridåer som hade överväldigat folks hjärtan och sinnen och att slå sönder alla dessa murar som stod mellan människan och sanningen. På samma sätt var intellektuella argumentationer, baserat på verbal logik, ett kännemärke för senare tiders skolastiska teologi, inte ett riktigt uttryckssätt för den. Koranen kämpade mot hela den mänskliga omgivningen sådan den existerade. Den vände sig till hela mänskligheten som hade dränkts i korruptionens oändliga ocean. Teologins uttryckssätt skulle ha varit oanvändbar för den eftersom, även om islamisk tro är en tro, så finns dess huvudsakliga program inom livets praktiska sfär; den begränsar sig inte till teoretiska diskussioner och teologiska spekulationer.

Koranen konstruerar å ena sidan tron i den muslimska gemenskapens hjärtan. Å den andra sidan attackerar den den omgivande *jahiliya* genom denna gemenskap,

samtidigt som den kämpar för att ta bort allt *jahili*-inflytande som kan återfinnas i den muslimska gemenskapens idéer, praktik och moral.

Konstruktionen av islamisk tro tilldrog sig under dessa stormiga omständigheter och inte i formen av en teologi eller teori eller skolastisk argumentation. Det var snarare som en aktiv, organisk och vital rörelse vars konkreta representation var den muslimska gemenskapen. Den muslimska gemenskapens tillväxt, vari ingick dess idéer, moral, utbildning och övning, berodde på dess tro. Utvecklingen av denna rörelse var helt och hållet den praktiska manifestationen av utvecklingen av dess trossatser och detta är islams sanna natur vilken återspeglar dess natur och dess anda.

Bärarna av det islamiska budskapet bör vara medvetna om denna islams dynamiska metod som vi har beskrivit ovan. De bör veta att det steg av konstruktionen av tron, som gick till på detta sätt under den långa perioden av meckanskt liv, inte var åtskilt från det steg av praktisk organisering genom vilken en islamisk gemenskap skapades. Det var inte ett steg av undervisning och lärande av "teorin". Det var ett enda steg genom vilket på samma gång trons frö planterades och en gemenskap blev organiserad så att en praktisk struktur gavs åt den islamiska läran. Alltså bör man i framtiden använda denna omfattande metod närhelst försök görs att återuppväcka islam.

Detta stadium av konstruktionen av tron bör vara långt och det bör ske gradvis. Varje steg bör tas med fasthet. Detta stadium skall inte ägnas åt att lära ut trons teori utan åt att översätta tron till en levande realitet. Först bör den inympas i människornas hjärtan; den bör materialisera sig i ett dynamiskt socialt system vars inre och yttre tillväxt reflekterar tron utveckling. Den bör vara en dynamisk rörelse som utmanar *jahiliya* såväl i teorin som i praktiken, så att den blir en levande tro som tillväxer samtidigt som den kämpar mot de omgivande krafterna.

Det är ett misstag och vilket misstag! – att tro att islam kan utvecklas i formen av en abstrakt teori begränsad till intellektuellt lärande och kulturell kunskap. Akta er för denna fara, akta er!

Koranen kom inte ned på en gång utan tog tretton år på sig för att konstruera och stärka trons struktur. Om Gud hade velat, skulle Han ha uppenbarat hela Koranen på en gång och därefter överlätit åt Följeslagarna att lära sig den under en tid av ungefär tretton år så att de Troende skulle förstå den "islamiska teorin".

Men Gud den Mest Höge valde inte denna metod; Han önskade någonting annat. Han ville på en gång lägga grunden till en gemenskap, en rörelse och en tro. Han ville att gemenskapen och rörelsen skulle grundas i tron, under tiden som gemenskapen och tron tillväxte dynamiskt. Han ville att tron skulle tillväxa tillsammans med gemenskapens tillväxt, samtidigt som gemenskapens praktiska liv var en trons spegel. Gud den Mest Höge visste att människor och samhällen inte kunde grundläggas över en natt, utan att det tar lika mycket tid att konstruera och utveckla en tro som det tar att organisera en gemenskap, så att när tron fullbordas, skapas samtidigt en stark gemenskap vilken utgör trons sanna representation och praktiska tolkning.

* * *

Detta är karaktären i vår religion, och Koranens meckanska period bär vittnesbörd om detta. Vi bör vara medvetna om denna karaktär och bör inte försöka ändra den genom att vara otåliga eller att komma under inflytandet av en defaitistisk mentalitet i närvaron av teorier utan värde som tillverkats av människor. Det var genom denna islams särskilda kvalitet som den första muslimska gemenskapen uppstod, och närhelst i framtiden som en muslimsk gemenskap skall skapas i världen, så kan den endast skapas genom denne metod och i förhållande till sin karaktär.

Vi bör vara uppmärksamma på att varje försök till att ändra på islams levande tro, vilken är avsedd att tränga in i ett vitalt samhälles vener och artärer och att vara en konkret organiserad rörelse, och göra den till uteslutande teoretiska läror och akademiska diskussioner, är ett försök att visa den "islamiska teorins" överlägsenhet över de värdelösa och oanvändbara teorier som formulerats av människor, och detta är inte endast ett misstag, det är också farligt.

Den islamiska trons krav är att den tar form i levande själar, i en aktiv organisation och i en livskraftig gemenskap. Den bör ta formen av en rörelse som kämpar mot *jahili*-omgivningen samtidigt som den också försöker ta bort *jahili*-samhällets inflytande över sina anhängare, eftersom de tillhörde *jahiliya* innan tron kom in i deras själar, och *jahiliyas* inflytande kan ha blivit kvar i deras hjärtan och sinnen såväl som i deras liv. Den islamiska tron har en mycket vidare handlingsfär

än bara akademiska diskussioner, eftersom den inte endast vänder sig till hjärtan och sinnen utan också inbegriper praktik och moral.

De Gudomliga attributen, universum, livet, människan, omfattas alla av den islamiska uppfattningen, som inte endast inbegriper mycket och är perfekt utan också är realistisk och konstruktiv. Till följd av sin själva natur hatar islam att bli reducerad till rent tänkande – detta är mot dess natur och även mot sitt slutliga syfte – och älskar att uppträda personifierad i levande människor, i en levande organisation och i en praktisk rörelse. Dess metod är att växa genom förmedling av levande personer och genom en dynamisk rörelse och en aktiv organisation på så sätt att dess teori blir fruktbar samtidigt som dess praktiska tillämpningar. Den utgör aldrig endast en abstrakt teori utan utvecklas sida vid sida med praktiken.

Vad beträffar idén att vi först skulle göra islam till en perfekt teori och sedan föra in den i handlingens värld, så är detta ett misstag och är farligt, eftersom det är mot islams natur, syfte och strukturella element.

Gud den Mest Höge säger:

”[Vi har] uppenbarat en Koran i olika avdelningar, att du så småningom måtte föredraga den för människorna, och vi hava sänt den ned i flera sändningar” (17:107Z).

Gradvishet och undervisning med intervaller är önskvärt, så att en ”levande gemenskap” grundad i dess trossatser kan skapas, och inte enbart en ”teori”.

Islams budbärare bör fullt ut förstå att detta är en Gudomlig religion, och att dess metod, vilken harmonierar med dess natur, också är baserad på Gudomlig vägledning. Det är inte möjligt att etablera denna religion utan att följa dess speciella metod.

Man bör också förstå att denna religion har kommit inte endast för att ändra människors övertygelse och sedvänjor, utan också metoden för att dessa ändringar i trossatser och sedvänjor skall komma till stånd. Denna religion konstruerar trossatser samtidigt som den formar en gemenskap; den utvecklar också sitt tankesystem samtidigt som den ägnar sin kraft åt att genomdriva dess praktiska aspekter. Alltså genomförs på samma gång och utan att olika metoder behöver användas, etablerandet av detta särskilda tankesystem, dess särskilda trossatser och dess särskilda sätt att leva.

Genom den ovan angivna förklaringen vet vi att denna religion har en särskild metod att agera. Nu borde vi veta att denna metod är evig. Den är inte relaterad till något särskilt stadium eller till den första muslimska gemenskapens omgivning och särskilda omständigheter. Denna religion kan verkligen inte etableras – vid vilken tid som helst – utom genom denna metod.

Islams funktion är att förändra människors trossatser och handlingar såväl som deras sätt att se och sätt att tänka. Dess metod är föreskriven av Gud och skiljer sig helt från alla de kortsiktiga mänskliga varelsernas värdelösa teorier.

Vi kan inte erhålla den Gudomliga vägledningen eller leva i enlighet med den om vi inte använder den av Gud föreskrivna metoden, den metod som Gud avsåg för att reformera mänskligt tänkande och handlande.

* * *

När vi försöker att göra islam till en "teori" som skall studeras, så tar vi bort den Gudomliga metoden och det Gudomliga sättet att se från dess karaktär, och reducerar den till nivån av tankesystem som tillverkats av människor, som om den Gudomliga metoden vore sämre än människans metoder, och som om vi ville upplyfta det tanke- och handlingssystem som föreskrivits av *Gud* till samma nivå som Hans skapelsers system!

Detta synsätt är mycket farligt och dess defaitism är förödande.

Funktionen hos detta Gudomliga system som har givits till oss – vi, som är kallade till islam – är att tillhandahålla ett särskilt sätt att tänka, renat från alla *jahili*-tänkesätt som är allmänna i världen och vilka har förgiftat vår kultur genom att ta ifrån oss vårt eget sinne. Om vi försöker att ändra denna religion på ett sätt som är främmande för dess natur och som lånats från den härskande *jahiliya*, så kommer vi att ta ifrån religionen den funktion som den har kommit för att utföra för mänskligheten. Vi kommer att ta ifrån oss själva möjligheten att kasta av oss det ok av *jahiliya*, som är allmänt i vår tid och som dominerar våra sinnen.

Denna aspekt av situationen är full av fara, och den resulterande förlusten kommer att vara katastrofal.

Handlings- och tankesätten rörande grundandet av det islamiska systemet är inte mindre betydelsefulla eller mindre nödvändiga än denna islamiska tro och sätt att leva, inte heller är de åtskilda från varandra. Även om det kan synas lockande för oss

att ägna oss åt att utlägga all den skönhet som finns i de islamiska trossatserna och i systemet, så bör vi inte glömma detta faktum: att islam aldrig kan bli ett fungerande sätt att leva eller en dynamisk rörelse genom dessa medel. Vi bör också inse att detta sätt att presentera islam inte gynnar någon annan än dem som arbetar för den islamiska rörelsen, och inte ens kan denna grupp gynnas av det annat än i den utsträckning som det överensstämmer med dess utvecklingsstadium.

Jag upprepar därför att den islamiska tron genast bör materialiseras i en praktisk rörelse, och i samma ögonblick som denna rörelse uppstår, bör rörelsen bli en verklig representation och riktig spegel av dess tro.

Jag skall också upprepa att detta är en metod som är naturlig för den Gudomligt uppenbarade religionen islam och att denna metod är den mest överlägsna och bestående och är extremt effektiv. Den står närmare den mänskliga naturen än alla de metoder som presenterar islam inför människor i formen av en fullständig och bestämd teori, före det att dessa människor har engagerats i en praktisk rörelse och före att detta har blivit till en levande realitet i deras hjärtan som växer steg för steg genom att översätta denna teori till verklighet.

* * *

Om detta är den korrekta metoden för det grundläggande i den islamiska rön, så är den ännu mera korrekt med avseende på enskildheterna i dess organisatoriska struktur och dess legala detaljer.

Jahiliya, som har omgivit oss, och som har stort inflytande i sinnet på en del som uppriktigt arbetar för islam och som blev otåliga och ville att alla det islamiska systemets steg skulle tas mycket fort, har givit upphov till en verkligt grannliga fråga. Det ställer frågan till dem: Vilka är detaljerna i det system till vilket du blivit kallad? Hur mycken forskning har du gjort? Hur många artiklar har du skrivit och hur många ämnen har du skrivit om? Har du grundat dess rättsvetenskap på nya principer? – som om ingenting saknades för att genomdriva den islamiska lagen utom forskning i rättsvetenskap (*Fiqh*) och dess enskildheter, som om alla var överens om Guds suveränitet och var villiga att underkasta sig Hans lagar, som om den enda faktor

som återstod var icke-existensen av *Mujtahidin*²⁴ vilka kunde tillhandahålla en moderniserad version av islamisk rättsvetenskap. Detta är ett vulgärt skämt om islam, och varje person som har någon respekt för denna religion borde hålla sig för god för det.

Genom detta slag av taktik, så ville *jahiliya* finna en ursäkt för att avvisa det Gudomliga systemet och att fortsätta den ena människans slaveri över en annan. Det vill vända muslimernas kraft bort från arbetet på att etablera det Gudomligt föreskrivna sättet att leva så att de inte skall gå förbi trons stadium och ta steget till en dynamisk rörelse. Det vill förvränga själva naturen i denna metod – den metod genom vilken islamisk tro mognar genom rörelsens kamp, i vilken detaljerna i det islamiska systemet utvecklas genom praktiskt strävande, och i vilken lagar sprids för att lösa praktiska problem och verkliga svårigheter.

Det är muslimernas plikt att avslöja dessa taktiker och förvandla dem till damm, att avvisa detta löjliga förslag att "rekonstruera islamisk lag" för ett samhälle som varken är viligt att underkasta sig Guds lag eller uttrycker någon plåga med lagar vilka utgår från andra källor än Gud. Sådant tal är ett sätt att vända uppmärksamheten bort från verkligt och hederligt arbete, och är en metod genom vilken de som arbetar för islam kan fås att kasta bort sin tid med att bygga luftslott. Alltså är det deras plikt att avslöja dessa förrädiska taktiker.

Det är deras plikt att anta den islamiska rörelsens metod, som harmonierar med denna religion. Denna metod är källan till denna religions kraft så väl som en kraftkälla för dem.

Islam och metoden att återuppväcka islam är båda lika viktiga; det finns ingen skillnad mellan dem. Ingen annan metod, oavsett hur tilltalande den må vara, kan åstadkomma att islam etableras. Andra metoder kan fungera för att etablera system som skapas av människan, men de har inte förmågan att etablera vårt system. Det är därför lika nödvändigt att följa denna särskilda metod för att etablera islam som det är att lyda det sätt att leva som det beskriver och att tro på dess trosartiklar.

"Denna Koran leder förvisso till den väg som är rättast" (17:9Z).

²⁴ De muslimer vars kunskap om islamiska rättskällor är så djup att de kan träffa oberoende och giltiga avgöranden i saker som har att göra med juridiska enskildheter.

Kapitel 3

Det islamiska samhällets kännetecken och det korrekta sättet att skapa det

Islams budskap som förmedlades genom Guds Budbärare, Mohammed – frid vare med honom – var den sista länken i en lång kedja av inbjudningar till Gud av de ädla Profeterna. Genom historien har detta budskap förblivit detsamma: att mänskliga varelser bör erkänna att deras sanna Uppehållare och Herre är En Gud, att de bör underkasta sig Honom Endast, och att människans herradöme skall utplånas. Med undantag för ett fåtal människor här och där i historien, har människosläktet som helhet aldrig förnekat Guds existens och Hans suveränitet över universum; det har snarare tagit miste i förståelsen av Guds verkliga attribut, eller genom att sätta andra gudar vid sidan av Gud i förbindelse med Honom. Denna förbindelse med Gud har förekommit både i tro och i tillbedjan, eller genom att acceptera andras suveränitet vid sidan av Gud. Båda dessa aspekter är *Shirk*²⁵ i betydelsen att de tar mänskliga varelser bort från Guds religion, som Profeterna gav oss. Efter varje Profet kom en tid under vilken folk förstod denna religion, men gradvis glömde sedan varje generation bort den och återvände till *jahiliya*. De återvände till *shirk*, ibland i deras tro och tillbedjan, ibland i deras underkastelse under andras auktoritet, ibland i båda.

Genom varje period av mänsklighetens historia har kallelsen till Gud haft en natur. Dess syfte är "*Islam*", vilket betyder att bringa mänskliga varelser till underkastelse under Gud, att befria dem från slaveri under andra mänskliga varelser så att de kan hänge sig åt den Ende Sanne Guden, att befria dem från det mänskliga herraväldets bojar och från lagar, värdesystem och traditioner som skapats av människor, så att de skall erkänna den Ende Sanne Gudens suveränitet och auktoritet och följa Hans lag på alla områden av livet. Mohammads *Islam* – frid vare med honom – kom i detta syfte, såväl som alla budskap från de tidigare Profeterna. Hela universum står under Guds auktoritet och människan, som är en liten del av det, lyder med nödvändighet de fysiska lagar som styr universum. Det är också nödvändigt att samma auktoritet erkänns som lagstiftaren för det mänskliga livet. Människan bör inte avskilja sig från denna auktoritet i syfte att utveckla ett separat

²⁵ *Shirk* är ett arabiskt ord som innebär att man tillskriver Guds attribut, makt eller auktoritet till andra vid sidan av Honom och/eller tillbedjer andra vid sidan av Honom.

system och ett separat livsmönster. En mänsklig varelses tillväxt i termer av hälsa och sjukdom och hans liv och död lyder under mönstret av de naturliga lagar om kommer från Gud; även när det gäller konsekvenserna av hans frivilliga handlingar är han hjälplös inför de universella lagarna. Människan kan inte ändra Guds praktik i de lagar som råder i universum. Det är därför önskvärt att han också borde följa *islam* i de aspekter av livet där han har en valmöjlighet och borde göra den Gudomliga Lagen till domare i alla livets frågor så att det kan uppstå en harmoni mellan människan och resten av universum.²⁶

Jahiliya är, å andra sidan, en människas herravälde över en annan, och står i detta avseende i motsättning till universums system och bringar den ofrivilliga aspekten av mänskligt liv i konflikt med dess frivilliga aspekt. Det var denna *jahiliya* som konfronterade alla Guds Profeter, däribland den siste Profeten – frid vare med honom – i deras kallelse till underkastelse under En Gud. Denna *jahiliya* är inte en abstrakt teori; under vissa omständigheter har den faktiskt ingen teori alls. Den tar alltid formen av en levande rörelse i ett samhälle som har sitt eget ledarskap, sina egna begrepp och värden och sina egna traditioner, vanor och känslor. Det är ett organiserat samhälle och där finns ett nära samarbete och lojalitet mellan dess individer och det är alltid berett och vaket för att försvara dess existens medvetet eller omedvetet. Det krossar allt som förefaller vara farligt för dess personlighet.

När *jahiliya* tar formen, inte av en "teori" utan av en sådan aktiv rörelse, så kommer varje försök att avskaffa denna *jahiliya* och bringa människor tillbaka till Gud som framställer islam endast såsom en teori att inte vara önskvärt, snarare oanvändbart. *Jahiliya* kontrollerar den praktiska världen och till dess stöd finns en levande och aktiv organisation. I denna situation kan inte enbart teoretiska försök att bekämpa den ens vara likvärdiga, ännu mindre vara den överlägsen. När syftet är att avskaffa det existerande systemet och att ersätta det med ett nytt system som till sin karaktär, i sina principer och i alla allmänna och särskilda aspekter är annorlunda än det kontrollerande *jahili*-systemet, då är det rimligt att detta nya system också skall komma till slagfältet som en organiserad rörelse och en livskraftig grupp. Den skall inträda på slagfältet fast beslutet att dess strategi, dess sociala organisation och relationerna mellan dess individer skall vara fastare och starkare än det existerande *jahili*-systemet.

²⁶ Jämför *Towards Understanding Islam* av A. A. Maududi för en förklaring av denna punkt.

Den teoretiska grunden för islam har i alla tider av historien varit att bära vittnesbörd om "*La ilaha illa Allah*" – "Det finns ingen gudom utom Gud" – vilket betyder att bära vittnesbörd om att den ende sanne gudomen är Gud, att Han är Uppehållaren, att Han är universums Härskare och att Han är den Verklige Suveränen; att tro på Honom i sitt hjärta, att tillbedja Honom Allena, och att praktisera Hans lagar. Utom att fullständigt acceptera "*La ilaha illa Allah*", vilket åtskiljer den som säger att han är en muslim från en icke-muslim, kan det inte finnas någon praktisk betydelse i detta yttrande, inte heller kan det tillmätas någon vikt i enligt den islamiska lagen.

Att etablera den betyder teoretiskt att människorna helt och hållet bör ägna sina liv åt underkastelsen under Gud, bör inte besluta om någonting på egen hand utan måste referera till Guds befallningar och följa dem. Vi äger kunskap om Guds vägledning genom en enda källa, dvs. genom Guds Budbärare – frid vare med honom. I den andra delen av den islamiska trosbekännelsen bär vi alltså följande vittnesbörd: "*Wa ashhadu ann Muhammadar Rasul Allah*" – "Och jag bär vittnesbörd om att Mohammed är Guds Budbärare".

Det är därför nödvändigt att islams teoretiska grund – tro – från första början materialiseras i formen av en organiserad och aktiv grupp. Det är nödvändigt att denna grupp avsondrar sig från *jahili*-samhället och blir självständig och avskild från det aktiva och organiserade *jahili*-samhället vars syfte är att blockera islam. I centrum av denna nya grupp bör stå ett nytt ledarskap; ett ledarskap som Profetens person själv – frid vare med honom – först stod för och efter honom blev delegerat till dem som strävade efter att bringa människorna tillbaka till Guds suveränitet, Hans auktoritet och Hans lagar. En person som vittnar om att det inte finns någon gudom utom Gud och att Mohammed är Guds Budbärare bör avbryta sin lojalitetsrelation till *jahili*-samhället, som han har övergivit, och till *jahili*-ledarskap, oavsett om det uppträder i förklädnad av präster, magiker eller astrologer, eller i formen av politiskt, socialt eller ekonomiskt ledarskap, så som var fallet hos Quraish under Profetens tid – frid vare med honom. Han måste ge sin hela lojalitet till den nya islamiska rörelsen och till det muslimska ledarskapet.

Det avgörande steget måste tas i samma ögonblick som en person säger "*La ilaha illa Allah, Muhammadar Rasul Allah*" med sin tunga. Det muslimska samhället kan inte skapas utan detta. Det kan inte skapas endast som en trosbekännelse i individuella muslimers hjärtan, oavsett hur många de är, om de inte blir en aktiv,

harmonisk och samarbetande särskild grupp, vars särskilda delar liknar människokroppens lemmar, arbetar tillsammans för dess skapande, stärkande och expansion, och för sitt försvar mot alla dessa element som attackerar dess system, arbetar under ett ledarskap som är oberoende av *jahili*-ledarskap, som organiserar sina olika ansträngningar till ett harmoniskt ändamål, och som förbereder sig för stärkandet och utbredandet av deras islamiska karaktär och leder dem till att avskaffa inflytandena från deras motståndare, *jahili*-livet.

Islam grundlades på detta sätt. Det grundades på en trosbekännelse som, även om den var koncis, inkluderade livet i dess helhet. Denna trosbekännelse medförde omedelbart att en livskraftig och dynamisk grupp människor började arbeta, en grupp som blev oberoende och separerad från *jahili*-samhället och omedelbart utmanade det; det kom aldrig som en abstrakt teori i total avsaknad av praktisk existens. Och i framtiden kan det endast komma till stånd på detta sätt. Det finns inget annat sätt att återuppväcka islam i skuggan av *jahiliya*, oavsett när eller i vilket samhälle det uppträder, utom att följa dess naturliga karaktär och att utveckla det till en rörelse och ett organiskt system.

* * *

När islam i enlighet med den metod som ovan beskrivits, startar en muslimsk gemenskap på denna grund, formar den till en aktiv grupp och gör denna tro till sin enda grund för relationerna mellan individerna i denna grupp, är det slutliga syftet att väcka "människans humanitet", att utveckla den, att göra den mäktig och stark och att göra den till den mest dominerande faktorn bland alla aspekter av den mänskliga existensen. Den försöker att uppnå detta syfte genom sina läror, sina regler, sina lagar och sina befallningar.

Några mänskliga karaktärsdrag är gemensamma med djuren, till och med med oorganisk materia. Detta har förlätt företrädarna för "vetenskaplig *jahiliya*" att anse att människan inget annat är än ett djur, eller till och med oorganisk materia! Men trots att människan delar karaktärsdrag med djur och oorganisk materia så har han vissa andra drag som särskiljer honom och gör honom till en unik skapelse. Detta har även företrädarna för "vetenskaplig okunnighet" tvingats medge under trycket av

överväldigande empiriska fakta; men till och med då var deras medgivande av detta faktum varken uppriktigt eller reservationslöst.²⁷

I detta avseende har de tjänster som tillhandahållits av islams rena livsväg åstadkommit konkreta och värdefulla resultat. Islam baserar det islamiska samhället endast på trons förening, i stället för de låga föreningar som baseras på ras och färg, språk och land, regionala och nationella intressen. I stället för att lägga tyngdpunkten på dessa företeelser, som är gemensamma för både människor och djur, så upphöjde den människans mänskliga kvaliteter, odlade dem och gjorde dem till den dominerande faktorn. Bland de konkreta och briljanta resultaten av denna attityd fanns att det islamiska samhället blev ett öppet och inkluderande samhälle i vilket människor av olika raser, nationer, språk och färger var medlemmar, utan något kvarvarande spår av låga djuriska företeelser. De högre talangerna och olika förmågor hos alla människosläktets raser flödade ut i denna vida ocean och blandades i den. Deras uppblandning gav på en mycket kort tid upphov till en hög civilisationsnivå, vilket slog världen med häpnad, och blandade den tidens essens av alla mänskliga förmågor, idéer och vishet, detta trots att resandet på den tiden var svårt och kommunikationsmedlen långsamma.

I detta stora islamiska samhälle hade araber, perser, syrier, egyptier, marockaner, turkar, kineser, indier, romare, greker, indonesier och afrikaner samlats tillsammans – alltså personer av alla nationer och alla raser. Deras olika karaktäristika förenades, och med hjälp av ömsesidigt samarbete, harmoni och enighet så var de delaktiga i konstruktionen av den islamiska gemenskapen och islamisk kultur. Denna underbara civilisation var inte en "arabisk civilisation", inte under en enda dag, den var helt och hållet en "islamisk civilisation". Den var aldrig en "nationalitet" utan alltid en "trons gemenskap".

På detta sätt samlades de på jämlik fot i en relation av kärlek, med sina sinnen inriktade mot ett enda mål; på detta sätt använde de sina bästa förmågor, utvecklade fullständigt kvaliteterna i sin ras och använde essensen av sina personliga, nationella och historiska erfarenheter till att utveckla denna enda gemenskap som de alla tillhörde på en jämlik grund och i vilken det gemensamma bandet var deras relation till deras Uppehållare. I denna gemenskap utvecklades deras "humanitet" utan

²⁷ Främst bland de moderna darwinisterna står Julian Huxley.

hinder. Detta är karaktäristika som aldrig hade uppnåtts av någon annan grupp av människor i hela mänsklighetens historia!

Det romerska imperiet anses vara det mest framstående och bäst kända samhället i äldre historia. Folk av skilda raser, språk och temperament kom samman i detta samhälle, men allt detta var inte grundat i "mänskliga relationer", inte heller var någon sublim tro den enande faktorn bland dem. Snarare var deras samhälle ordnat utifrån ett klass-system, klassen av "adelsmän" och klassen av "slavar", i hela imperiet. Dessutom hade den romerska rasen – i allmänhet – ledarskapet och de andra raserna ansågs vara dess undersåtar. Därför kunde detta samhälle inte uppnå den höjd som uppnåddes av det islamiska samhället och medförde inte de välsignelser som det islamiska samhället gjorde.

Olika samhällen har också uppstått i moderna tider. Betrakta till exempel det brittiska imperiet. Det liknar det romerska imperiet till vilket det är en arvtagare. Det är baserat på nationell girighet, i vilken den brittiska nationen har ledarskapet och exploaterar de kolonier som annekterats av imperiet. Samma sak gäller för andra europeiska imperier. Det spanska och det portugisiska imperiet på sin tid och det franska imperiet är alla lika med avseende på förtryck och exploatering. Kommunismen ville också etablera ett nytt slags samhälle och förstöra rasens och färgens murar, nationen och geografiska regioner, men den är inte grundad i "mänskliga relationer" utan i ett "klass-system". Alltså liknar det kommunistiska samhället det romerska samhället med en omvänd betoning; där var det adelsmännen som var de mest framstående, medan det här är proletariatet som är framstående. Den underliggande känslan hos denna klass är hat eller avund i förhållande till andra klasser. Ett sådant själviskt och hämndlystet samhälle kan inte uppväcka annat än låga känslor hos dess individer. Själva grunden till det ligger i att uppväcka djuriska karaktäristiska och i att utveckla och stärka dem. I betraktande av detta är alltså en mänsklig varelses mest grundläggande behov de som är gemensamma med djuren, det vill säga mat, skydd och sex. Från denna synpunkt utgör hela mänsklighetens historia ingenting annat än en kamp för mat!

Islam är då det enda Gudomliga sättet att leva som framkallar de ädlaste mänskliga dragen och utvecklar och använder dem för att konstruera det mänskliga samhället. Islam har intill denna dag förblivit unik i detta avseende. De som avviker från detta system och önskar något annat system, oavsett om det grundas i nationalism, färg och ras, klasskamp eller liknande korrupta teorier, är sannerligen

mänsklighetens fiender! De vill inte att människan skall utveckla de ädla egenskaper som har givits till honom av hans Skapare, inte heller önskar de se ett mänskligt samhälle gagnas av den harmoniska blandningen av alla dessa förmågor, erfarenheter och egenskaper som har utvecklats bland människosläktets olika raser.

Gud den Mest Höge säger om sådana människor:

”Säg: ’Skola vi tala om för eder vilka få lida mest för sina gärningar. Vilkas strävan i det jordiska livet är förspild, ehuru de tänka att de kunna åstadkomma ett gott arbete?’ Det är dessa, som förneka sin Herres tecken och mötet med honom; också äro deras gärningar förspilda, och vi skola ej tillmätta dem någon vikt på uppståndelsens dag. Detta – helvetet nämligen – varder deras lön, därför att de voro otrogna och gjorde mina tecken och mina apostlar till föremål för gyckel” (18:103-106Z).

Gud den Allsmäktige förkunnar sanningen.

Kapitel 4

Jihad²⁸ för Guds sak

Den store vetenskapsmannen Ibn Qayyim har i sin bok *Zad al-Mi'ad* ett kapitel som bär titeln "Profetens behandling av de otrogna och hycklarna från början av hans Budbärarskap till hans död". I detta kapitel har denne lärde sammanfattat den islamiska *jihad*s natur:

"Den första uppenbarelsen från Gud som kom till Profeten – frid vare med honom – var '*Iqraa, bismе Rabbika alladhee ...*' ('Läs, i namnet av Din Uppehållare, Vem som skapade ...'). Detta var begynnelsen av Profetskapet. Gud beordrade Profeten – frid vare med honom – att behålla detta i sitt hjärta. Befallningen att predika hade ännu inte kommit. Sedan uppenbarade Gud '*Ya ayyuha al-Muddathir, qum fandhir*' ('O du som är omsvept av din mantel, stå upp och varsko'). Alltså var uppenbarelsen av '*Iqraa*' hans utnämning till Profet, medan '*Ya ayyuha al-muddathir*' var hans utnämning till Budbärare. Senare befallde Gud Profeten – frid vare med honom – att varsko sina nära anhöriga, senare sitt folk, därefter araberna som fanns runt omkring dem och slutligen hela världen. Alltså kallade han människor till Gud under tretton år efter begynnelsen av hans Budbärarskap, genom att predika, utan strid eller *jizya*,²⁹ och befalldes att lägga band på sig och att vara tålmodig och fördragsam. Han befalldes därefter att flytta och senare fick han tillåtelse att strida. Sedan befalldes han att bekämpa dem som stred mot honom och att vara återhållsam gentemot dem som inte bedrev krig mot honom. Senare beordrades han att strida mot polyteisterna till dess att Guds religion hade blivit fullt ut etablerad. Efter det att befallningen till *jihad* hade kommit, så indelades de otrogna i tre kategorier: den första var de

²⁸ Bokstavligen "strävan". Detta arabiska ord refererar till varje form av aktivitet hos muslimer, både personligen eller gemensamt för en gemenskap, att försöka sträva för Guds sak och för islam. /"strida, kämpa" ö.a./

²⁹ En skatt som påfördes icke-muslimska människor av muslimer i områden som styrdes av muslimer, i stället för militärtjänst.

med vilka fred³⁰ rådde, den andra var de folk med vilka muslimerna befann sig i krig, och den tredje var *dhimmis*.³¹ Det befalldes att så länge som de otrogna med vilka han hade ett fredsfördrag levde upp till sina åligganden, så skulle han uppfylla fördragets artiklar, men om de bröt fördraget, så skulle de ges besked om att de hade brutit det; intill dess skulle krig inte förklaras. Om de insisterade så skulle han kämpa mot dem. När kapitlet med titeln '*Bra't*' uppenbarades, så beskrevs detaljerna vad avser behandlingen av dessa tre slags otrogna. Det förklarades också att krig endast skulle förklaras mot dem bland 'bokens folk'³² som förklarade öppen fiendskap, till dess de gick med på att betala *jizya* eller antog islam. Vad polyteisterna och hycklarna beträffade, befalldes det att *jihad* skulle förklaras mot dem och att de skulle behandlas strängt. Profeten – frid vare med honom – utförde *jihad* mot polyteisterna genom strid och mot hycklarna genom att predika och argumentera. I samma kapitel befalldes det att fördragen med polyteisterna skulle avslutas vid förfallotiden. I detta avseende var de folk med vilka det fanns fördrag indelade i tre kategorier. Den första var de som bröt fördraget och inte uppfyllde dess villkor; han stred mot dem och var segerrik. Den andra var de med vilka fördraget gällde under en stipulerad tid; de hade inte brutit fördraget och inte hjälpt någon mot Profeten – frid vare med honom. Beträffande dem befallde Gud att dessa fördrag skulle fullföljas för sin bestämda tid. Det tredje slaget var de med vilka det inte fanns något fördrag men som inte heller stred mot Profeten – frid vare med honom, eller dem med vilka ingen förfallotid hade stipulerats. Beträffade dessa befalldes det att de skulle ges fyra månaders uppsägningstid, och när tiden hade utlöpt skulle de anses som öppna fiender och stridas emot. Alltså stred man emot dem som brutit fördraget och de som inte hade något fördrag eller en obestämd förfallotid gavs fyra månaders nådatid, och villkoren hölls gentemot dem med vilka fördraget skulle upphöra. Alla de senare folken omfamnade islam till och med innan tiden utlöpte och icke-muslimerna i staten betalade *jizya*. Således bestod de otrogna efter uppenbarelsen av kapitlet '*Bra't*' av tre slag: motståndare i krig, folk med fördrag och *dhimmis*. Folken med fördrag blev till slut muslimer så endast två slag

³⁰ Ordet här är i den engelska texten "peace", dvs. fred. Men enligt politisk islam kan aldrig fred, utan blott vapenvila, *hudna*, föreligga mellan muslimer och otrogna. (Ö.a.)

³¹ Bokstavligen betyder ordet "ansvar". *Dhimmis* betecknar de icke-muslimska folk som bor i en muslimsk stat vilkas skydd och rättigheter var den muslimska regeringens ansvar.

³² Kristna och judar.

återstod: folk i krig och *dhimmis*. Folken som befann sig i krig var alltid rädda för honom. Nu var folken i hela världen av tre slag: För det första muslimerna som trodde på honom; för det andra dem med vilka han hade fred och för det tredje motståndarna som fortsatte att strida mot honom. Vad beträffade hycklarna så befallde Gud Profeten – frid vare med honom – att acceptera deras uppträdande och lämna deras syften åt Gud och fortsätta med *jihad* mot dem genom argumentation och övertalning. Han befalldes att inte be vid deras begravningar eller att be vid deras gravar, inte heller skulle han be om Guds förlåtelse för dem, eftersom deras sak var med Gud. Så detta var Profetens handlings sätt – frid vare med honom – beträffande hans fiender bland de otrogna och hycklarna.”

I denna beskrivning återfinns vi en sammanfattning av den islamiska *jihad*s skeden som presenterats på ett utmärkt sätt. I denna sammanfattning finner vi alla de särskilda och vittgående egenskaperna hos den sanna religionens dynamiska rörelse; vi bör begrunda dem under djupgående studier. Här skall vi emellertid inskränka oss till några få förklarande anmärkningar.

För det första är denna religions metod mycket praktisk. Denna rörelse behandlar människor så som de verkligen är och använder resurser som står i överensstämmelse med praktiska förhållanden. Eftersom denna rörelse hamnar i konflikt med den *jahiliya* som behärskar idéer och trossatser, och som har ett praktiskt livs-system och en politisk och materiell auktoritet som står bakom, så behövde den islamiska rörelsen frambringa parallella resurser för att kunna konfrontera denna *jahiliya*. Denna rörelse använder förkunnelse och övertalning för att reformera idéer och trossatser; och den använder fysisk makt och *jihad* för att avskaffa *jahili*-systemets organisationer och myndigheter vilka hindrar människorna från att förändra sina idéer och trossatser utan i stället tvingar dem att lyda deras felaktiga vägar och gör att de tjänar mänskliga herrar i stället för Gud Allsmäktig. Denna rörelse inskränker sig inte till att enbart predika för att konfrontera fysisk makt, på samma sätt som den inte använder tvång för att ändra människors idéer. Dessa två principer är lika viktiga i denna religions metod. Dess syfte är att befria de människor som önskar att bli befriade från slaveri under människor så att de kan tjäna Gud allenast.

Den andra aspekten av denna religion är att den är en praktisk rörelse som går framåt steg för steg, och vid varje steg tillhandahåller den resurser som

överensstämmer med situationens praktiska behov och som jämnar vägen för nästa steg. Den bemöter inte praktiska problem med abstrakta teorier, inte heller konfronterar den olika skeden med oföränderliga medel. De som talar om *jihad* i islam och citerar koranverser tar inte denna aspekt i beaktande, inte heller förstår de de olika skedenas natur genom vilka rörelsen utvecklas, eller förhållandet mellan verserna som uppenbarats vid olika tillfällen och varje skede. När de alltså talar om *jihad*, talar de klumpigt och blandar ihop de olika skedena och förvränger hela föreställningen om *jihad* och utvinnet slutgiltiga principer och allmänna satsur koranverserna, som saknar berättigande. Detta beror på att de betraktar varje koranvers som om den vore denna religions slutgiltiga princip. Denna grupp av tänkare, som är ett resultat av den nuvarande muslimska generationens berövlige skick, har ingenting utom etiketten islam och har besegrade lagt ned sina andliga och rationella vapen. De säger: "Islam har endast föreskrivit ett defensivt krig"! och tror att de har gjort något gott för sin religion genom att ta ifrån den dess metod, vilken är att utplåna all orättvisa från jorden, att bringa folk till tillbedjan av Gud Allena, och att föra dem bort från slaveriet under andra till att bli Herrens tjänare. Islam tvingar inte människor att anta dess tro, men den vill erbjuda en fri omgivning i vilken de har möjlighet att välja mellan trossatser. Vad den vill är att utplåna de förtryckande politiska system under vilka människor är förhindrade från att uttrycka sin frihet att välja vilken som helst övertygelse som de vill, och därefter ger den dem fullständig frihet att bestämma om de skall anta islam eller ej.

En tredje aspekt av denna religion är att de nya resurser eller metoder som den använder under sin framåtskridande rörelse inte för den bort från sina grundläggande principer och syften. Från den allra första dagen var Profetens kallelse – frid vare med honom – den samma oavsett om han vände sig till sina nära anhöriga, eller Quraish eller araberna eller till hela världen. Han kallade dem till underkastelse under En Gud och till att förkasta andra människors herravälde. Vad denna princip beträffar finns det inget utrymme för kompromisser eller flexibilitet. För att uppnå detta syfte, framskrider den i enlighet med en plan som innehåller några få steg och varje steg har sina nya resurser, så som vi tidigare har beskrivit.

En fjärde aspekt är att islam tillhandahåller en juridisk grund för relationen mellan den muslimska gemenskapen och andra grupper, vilket är klarlagt genom citatet från Zad al-Mi'ad. Denna juridiska gestaltning baseras på principen att islam – det vill säga, underkastelse under Gud – utgör ett universellt Budskap som hela världen bör

anta eller sluta fred med.³³ Inget politiskt system eller materiell makt bör sätta hinder i vägen för att predika islam. Den bör låta varje individ vara fri att anta eller förkasta det, och om någon vill anta det, bör den inte hindra honom eller strida mot honom. Om någon gör det så är det islams plikt att bekämpa honom antingen till dess han dödas eller förklarar sin underkastelse.

* * *

När skribenter med defaitistiska och apologetiska mentaliteter skriver om ”*jihad* i islam” och försöker att avlägsna denna ”ömna punkt” ur islam, så blandar de ihop två ting; för det första att denna religion förbjuder påtvingandet av dess tro med våld, vilket är tydligt genom versen ”Det finns intet tvång i religionen” (2:257Z), medan den å andra sidan försöker utplåna alla dessa politiska och materiella krafter som står emellan människor och islam, som tvingar en människa att böja sig inför en annan och hindrar dem från att acceptera Guds suveränitet. Dessa två principer har inget samband med varandra, inte heller finns det utrymme att blanda dem. Trots detta har dessa defaitister försökt att blanda dessa två aspekter och vill förbehålla *jihad* för det som idag kallas ”defensivt krig”. Den islamiska *jihad* har inget samband med modern krigföring, vare sig till sina orsaker eller vad beträffar sättet på vilket det bedrivs. Orsakerna till islamisk *jihad* skall sökas i islams själva natur och dess roll i världen, i dess höga principer som har givits till den av Gud och för vars genomförande Gud utsåg Profeten – frid vare med honom – som Sin Budbärare och förklarade honom vara den siste av alla profeter och budbärare.

Denna religion är verkligen en universell deklARATION om människans frihet från slaveri under andra människor och från slaveri under hans egna begär, vilket också är ett slags mänskligt slaveri; den är en deklARATION om att suveräniteten tillhör Gud allena och att Han är alla världars Herre. Den innebär en utmaning för alla slags system som baseras på idén om människans suveränitet; det vill säga då människan har tillskansat sig de Gudomliga attributen. Varje system där de slutliga besluten överlåtits till mänskliga varelser och i vilket källorna till all auktoritet är mänskliga, upphöjer mänskliga varelser till gudar, genom att utse andra än Gud till herrar över människor. Denna deklARATION betyder att den auktoritet som Gud fråntagits blir

³³ Eng. "make peace with", dvs. även "försona sig med". (Ö.a.)

återlämnad till Honom och att usurpatorerna kastas ut – de som själva hittar på lagar som andra skall följa och därigenom upphöjer sig själva till rangen av herrar och reducerar andra till slavar. Kort sagt, att utropa Guds auktoritet och suveränitet betyder att man eliminerar allt mänskligt konungadöme och att proklamera herraväldet hos Uppehållaren av universum över hela jorden. Med Koranens ord:

”Han är den som är Gud i himmelen och Gud på jorden” (43:84Z).

”Avgörandet tillhör Gud allena. Han har befallt, att I icke skolen dyrka någon annan än honom. Detta är den rätta religionen, men de flesta människor veta ingenting” (12:40Z).³⁴

”Säg: 'I, som fått skriften, kommen hit i och för ett ord, som må vara gemensamt för oss och eder, att vi nämligen ej skola dyrka någon annan än Gud och ej sätta något vid hans sida, och att den ene av oss ej skall taga den andre till herre i stället för Gud', men om de vända sig bort, så sägen: 'Vittnen, att vi äro Gud undergivna'.” (3:57Z).

Guds herravälde på jorden etableras inte genom att några helgade personer – prästerna – ges auktoriteten att härska, så som var fallet med kyrkans herravälde, inte heller genom att några Guds talesmän blir härskare så som är fallet i en ”teokrati”. Att etablera Guds herravälde betyder att Hans lagar genomdrivs och att det slutliga beslutet i alla angelägenheter träffas i enlighet med dessa lagar.

Etablerandet av Guds överhöghet på jorden, utplånandet av människans överhöghet, borttagandet av usurpatorens suveränitet för att återlämna den till Gud och genomdrivandet av den Gudomliga Lagen (*shari'a*) och avskaffandet av lagar gjorda av människor kan inte uppnå bara genom att predika. De som har tillvällat sig Guds auktoritet och som förtrycker Guds skapelser kommer inte att ge upp sin makt enbar till följd av predikan; om det hade varit så hade uppgiften att etablera Guds religion i världen varit mycket lätt för Guds Profeter! Detta står i motsats till bevisen från Profeternas historia och historien om den sanna religionens kamp genom generationerna.

³⁴ I stället för den sista meningen i detta citat, har Qutb följande: ”Detta är det rätta sättet att leva”. (Ö.a.)

Denna universella deklaration om människans frihet på jorden från varje annan auktoritet än Guds, och deklarationen att suveräniteten tillhör Gud allena och att Han är universums Herre, utgör inte endast en teoretisk, filosofisk och passiv proklamation. Det är ett konkret, praktiskt och dynamiskt budskap med syftet att åstadkomma införandet av Guds *shari'a* och att verkligen befria människor från deras slaveri under andra människor och att föra dem till Guds tjänst, den Ende utan jämställda /associates/. Detta kan inte uppnås om inte både "predikan" och "rörelsen" används. Detta beror på att lämpliga medel behövs för att möta alla möjliga praktiska situationer.

Eftersom denna religion tillkännager människans frihet på jorden från all annan auktoritet än Guds, så konfronteras den i alla perioder av människans historia – igår, idag eller i morgon – med hinder i form av trossatser och tänkesätt, fysisk makt, och hinder i form av politiska, sociala, ekonomiska, rasliga och klass-strukturer. Till detta kommer att förvanskade tänkesätt och vidskepelser blandas med denna religion och arbetar sida vid sida med den och slår rot i människors hjärtan.

Om trossatser och idéer konfronteras genom "predikan" så är det genom "rörelsen" som materiella hinder bemästras. Främst bland dessa är den politiska makt som vilar på ett komplext men sammankopplat ideologiskt, rasligt, klassmässigt, socialt och ekonomiskt stöd. Alltså är dessa två – predikan och rörelsen – förenade och konfronteras den "mänskliga situationen" med alla nödvändiga metoder. För att kunna uppnå människans frihet på jorden – för hela människosläktet på hela jorden – är det nödvändigt att dessa två metoder arbetar sida vid sida. Detta är en mycket betydelsefull punkt som inte kan nog understrykas.

Denna religion är inte endast en deklaration om arabernas frihet, inte heller är den ett budskap som endast riktar sig till araberna. Den riktar sig till hela människosläktet och hela jorden utgör dess arbetsområde. Gud är inte endast arabernas Uppehållare, inte heller är Hans försyn begränsad till de som tro på islams religion. Gud är hela världens Uppehållare. Denna religion vill föra hela världen tillbaka till sin Uppehållare och befria den från att tjäna under någon annan än Gud. Enligt islams åskådning innebär det verkliga slaveriet att följa lagar som instiftats av någon, och detta är det slaveri som i islam reserverats för Gud allena. Var och en som tjänar någon annan än Gud i detta avseende, står utanför Guds religion, även om han kan påstå att han bekänner sig till denna religion. Profeten – frid vare med honom – förklarade tydligt att enligt *shari'a* är att "lyda" detsamma som att "tillbe".

Med denna innebörd av att tillbe, så blev judarna och de kristna sådana som dem vilka "associerar andra med Gud" när de inte "lydde" Gud.

Tirmidhi har med stöd av 'Adi bin Hatim berättat att han sprang bort till Syrien när Profetens budskap nådde honom (han hade före Profetens tid antagit kristendomen). Men hans syster och några personer i hans stam blev krigsfångar. Profeten – frid vare med honom – behandlade hans syster vänligt och gav henne några presenter. Hon begav sig åter till sin bror och inbjöd honom till islam och rådde honom att besöka Profeten – frid vare med honom. 'Adi gick med på detta. Folket var mycket ivrigt att få se när han kom till Medina. När han kom i närvaro av Profeten bar han ett kors av silver. Profeten – frid vare med honom – reciterade versen "De (bokens folk) har tagit sina rabbiner och präster till Herrar vid sidan av Gud". 'Adi berättar: "Jag sade: 'De tillber inte sina präster'. Guds Budbärare svarade: 'Vad helst som deras präster och rabbiner anser tillåtligt accepterar de som tillåtligt; vad helst som de förklarar vara förbjudet, det anser de vara förbjudet, och på så sätt tillber de dem'".

Profetens – frid vare med honom – förklaring av denna vers klargör att laglydnad och domar är ett slags tillbedjan och vem som helst som gör så anses stå utanför denna religion. Det är att ta några människor till herrar över andra, medan denna religion har kommit för att utplåna sådana sedvänjor och den förklarar att alla människor på jorden bör befrias från att tjäna under någon annan än Gud.

Om människors verkliga liv befinner sig vara olik denna frihetsdeklaration, då ankommer det på islam att inträda på arena genom predikan såväl som genom rörelsen och att slå hårt mot alla dessa politiska makter som tvingar människor att böja sig inför dem och som härskar över dem, utan att tänka på Guds befallningar, och som hindrar människor från att lyssna till predikan och från att anta tron om de så önskar. Efter att ha utplånat den tyranniska styrkan, oavsett om den förekommer i en politisk eller raslig form, eller i formen av klass-skillnader inom samma ras, så etablerar islam ett nytt socialt, ekonomiskt och politiskt system i vilket idén om människans frihet får praktisk tillämpning.

Det är inte islams avsikt att påtvinga människor sina trossatser, men islam består inte endast av "tro". Som vi har poängterat så är islam en deklaration om människans frihet från slaveri under andra människor. Alltså strävar den från början till att avskaffa alla de system och regeringar som grundats i människans herravälde över andra människor och en människans slaveri under en annan. När islam släpper människor fria från detta politiska tryck och presenterar sitt andliga budskap för dem,

samt vädjar till deras förnuft, ger det dem fullständig frihet att anta eller inte anta dess trossatser. Denna frihet innebär emellertid inte att de kan göra sina begär till sina gudar, eller att de kan välja att bli kvar i slaveri under andra mänskliga varelser och därmed göra vissa människor till herrar över andra. Oavsett vilket system som skall etableras i världen så bör det ske med auktoritet från Gud och med härledning av sina lagar från Honom ensam. Då är varje individ fri att, under beskyddet av detta universella system, anta vilken tro som helst som han önskar anta. Detta är det enda sättet genom vilket "religionen" kan renas åt Gud allena. Ordet "religion" innehåller mera än tro; "religion" betyder faktiskt ett sätt att leva, och i islam baseras detta på tro. Men i ett islamiskt system finns det plats för alla slags människor att följa sina egna trossatser medan de lyder landets lagar vilka i sig själva är grundade på den Gudomliga auktoriteten.

Var och en som förstår denna religions särskilda karaktär kommer också att förstå platsen för *jihad bis saif* (strävande genom strid), vilken är att i tillämpningen av den islamiska rörelsen jämna vägen för strävan genom predikan. Han kommer att förstå att islam inte är en "defensiv rörelse" i den inskränkta betydelse som nu för tiden tekniskt sett kallas ett "defensivt krig". Denna inskränkta mening tillskrivs den av dem som står under trycket av omständigheter och är besegrade av orientalisternas lömska attacker, som förvränger begreppet islamisk *jihad*. Det var en rörelse som skulle utplåna tyranniet och införa sann frihet åt människosläktet, genom att använda resurser som överensstämde med den faktiska mänskliga situationen, och den hade distinkta steg, och använde nya metoder för vart och ett av dem.

Om vi insisterar på att kalla islamisk *jihad* för en defensiv rörelse, då måste vi ändra meningen av ordet "försvar" och med det i stället mena "människans försvar" mot alla de element som begränsar hans frihet. Dessa element antar formen av trossatser och begrepp, såväl som politiska system grundade i ekonomiska, rasliga eller klassmässiga indelningar. När islam först kom till var världen full av sådana system och dagens *jahiliya* innehåller också olika slag av sådana system.

När vi använder oss av denna vida mening av ordet "försvar" förstår vi islams sanna karaktär och att den är en universell proklamation om människans frihet från slaveri under andra människor, etablerandet av Guds suveränitet och Hans Herravälde över hela världen, slutet på människans arrogans och själviskhet, och införandet av den Gudomliga *shari'*as herravälde i mänskliga angelägenheter.

Vad de personer beträffar, som försöker försvara begreppet islamisk *jihad* genom att tolka det i den inskränkta betydelsen av det gängse begreppet defensivt krig, och som forskar för att bevisa att de fältslag som utkämpades genom islamisk *jihad* endast syftade till att försvara islams hemland – och några av dem anser att islams hemland endast utgörs av den arabiska halvön – mot näraliggande makters aggression, de saknar förståelse för islams natur och primära syfte. Sådana försök utgör ingenting annat än en produkt av ett sinne som beseegrats av de nuvarande svåra förhållandena och av de förrädiska orientalisternas attacker mot den islamiska *jihad*.

Kan någon påstå att om Abu Bakr, 'Omar eller 'Othman hade varit nöjda med att de romerska eller persiska makterna inte tänkte attackera den arabiska halvön, så hade de inte strävat efter att sprida islams budskap över hela världen. Hur kunde islams budskap spridas när det mötte sådana materiella hinder som statens politiska system, det socio-ekonomiska system som baserades på raser och klasser och bakom allt detta, regeringens militära makt?

Det vore naivt att anta att en kallelse höjs att befria hela mänskligheten i hela världen och denna begränsas till att predika och förevisa. Det strävar verkligen genom predikan och förevisning när det finns kommunikationsfrihet och när människorna är fria från all denna påverkan som "Det finns intet tvång i religionen". Men när de ovannämnda hindren och praktiska svårigheterna ställs i dess väg, har det inget alternativ annat än att ta bort dem med våld så att människorna blir fria att anta eller förkasta kallelsen med ett öppet sinne när den riktas till dem.

Eftersom syftet med islams budskap är en avgörande deklaration om människans frihet, inte endast på det filosofiska planet utan också i livets faktiska omständigheter, så måste den använda *jihad*. Det är oväsentligt om islams hemland – i den sanna islamiska bemärkelsen *Dar ul-Islam* – befinner sig i ett tillstånd av fred eller om det hotas av sina grannar. När islam strävar mot fred, är dess mål inte en yttlig fred som kräver att endast den del av jorden där islams anhängare bor förblir säker. Den fred som islam eftersträvar är att religionen (det vill säga samhällets Lag) renas för Gud, att alla människor lydnad skall vara inför Gud allena och att några människor inte skall vara andras herrar. Efter Profetens tid – frid vare med honom – skall endast de slutliga stegen i *jihad*-rörelsen följas; de inledande och mellersta stegen är inte tillämpliga. De har avslutats, och som Ibn Qayyim förklarar: "Efter uppenbarelsen av kapitlet '*Bra't*' bestod de otrogna av tre slag: motståndare i krig,

människor med fördrag, och *dhimmis*. Folken med fördrag blev till slut muslimer, så det fanns bara två sorter kvar: folk i krig och *dhimmis*. Folken i krig var alltid rädda för honom. Nu fanns det i hela världen folk av tre slag: för det första muslimerna, som trodde på honom, för det andra dem med vilka han hade fred (och från den föregående meningen förstår vi att dessa var *dhimmis*) och för det tredje, motståndarna som fortsatte att kämpa mot honom”.

Dessa är de logiska positioner som överensstämmer med denna religions karaktär och syften, och inte vad som förstås av människor som har besegrats av de nuvarande omständigheterna och av de förrädiska orientalisternas attacker.

Gud höll tillbaka muslimerna från att strida i Mecka och tidigt efter deras flytt till Medina, och sade till dem: ”Håll tillbaka era händer, och be regelbundet och betala *zakaʿ*”. Sedan fick de tillåtelse att strida: ”Tillåtelse att strida ges till dem mot vilka krig förs, eftersom de är förtryckta och Gud har möjlighet att hjälpa dem. Dessa är de människor som blev förvisade från sina hem utan orsak”. Nästa steg kom när muslimerna ålades att strida mot dem som strider mot dem: ”Strid för Guds sak mot dem som strider mot dig”. Slutligen förklarades krig mot alla polyteister: ”Och strid mot alla polyteister eftersom de alla strider mot dig”. ”Strid mot dem bland bokens folk som inte tror på Gud och den Sista Dagen, som inte förbjuder det Gud och Hans Budbärare har förbjudit och som inte anser den sanna religionen vara deras religion, till dess de är underkuvade och betalar *jizya*.” Enligt imam Ibn Qayyim's förklaring var alltså muslimerna först förhindrade att strida, sedan tilläts de strida, därefter befalldes de att strida mot angriparna och slutligen befalldes de att strida mot alla polyteister.

Med dessa verser ur Koranen och med många traditioner om Profeten – frid vare med honom – som lovordar *jihad* och med hela islams historia, som är full av *jihad* så avvisar varje muslims hjärta den förklaring av *jihad* som uppfunnits av de människor som har accepterat nederlag under ogynnsamma omständigheter och under attackerna mot islamisk *jihad* från de sluga orientalisterna.

Vad slags människa är det som, efter att ha lyssnat till Guds befallning och till traditionerna om Profeten – frid vare med honom – och efter att ha läst om de händelser som tilldrog sig under den islamiska *jihad*, fortfarande anser att den är ett tillfälligt åliggande relaterat till övergående förhållanden och att den avser endast försvaret av gränserna?

I versen som ger tillåtelse till strid har Gud informerat de Troende att livet i denna världen är sådant att Guds lag innebär att en grupp skall tyglas av en annan, så att

jorden skall rensas från korruption. "Tillstånd att strida ges till dem mot vilka krig förs, eftersom de är förtryckta och Gud har möjlighet att hjälpa dem. Dessa är de folk som blev förvisade från sina hem utan annan orsak än att de sade att vår Herre är Gud. *Om Gud inte hade tyglat en människa genom en annan så hade säkerligen synagogor och kyrkor och moskéer blivit nedrivna där som man ofta påminns om Guds namn.*" Alltså utgör denna kamp inte en tillfällig fas, utan är ett evigt tillstånd – ett evigt tillstånd eftersom sanning och lögn inte kan samexistera på denna jord. Närhelst islam steg fram med den universella deklARATIONEN att Guds Herradöme borde etableras över hela jorden och att människor borde befrias från slaveri under andra människor, har usurpatorerna av Guds auktoritet på jorden slagit till vildsint mot den och har aldrig tolererat den. Det blev en uppgift för islam att slå tillbaka och att befria människorna över hela världen från dessa usurpatorers grepp. Den eviga kampen för människans frihet kommer att fortsätta till dess religionen är renad åt Gud.

Befallningen att avstå från strid under den meckanska perioden var ett tillfälligt stadium på en lång resa. Samma orsak gällde under de tidiga dagarna av *hijra*, men efter dessa tidiga stadier var orsaken till *jihad* inte endast att försvara Medina. Dess försvar var förvisso nödvändigt, men detta var inte det slutliga målet. Målet var att försvara rörelsens resurser och centrum – rörelsen med uppgift att befria människosläktet och att förstöra allt det som hindrade människosläktet från att uppnå denna frihet.

Orsakerna till att avstå från strid under den meckanska perioden är lätta att förstå. I Mecka var det tillåtet att predika. Budbäraren – frid vare med honom – stod under beskydd av Banu Hashim och han hade därför möjlighet att öppet förkunna sitt budskap; han hade friheten att tala till individer såväl som till grupper och att vädja till deras hjärtan och själar. Det fanns ingen organiserad politisk makt som kunde hindra honom från att predika och hindra människor från att lyssna. Vid denna tid fanns det inget behov av att använda våld. Vid sidan av detta fanns det andra orsaker som jag har redogjort för i min kommentar *I Koranens skugga*, i förklaringen av versen "Har du ej givit akt på dem, till vilka man sade: 'Hållen edra händer tillbaka, förrätten bönen och given allmosan!'" (4:79Z) Det kan vara användbart att återge delar av denna förklaring här.

"En orsak till att förbjuda användningen av våld under den meckanska perioden kan ha varit att detta var ett stadium av övning och förberedelse i en särskild

miljö, för en särskild nation och under särskilda förhållanden. Under dessa omständigheter var en viktig faktor i övningen och förberedelsen att lära den enskilde araben att ha tålamod med förtryck mot honom själv eller mot dem han älskade, att övervinna sin stolthet och att inte göra den personliga hämnden eller hämnden för dem man höll kär till syftet med livet. Övning behövdes också så att han kunde lära sig kontrollera sina nerver, att inte förlora besinningen vid den första provokationen – så som hans temperament var – inte heller bli upprörd vid första ingivelse, utan så att han kunde utveckla värdighet och sinneslugn i sitt temperament och i sina handlingar. Han skulle övas i att följa disciplinen i en gemenskap som är underställd en ledares anvisningar, och att hänvisa till denna ledare i varje angelägenhet och att följa hans tillsägelser även om de gick emot hans vana eller smak. Målet var att utveckla individer med hög karaktär vilka skulle utgöra den muslimska gemenskapen, som skulle följa ledarens direktiv och som skulle vara civiliserade och progressiva, fria från vilda vanor och stamtänkande.

En annan orsak till det kan ha varit att Quraish var stolt över sina anor och ära och i en sådan miljö kunde endast övertalning vara mest tilltalande och effektivt. Vid detta stadium kunde strid endast ha orsakat att hämndens eldar tändes. Det fanns redan många stamkrig grundade i blodsfejder såsom krigen hos Dahis, Gabra och Basus, vilka pågick i många år och utplånade stam efter stam. Om blodsfejder skulle ha kommit att i deras sinnen bli förknippade med islam, skulle detta intryck aldrig ha kunnat tas bort. Därmed skulle islam, i stället för att vara en kallelse till den sanna religionen, ha blivit en oändlig följd av stamfejder och dess grundläggande lärosatser skulle ha blivit bortglömda redan från början.

En annan orsak kan ha varit att undvika att så frön av tvedräkt och blodspillan i varje hushåll. Vid denna tid fanns det ingen organiserad regering som torterade och förföljde de Troende; den Troende var förföljd, torterad och "lärd en läxa" av sin egen husbonde. Under dessa omständigheter skulle en tillåtelse att strida ha betytt att vartenda hus skulle ha blivit till ett slagfält. Människorna skulle ha sagt 'Så detta är islam!' Detta sades faktiskt om islam även om strid inte var tillåten. Under den säsong när Arabiens folk kom till Mecka som pilgrimer och för att göra affärer skulle Quraish ha gått till dem och skulle ha sagt: 'Mohammed splittrar inte endast sin egen nation och sin stam; han skiljer till

och med söner från fäder! Vad är detta för något som uppeggar sonen att döda sin fader, slaven att döda sin herre, i varje hus och på varje ställe?’

En annan orsak kan ha varit att Gud visste att en stor majoritet av dem som förföljde och torterade de tidiga muslimerna en dag skulle bli islams lojala soldater, till och med dess stora ledare. Var inte 'Omar Ibn al-Khattab en av dem?

En annan orsak kan ha varit att arabernas känsla för ära, särskilt i en stam-miljö är till hjälp för den person som är förföljd men ändå inte erkänner sig besegrad, i synnerhet om den förföljde är ärad av folket. Många sådana händelser kan återges till stöd för denna tes. När Abu Bakr, som var en hedervärd man, lämnade Medina för att flytta någon annanstans, kunde Ibn a-Dagna inte tåla detta och hindrade honom från att resa eftersom han ansåg att det var vanhedrande för araberna; han erbjöd Abu Bakr sitt skydd. Det bästa exemplet på en sådan händelse är sönderrivandet av det kontrakt enligt vilket Banu Hashim var hänvisade till Abu Talib-dalen, när deras period av hunger och umbäranden föreföll orimligt lång. Denna ridderlighet var särskild för araberna, medan det i äldre "civilisationer" som var vana vid att se människor bli förnedrade, skrattades åt dem som led och blev förföljda, de förlöjligades och behandlades med förakt, men förtryckaren och tyrannen var respekterade.

En annan orsak kan ha varit att muslimerna var fåtaliga och att de endast bodde i Mecka, eftersom budskapet om islam inte hade nått andra delar av Arabien eller hade nått dit endast som en hörsägen. Andra stammar ansåg att det var en intern tvist inom Quraish; de avvaktade resultatet av denna kamp. Om strid hade tillåtits under dessa omständigheter skulle denna begränsade krigföring ha resulterat i det fullständiga utplånandet av muslimerna; även om de hade dödat ett stort antal av sina motståndare, skulle de själva ha blivit fullständigt utplånade. Avguderiet skulle ha fortsatt och det islamiska systemets gryning skulle aldrig ha kommit och skulle aldrig ha nått sin höjdpunkt, eftersom islam har uppenbarats till att vara en praktisk livsstil för hela människosläktet.”

I den tidiga Medina-perioden så var strid också förbjuden. Anledningen till detta var att Profeten – frid vare med honom – hade undertecknat en pakt med judarna i Medina och med de otrogna araberna i och omkring Medina, en handling som var nödvändig vid denna tidpunkt.

För det första fanns där en klar möjlighet att predika och att övertyga. Det fann ingen politisk makt som kunde inskränka denna frihet; hela befolkningen accepterade den nya muslimska staten och samtyckte till Profetens – frid vare med honom – ledarskap i alla politiska angelägenheter. I pakten överenskoms av alla parter att ingen skulle ingå i ett fredsfördrag eller förklara krig eller etablera relationer med någon utomstående utan Profetens – frid vare med honom – uttryckliga medgivande. Alltså befann sig den faktiska makten i Medina i händerna på ett muslimskt ledarskap. Dörrarna stod också öppna att predika islam och det fanns trosfrihet.

För det andra ville Profeten – frid vare med honom – vid denna tidpunkt att samla alla sina krafter för att bekämpa Quraish, vars obevekliga motstånd utgjorde ett stort hinder för att sprida islam till andra stammar som väntade på att se vilken utgången skulle bli i kampen mellan de två grupperna inom Quraish. Det är därför som Profeten – frid vare med honom – skyndade att sända ut grupper av spejare i olika riktningar. Den första gruppen stod under befäl av Hamza bin Abdul Muttalib, och den sändes ut under månaden Ramadan, bara sex månader efter ankomsten till Medina.

Efter detta fanns det andra grupper av spejare, en under nionde månaden efter *hijra*, nästa i den trettonde månaden, den tredje sexton månader efter *hijra* och i den sjuttonde månaden sände han ut en grupp under ledning av Abdullah bin Jahash. Denna grupp stötte på viss motstånd och viss blodspillan uppstod. Detta hände under månaden Rajab, som ansågs vara en helig månad. Den följande versen ur kapitlet *Baqara* handlar om detta:

”De frågar dig om [det är tillåtet] att strida under den helgade månaden. Säg: ’Att strida under denna månad är en svår [synd]. Men inför Gud är det en ännu svårare [synd] att spärra vägen till Gud [för andra] och att förneka Honom och [att vägra människorna tillträde till] den heliga Moskén och att jaga bort de troende därifrån. Förtryck är ett värre ont än döden.” (2:214B)

Under Ramadan samma år tilldrog sig slaget vid Badr, och detta fältslag återges i kapitlet *Anfal*.

Om detta stadium av den islamiska rörelsen betraktas utifrån ett riktigt perspektiv så finns det inget utrymme för att säga att det grundläggande syftet med den islamiska rörelsen var ”defensivt” i den inskränkta betydelse vilken somliga

människor tillskriver den idag, besegrade av attackerna av de förrådiska orientalisterna!

De som letar efter orsaker till en defensiv natur i historien om islams expansion fångas av orientalisternas aggressiva attacker vid en tid när muslimerna varken äger någon ryktbarhet eller islam. Genom Guds nåd finns det dock de som står fast i saken att islam är en universell deklaration om människans frihet på jorden från varje annan auktoritet än Guds auktoritet och att religionen borde renas för Gud; och de fortsätter skriva angående den islamiska *jihad*.

Men den islamiska rörelsen behöver inga argument som hämtas från litteraturen, eftersom den vilar på Koranens klara verser:

”Låt då dem kämpa för Guds sak som är villiga att ge upp detta jordiska liv för att vinna evigheten! Vare sig han stupar eller segrar, skall Vi skänka den som kämpar för Guds sak en riklig belöning. Varför skulle ni inte kämpa för Guds sak och för de försvarslösa män, kvinnor och barn, som ropar: ’Herre! För oss ut ur detta land av förtryck och sänd oss i Din nåd en beskyddare, ja, sänd oss i Din nåd en hjälpare! De troende kämpar för Guds sak, men förnekarna av sanningen kämpar de onda makternas kamp. Kämpa därför mot dessa Djävulens bundsförvanter: Djävulens list är [enbart] svaghet.” (4:74-76B)

”Säg om dem, som äro otrogna: ’Om de upphöra, skall det, som redan skett, varda dem förlåtet, men om de återfalla, så har bestämmelsen redan tillämpats på de gamle’. Striden mot dem, tills det ej finnes någon frestelse längre, utan all gudskydd ägnas Gud, och om de då upphöra, så ser Gud förvisso vad de göra. Men om de vända eder ryggen, så veten, att Gud är eder skyddsherre. Vilken härlig skyddsherre! Ja, vilken härlig hjälpare!” (8:39-41Z)

”Kämpa mot dem som, trots att de [förr] fick ta emot en uppenbarad Skrift, varken tror på Gud eller på den Yttersta dagen och som inte anser som förbjudet det som Gud och Hans sändebud har förbjudit och inte iakttar den sanna religionens bud – [kämpa mot dem] till dess de erkänner sig besegrade och frivilligt betalar skyddsskatten. De judiska [trosbekännarna] säger: ’Esa, Guds son’, medan de kristna säger: ’Kristus, Guds son’. Detta kommer över deras läppar och då säger de efter vad [andra] förnekare av sanningen har sagt före dem. Guds förbannelse

över dem! Hur förvirrade är inte deras begrepp! De har tagit sina rabbiner och klosterbröder till herrar och beskyddare i Guds ställe, och [detsamma har de gjort med] Kristus, Marias son, trots att de har förmanats att inte dyrka någon annan än den Ende Guden – det finns ingen gud utom Han; stor är Han i Sin härlighet, fjärran från allt vad de vill sätta vid Hans sida! De försöker utsläcka Guds ljus med sina ord, men det är Guds vilja att Hans ljus skall lysa med full styrka, hur förhatligt detta än kan vara för förnekarna.” (9:29-32B)

Orsakerna till *jihad* vilka har beskrivits i de ovan återgivna verserna är dessa: Att etablera Guds auktoritet på jorden, att ordna mänskliga angelägenheter i enlighet med den sanna vägledning som tillhandahålls av Gud, att utplåna alla Sataniska makter och Sataniska livs-system, att göra lut på herradömet av en människa över andra, eftersom alla människor är Guds skapelser och ingen har auktoriteten att göra dem till sina tjänare eller att stifta godtyckliga lagar åt dem. Dessa orsaker är tillräckliga för att utropa *jihad*. Man bör emellertid alltid hålla i minnet att det inte finns något tvång i religionen; det vill säga att när människorna en gång har befriats från människors herradöme så kommer den lag som styr civila angelägenheter endast att utgöras av Guds lag, men ingen kommer att tvingas att ändra sin tro och anta islam.

Islamiska *jihad* syftar till att säkra en fullständig frihet för varje människa i hela världen genom att befria honom från slaveri under andra mänskliga varelser så att han kan tjäna sin Gud Som är En och Som inte har några vid sin sida. Detta är i sig själv en tillräcklig anledning för *jihad*. Dessa var de enda orsakerna som fanns i muslimska krigares hjärtan. Om de hade fått frågan: ”Varför strider du?” skulle ingen ha svarat: ”Mitt land är i fara; jag strider för dess försvar” eller ”Perserna och romarna har kommit över oss” eller ”Vi vill utvidga vårt välde och vill ha mera krigsbyte”.

De skulle ha svarat på samma sätt som Raba'i bin 'Amer, Huzaiifa bin Muhsin och Mughira bin Shu'ba svarade den persiske generalen Rostam när han frågade dem en och en under tre på varandra följande dagar innan slaget vid Qadisiyah: ”Av vilken orsak har ni kommit?” Deras svar var det samma: ”Gud har sänt oss för att föra var och en som så önskar ut ur slaveri under människor till tjänst under Gud allena, från denna världens inskränkthet till denna och den Tillkommande världens omätliga storhet och från religionernas tyranni till islams rättvisa. Gud lät i detta syfte en Budbärare uppstå för att lära Hans skapelser Hans väg. Om någon antar detta

sätt att leva så vänder vi tillbaka och ger honom hans land åter och vi strider mot de upproriska till dess vi blir martyrer eller blir segerrika”.

Dessa är de skäl som är inneboende i denna religions själva natur. På liknande sätt är dess proklamation om universell frihet, dess praktiska sätt att bekämpa faktiska mänskliga omständigheter med ändamålsenliga metoder, dess utvecklande av nya resurser på skilda stadier, också inneboende i dess budskap från den första början – och inte på grund av något hot om angrepp mot islamiska länder eller mot de muslimer som bor i dem. Orsaken till *jihad* ligger i naturen av dess budskap och i de faktiska omständigheter som den finner i mänskliga samhällen och inte endast i behovet av försvar, vilket kan vara temporärt och av begränsad omfattning. En muslim kämpar med sin rikedom och sin person ”i Guds väg” för den sak som består i dessa värden, i vilken vare sig personlig vinning eller girighet är ett motiv för honom.

Före det att en muslim träder in på slagfältet har han redan utkämpat ett stort slag inom sig själv mot Satan – mot hans egna begär och ambitioner, hans personliga intressen och böjelser, hans familjs och hans nations intressen, mot det som inte kommer från islam, mot varje hinder som kommer i vägen för att tillbedja Gud och för att införa den Gudomliga auktoriteten på jorden, att återge denna auktoritet åt Gud och att ta den från de rebelliska usurpatorerna.

De som säger att islamisk *jihad* endast syftade till att försvara ”islams hemland” förminskar storheten i det islamiska sättet att leva och anser det vara mindre viktigt än deras ”hemland”. Detta är inte den islamiska synpunkten och deras åsikt är en skapelse av den moderna tiden och den är fullständigt främmande för islamiskt medvetande. Det som är acceptabelt för islamiskt medvetande är dess tro, det sätt att leva som dess tro föreskriver och det samhället som lever i enlighet med detta sätt att leva. Hemlandets jord har i sig själv inget värde eller vikt. Från den islamiska synpunkten kan jorden endast få ett värde på grund av att det är på denna jord som Guds auktoritet etableras och som Guds vägledning följs, och därmed blir den till en fästning för tron, en plats för dess sätt att leva som skall kallas ”islams hemland”, ett centrum för rörelsen för människans totala frihet.

I detta fall är försvaret av ”islams hemland” givetvis också försvaret av de islamiska trossatserna, det islamiska sättet att leva och den islamiska gemenskapen. Dess försvar är emellertid inte det slutliga målet för den islamiska *jihad*-rörelsen, utan ett medel för att etablera den Gudomliga auktoriteten i det så att det blir högkvarteret för islams rörelse, vilken sedan skall föras ut över hela världen till hela

mänskligheten, eftersom objektet för denna religion är hela mänskligheten och dess verksamhetsfält är hela jorden.

Som vi tidigare har beskrivit finns det många praktiska hinder mot att etablera Guds herravälde på jorden, såsom statens makt, det sociala systemet och traditioner och generellt sett hela den mänskliga miljön. Islam använder våld /force/ endast för att ta bort dessa hinder så att det inte skall finnas någon mur mellan islam och individuella mänskliga varelser och så att den kan vända sig till deras hjärtan och sinnen efter att ha frigjort dem från dessa materiella hinder och därefter lämna dem fria att välja att anta eller förkasta den.

Vi bör inte bli vilseledda eller förvirrade av orientalisternas angrepp på *jihad*s ursprung, inte heller förlora självförtroendet under trycket av nuvarande omständigheter och tyngden av världens stormakter i sådan utsträckning att vi försöker hitta orsaker för islamisk *jihad* utanför denna religions natur, och försöker visa att den var ett defensivt steg under tillfälliga omständigheter. Behovet av *jihad* finns kvar och kommer att fortsätta finnas, vare sig dessa omständigheter existerar eller ej!

När vi begrundar händelser i historien, bör vi inte förbise de aspekter som är inneboende i denna religions natur, dess deklaration om universell frihet och dess praktiska metod. Vi bör inte sammanblanda dessa med tillfälliga försvarsbehov.

Denna religion måste utan tvekan försvara sig mot angripare. Själva dess existens i formen av en allmän deklaration om Gud universella Herradöme och om människans frihet från slaveri under någon annan varelse än Gud och dess organiserande av en rörelse under ett nytt ledarskap som är ett annat än det existerande *jahili*-ledarskapet och dess skapande av ett distinkt och permanent samhälle som grundats i den Gudomliga auktoriteten och underkastelse under En Gud, utgör tillräckliga skäl för det omgivande *jahili*-samhället, som grundats i en eller annan form av mänsklig auktoritet, att resa sig mot det för sitt eget bevarande och för att kuva islam. Under dessa omständigheter måste den nyorganiserade islamiska gemenskapen helt klart förbereda sig på försvar. Dessa omständigheter kommer oundvikligen att inträffa och uppstå samtidigt som islam anländer till varje samhälle. Frågan gäller inte om islam gillar eller ogillar en sådan situation, eftersom kampen påtvingas islam. Detta är en naturlig kamp mellan två system som inte kan samexistera under en längre tid. Detta är ett faktum som inte kan förnekas och därför har islam inget annat val än att försvara sig själv mot angrepp.

Men det finns ett annat faktum som är mycket viktigare än detta. Det ligger i islams själva natur att ta initiativet för att befria de mänskliga varelserna i hela världen från slaveri under någon annan än Gud, och därför kan det inte begränsas inom några geografiska eller rasliga inskränkningar och därmed lämna hela mänskligheten på hela jorden i ondska, i kaos och i slaveri under andra herrar än Gud.

Det kan hända att islams fiender kan anse det fördelaktigt att inte ingripa mot islam om islam lämnar dem att, inom deras geografiska gränser, fortsätta herradömet av några människor över andra och inte utsträcker sitt budskap och sin deklaration om universell frihet till deras domäner. Men islam kan inte gå med på detta om de inte underkastar sig dess auktoritet genom att betala *jizya*, vilket kommer att vara en garanti för att de har öppnat sina dörrar för islams förkunnelse och inte kommer att sätta hinder i dess väg genom statens makt.

Detta är karaktären av denna religion och detta är dess funktion, eftersom den är en deklaration för alla människor om Guds Herradöme och människans frihet från slaveri under någon annan än Gud.

Det finns en stor skillnad mellan denna uppfattning av islam och den andra, som anser att den är inskränkt inom geografiska och rasliga gränser och som inte handlar annat än på grund av rädsla för angrepp. I det senare fallet har all dess inneboende dynamik gått förlorad.

För att klart förstå islams dynamik och djup är det nödvändigt att minnas att islam är ett sätt att leva för människan som har föreskrivits av Gud. De är inte ett system som tillverkats av människor, inte eller en ideologi för en grupp människor, inte heller ett sätt att leva som gäller för en särskild ras. Vi kan inte tala om externa orsaker till *jihad* om vi förbiser denna härliga sanning och om vi glömmer att den fundamentala frågan här gäller Guds suveränitet och Hans skapelsers lydnad. Det är omöjligt för en människa att minnas denna härliga sanning och fortfarande söka efter andra orsaker till islamisk *jihad*.

Den riktiga uppskattningen av skillnaden mellan uppfattningen att krig påtvingades islam av *jahiliya* eftersom själva dess natur krävde att *jahili*-samhällena skulle angripa den och uppfattningen att islam tar initiativet och träder in i denna kamp, kan inte göra i dess rörelses tidigare stadier.

I den islamiska rörelsens tidigare skeden var det svårt att skilja mellan dessa två uppfattningar eftersom islam i båda fallen måste strida. I de senare skedena när de

första slagen hade vunnits blir det emellertid en stor skillnad mellan de två uppfattningarna – en stor skillnad i att förstå syftena och betydelsen i det islamiska budskapet. Och häri ligger faran.

Det finns också en stor skillnad mellan idén att islam är ett sätt att leva som föreskrivits av Gud och idén att det är ett geografiskt begränsat system. Enligt den första idén kom islam till denna värld för att etablera Guds herradöme på Guds jord, att inbjuda alla folk till tillbedjan av Gud och att göra dess budskap till en konkret realitet i formen av en muslimsk gemenskap i vilket individerna är fria från slaveri under människor och har samlats tillsammans i tjänande³⁵ under Gud och endast följer Guds *shari'a*. Denna islam har en rätt att avlägsna alla hinder som står i dess väg så att den kan vända sig till det mänskliga förnuftet och intuitionen utan inblandning eller motstånd från politiska system. Enligt den andra idén är islam endast ett nationellt system som har rätten att ta till vapen endast när dess hemland blir angripet.

För båda uppfattningarna gäller att islam måste sträva och kämpa, men dess syften och resultat är helt annorlunda både begreppsligt och i praktiken.

Islam har verkligen rätt att ta initiativet. Islam utgör inte arvet åt en särskild ras eller land; detta är Guds religion och den är till för hela världen. Den har rätten att förstöra alla hinder i form av institutioner eller traditioner som begränsar människans valfrihet. Den angriper inte individer eller tvingar dem att anta dess trossatser; den angriper institutioner och traditioner för att befria mänskliga varelser från deras förgiftande inflytanden som förvränger den mänskliga naturen och inskränker mänsklig frihet.

Det är islams rättighet att frigöra människosläktet från slaveri under mänskliga varelser så att de ska tjäna Gud allena, att ge praktisk mening åt sin förklaring att Gud är den sanne Herren över alla och att alla människor är fria under Honom. Guds herravälde på jorden kan, enligt islams föreställning och rent faktiskt, endast etableras genom det islamiska systemet eftersom det är det enda system som föreskrivits av Gud för alla mänskliga varelser, vare sig de är herrar eller undersåtar, svarta eller vita, fattiga eller rika, okunniga eller lärda. Dess lag är lika för alla, och alla mänskliga varelser har lika stort ansvar inom den. I alla andra system lyder

³⁵ I den engelska översättningen anges ordet "servitude" dvs. "slaveri, trälldom" för det som jag här antingen översätter som *slaveri* (under människor) eller *tjänande* (under Gud). Båda begreppen skulle dock troligen kunna sammanfattas i ordet *underkastelse*. (Ö.a.)

mänskliga varelser andra mänskliga varelser och följer lagar som tillverkats av människor. Lagstiftning är ett Gudomligt attribut; varje person som ger denna rätt till någon som begär den har, oavsett om han anser denne vara Gudomlig eller ej, accepterat honom som Gudomlig.

Islam är inte endast en tro, så att det skulle vara nog att enbart förkunna den. Islam, som är ett sätt att leva, tar praktiska steg för att organisera en rörelse med syftet att frigöra människan. Andra samhällen ger den inte någon möjlighet att organisera sina anhängare enligt dess egen metod, och därför är det islams plikt att utplåna alla sådana system eftersom de är hinder på vägen till universell frihet. Bara härigenom kan sättet att leva helt och hållet helgas åt Gud, så att vare sig någon mänsklig auktoritet eller frågan om slaveri finns kvar, vilket är fallet i alla andra system som är baserade på människans slaveri under människan.

De bland våra samtida muslimska vetenskapsmän som är besegrade av trycket av föreliggande omständigheter och av angreppen från förrädiska orientaler, skriver inte under på denna beskrivning av islam. Orientalisterna har målat upp en bild av islam som en våldsamt rörelse vilken genom svärdet påtvingade sina trossatser på människor. Dessa onda orientaler vet mycket väl att detta inte är sant, men på detta sätt försöker de förvränga islamiska *jihads* sanna motiv. Men våra muslimska lärde, dessa besegrade människor, söker efter orsaker till defensiven med vilka de skall kunna vederlägga denna anklagelse. De är okunniga om islams natur och om dess funktion och att den har en rätt att ta initiativet för mänsklig frihet.

Dessa forskare och lärde, med sin besegrade mentalitet, har anammat det västerländska religionsbegreppet, vilket endast är en namn för "tro" i hjärtat, utan samband med livets praktiska realiteter, och därför föreställer de sig det religiösa kriget som ett krig med syfte att påtvinga tro i människors hjärtan.

Men så är inte fallet med islam, eftersom islam är det sätt att leva som föreskrivits av Gud för alla människor, och detta sätt etablerar Herradömet hos Gud allena – det vill säga, Guds suveränitet – och ordnar det praktiska livet i alla dess dagliga enskildheter. *Jihad* i islam är helt enkelt ett namn på strävan att göra detta livs-system till det härskande i världen. Vad tron beträffar så beror den helt klart på personliga åsikter, under beskyddet av ett allmänt system i vilket alla hinder mot personlig trosfrihet har undanröjts. Klart är att detta är en fullständigt annorlunda sak som kastar ett helt nytt ljus över islamisk *jihad*.

Varhelst en islamisk gemenskap existerar som är ett konkret exempel på det livssystem som föreskrivits av Gud så har den alltså en rätt, given av Gud, att stiga fram och ta kontrollen över den politiska auktoriteten så att den kan etablera det Gudomliga systemet på jorden, medan den lämnar frågan om tron åt det individuella samvetet. När Gud höll muslimerna tillbaka från *jihad* under en viss tid, så var det en fråga om strategi snarare än om principer: detta var en fråga som hade med rörelsens behov att göra och inte med tron. Det är bara i ljuset av denna förklaring som vi kan förstå de verser i den Heliga Koranen som behandlar denna rörelsens olika stadier. När vi läser dessa verser bör vi alltid minnas att en av deras meningar står i relation till de olika stadierna i islams utveckling, samtidigt som det finns en annan allmän mening som har samband med islams oföränderliga och eviga budskap. Vi bör inte förväxla dessa två aspekter.

Kapitel 5

La ilaha illa Allah – Islams sätt att leva

"*La ilaha illa Allah*" – "Det finns ingen gudom utom Gud" – är den första delen av den islamiska trosbekännelsen, vilket betyder att det inte finns någon annan att tillbedja utom Gud. "*Muhammadar Rasul Allah*" – "Mohammed är Guds Budbärare" – är den andra delen, som betyder att denna tillbedjan skall utföras så som Profeten lär – frid vare med honom.

En troende muslim är den i vilkens hjärta denna trosbekännelse fullständigt har vunnit inträde, eftersom de andra av islams pelare och trosartiklar är härledda från den. Tron på änglar och Guds Böcker och Guds Budbärare och livet efter detta och *al-Qadr* (mättet på gott och ont) och *al-Salat* (bönen), *al-Siyam* (fastan), *al-Zakat* (allmosan) och *al-Hajj* (pilgrimsfärden till Mecka) och de gränser som Gud uppställt för tillåtliga och förbjudna ting, mänskliga angelägenheter, lagar, islamisk morallära och så vidare, är alla baserade på grunden av tillbedjan av Gud, och källan till all denna undervisning är Profetens person – frid vare med honom – genom vilken Gud har uppenbarat för oss.

En muslimsk gemenskap är den som utgör en praktisk tolkning av trosbekännelsen och alla dess karaktäristiska och ett samhälle som inte överför denna tro och dess karaktäristika i praktisk handling är inte muslimskt.

Alltså tillhandahåller trosbekännelsen grund för ett fullständigt livs-system för den muslimska gemenskapen i alla sina detaljer. Detta sätt att leva kan inte uppstå annat än genom att man först försäkrar sig om dess grundläggning. Om livs-systemet konstrueras på någon annan grund, eller om andra källor blandas med denna grund, då kan i konsekvens därmed denna gemenskap inte anses vara islamisk. Gud säger:

"Avgörandet tillhör Gud allena. Han har befallt, att I icke skolen dyrka någon annan än honom. Detta är den rätta religionen, men de flesta människor veta ingenting." (12:40Z)³⁶

³⁶ Qutb skriver i stället för den sista meningen i detta citat följande: "Detta är det rätta sättet att leva" (Ö.a.).

”Den som lyder Sändebudet, lyder Gud” (4:82B)

* * *

Denna koncisa och avgörande bekännelse tjänar som vägledning i vår religions grundläggande frågor och i dess praktiska rörelse. För det första visar den vägen till den muslimska gemenskapens natur. För det andra visar den oss metoden för att konstruera en sådan gemenskap. För det tredje talar den om för oss hur vi ska konfrontera *jahili*-samhällen och för det fjärde bestämmer den metoden genom vilken islam förändrar det mänskliga livets betingelser. Alla dessa problem har alltid varit och kommer alltid att vara av stor betydelse i den islamiska rörelsens olika skeden.

* * *

Kännetecknet på en muslimsk gemenskap är detta: I alla dess angelägenheter baseras den på tillbedjan av Gud allena. Trosbekännelsen uttrycker denna princip och bestämmer dess karaktär; i trossatser, i andakt och i regler och bestämmelser tar sig denna bekännelse ett konkret uttryck.

En person som inte tror på Guds Enhet tillbedjer inte Gud allenast.

”Och Gud säger: ’Tagen eder icke tvenne gudar! Han är Gud allena, och mig skolen I frukta’. Honom tillhör vad som finnes i himlarna och på jorden; ja, honom tillkommer ovillkorlig dyrkan. Skolen I då frukta någon annan än Gud?’ (16:53-54Z)

Var och en som utför andakt inför någon annan än Gud – vid sidan av Honom eller enbart – tillbedjer inte Gud allena.

”Säg: ’Min bön och min andakt, mitt liv och min död hör Gud till, all världens Herre; han har ingen vederlike. Detta har jag fått mig ålagt, och jag är den förste bland de undergivna.’” (6:163Z)

Var och en som härleder lagar från en källa annan än Gud på ett annat sätt än det Han har lärt oss genom Profeten – frid vare med honom – tillbedjer inte Gud allena.

”Har de [satt upp] medhjälpare till [Gud], som utan Guds tillstånd har utfärdat föreskrifter för dem på religionens område?” (42:21B)³⁷

”Tag alltså emot vad [Hans] Sändebud ger er [av detta] och avstå [villigt] från det som han nekar er.” (59:7B)³⁸

Detta är det muslimska samhället. I detta samhälle är alla trossatser och individuella föreställningar, deras andakt och religiösa sedvänjor och deras sociala system och deras lagar baserade på underkastelse inför Gud allena. Om denna attityd utesluts från någon av dessa aspekter, så utesluts också hela islam, därmed även islams första pelare – det vill säga uttalandet av ”det finns ingen gudom utom Gud, och Mohammed är Guds budbärare”.

På detta och endast detta sätt kan denna grupp bli en muslimsk grupp och den gemenskap som gruppen organiserar, bli muslimsk. Innan man antar denna renhet i attityd kan ingen grupp bli en muslimsk grupp, och innan man organiserar sitt livssystem på denna princip kan inget samhälle bli ett muslimskt samhälle. Orsaken till detta är att den första principen på vilken islam är grundad, det vill säga ”*La ilaha illa Allah, Muhammadar Rasul Allah*”, inte har etablerats med avseende på båda dess delar.

Innan man tänker på att etablera det islamiska sociala systemet och att organisera den muslimska gemenskapen är det därför nödvändigt att man fäster uppmärksamheten på att rena människornas hjärtan från tillbedjan av någon annan än Gud, på det sätt vi ovan har beskrivit. Endast de vilkas hjärtan på detta sätt har blivit rena kan komma tillsammans för att bilda en grupp, och endast en sådan grupp människor, vars trossatser och åskådningar, vars lagar och sätt att tillbedja är helt befriade från slaveri under någon annan än Gud, kan starta en muslimsk

³⁷ Eftersom Bernströms översättning är ganska olik den text som Qutb har, följer här min egen översättning av den senare texten: ”Finns det dem vid sidan av Gud som har gjort det tillåtligt för dem i deras religion, som Gud inte har tillåtit?” (Ö.a.)

³⁸ Av samma skäl som i föregående not, återger jag här en översättning av Qutbs korantext: ”Tag emot vadhelst Profeten ger dig och avstå från allt det som han förbjuder dig”. (Ö.a.)

gemenskap. Vem som helst som vill leva ett islamiskt liv kommer automatiskt att träda in i denna gemenskap, och hans tro och sätt att tillbedja och de lagar som han följer kommer också att bli renade för Gud allena. Med andra ord blir han till ett förkroppsligande av "*La ilaha illa Allah, Muhammadar Rasul Allah*".

Det var på detta sätt som den första muslimska gruppen bildades och som till sist utvecklades till den första muslimska gemenskapen. Detta är det enda sätt på vilken en muslimsk grupp startas och en muslimsk gemenskap blir till.

En muslimsk gemenskap kan bli till endast när individer och grupper av människor avvisar slaveri under någon annan än Gud – vid sidan av Honom eller med uteslutande av Honom – och inträder i underkastelse under Gud, Som inte har någon vid sin sida, och beslutar att de skall organisera sitt livs schema på grundvalen av denna underkastelse. Från detta föds en ny gemenskap som reser sig inifrån det gamla *jahili*-samhället, som omedelbart konfronterar det med en ny tro och ett nytt sätt att leva som baseras på denna tro och presenterar ett konkret uttryck för tron, "Det finns ingen gudom utom Gud, och Mohammed är Guds Budbärare".

Det gamla *jahili*-samhället kan komma att uppslukas av det nya islamiska samhället, eller också inte, och det kan komma att sluta fred med det muslimska samhället eller också bekämpa det. Historien visar oss emellertid att *jahili*-samhällena väljer att kämpa och inte att sluta fred genom att attackera islams avantgarde från deras första begynnelse, oavsett om det är några få individer eller om det är grupper, och till och med efter det att detta avantgarde har blivit till en väletablerad gemenskap. Från Noa till Mohammed – frid vare med dem – har detta utan undantag inträffat vid varje kallelse till islam.

Det är alltså tydligt, att en muslimsk gemenskap inte kan skapas eller fortsätta att existera förrän den får tillräcklig kraft att konfrontera det existerande *jahili*-samhället. Denna kraft måste finnas på alla nivåer, det vill säga, trons och trosåskådningens kraft, kraften i träning och moralisk karaktär, kraften att organisera och upprätthålla en gemenskap, och sådan fysisk kraft som är nödvändig, om inte för att härska så åtminstone för att motstå *jahili*-samhällets ursinniga angrepp.

* * *

Men vad är *jahili*-samhället, och med vilken metod konfronterar islam det?

Jahili-samhället är varje annat samhälle än det muslimska samhället; och om vi önskar en mera specifik definition kan vi säga att varje samhälle som inte hänger sig åt underkastelse under Gud allena, i sina trossatser och idéer, i sina sätt att tillbedja och i sina lagregler, är ett *jahili*-samhälle.

I enlighet med denna definition är alla samhällen som i dag existerar på jorden *jahili*.

Bland dessa finns det kommunistiska samhället, främst eftersom det förnekar existensen av Gud den Mest Höge och tror att universum skapades av "materia" eller av "naturen", under det att alla människans aktiviteter och hans historia har skapats av "ekonomi" eller "produktionsmedlen"; för det andra eftersom det sätt att leva som det antar är baserat på underkastelsen under det kommunistiska partiet och inte under Gud. Ett bevis på detta är att kommunistpartiet har full kontroll och ledarskap i alla kommunistiska länder. Dessutom är den praktiska konsekvensen av denna ideologi att mänskliga varelsers grundläggande behov anses vara identiska med djurens, det vill säga mat och vatten, kläder, skydd och sex. Det tar ifrån människorna deras andliga behov, vilka åtskiljer mänskliga varelser från djur. Främst bland dessa är tron på Gud och friheten att anta och förkunna denna tro. På liknande sätt berövar den människor sin frihet att uttrycka individualitet, vilket är en mycket speciell mänsklig egenskap. En persons individualitet uttrycks på olika sätt, såsom privat egendom, valet av yrke och uppnåendet av specialisering i arbetet, och uttryck i olika konstarter; och den skiljer honom från djuren eller från maskiner. Den kommunistiska ideologin och det kommunistiska systemet reducerar människan till djurens nivå eller till och med till maskinens nivå.

Alla avgudadyrkande samhällen finns också bland *jahili*-samhällena. Sådana samhället finner man i Indien, Japan, Filippinerna och Afrika. Deras *jahili*-karaktär består för det första i det faktum att de tror på andra gudar vid sidan av Gud, tillsammans med Honom eller utan Honom; för det andra har de konstruerat ett i detalj utarbetat system av sätt att tillbedja för att blidka sina gudar. På liknande sätt är de lagar och regler som de följer härledda från källor andra än Gud och Hans Lag, oavsett om dessa källor är präster, astrologer eller magiker, nationens äldste eller de sekulära institutioner som formulerar lagar utan att beakta Guds Lag, och som uppnår absolut auktoritet i nationen eller partiets namn, fastän den absoluta auktoriteten tillhör Gud ensam, och detta kan bringas till handling endast på det sätt som Guds Profeter visat oss.

Alla judiska och kristna samhällen av idag är också *jahili*-samhällen. De har förvrängt de ursprungliga trossatserna och tillskriver vissa av Guds attribut till andra varelser. Denna associering med Gud har tagit många former, såsom Guds Son eller treenigheten; ibland är det uttryckt som ett begrepp om Gud som är avlägset från Guds sanna realitet.

"Judarne säger: 'Esra är Guds Son', och de kristna säga: 'Messias är Guds Son'. Detta är vad de föra på tungan; de likna dem, som voro otrogna förut. Må Gud förgöra dem! Huru kunna de vara så förvända?" (9:30Z)

"Otrogna äro de, som säga: 'Gud är förvisso den tredje av tre'. Det finns ingen gud utom en enda Gud, och om de ej upphöra med vad de säga, skall sannerligen ett plågsamt straff drabba dem, som äro otrogna." (5:77Z)

"Judarne säga ock: 'Guds hand är fjättrad'. Måtte deras händer fjättras, och måtte de bliva förbannade för vad de säga! Nej, hans händer äro utsträckta, han delar ut som han vill." (5:69Z)

"Men judarne och de kristna säga: 'Vi äro Guds barn och älsklingar'. Säg: 'Varför straffar han då eder för edra synder? Nej, I ären mänskliga varelser bland de övriga, som han skapat.' (5:21Z)

Dessa samhällen är *jahili* även eftersom deras sätt att tillbedja, deras seder och bruk har härletts från deras falska och förvridna trossatser. De är också *jahili*-samhällen eftersom deras institutioner och lagar inte har baserats på underkastelse inför Gud allena. De accepterar inte Guds styre och anser inte heller att Guds befallningar är den enda giltiga grunden för alla lagar; tvärtom har de etablerat församlingar av människor som har den absoluta lagstiftningsmakten och därigenom har de usurperat den rätt som ensamt tillkommer Gud. Vid tidpunkten för Uppenbarelsen klassificerade Koranen dem som sådana vilka associerar andra med Gud, eftersom de hade givit sina präster och rabbiner auktoritet att utforma lagar på det sätt som de behagade.

”De har tagit sina rabbiner och klosterbröder till herrar och beskyddare i Guds ställe, och [detsamma har de gjort med] Kristus, Marias son, trots att de har förmanats att inte dyrka någon annan än den Ende Gude – det finns ingen gud utom Han; stor är Han i Sin härlighet, fjärran från allt vad de vill sätta vid Hans sida!” (9:31B)

Dessa människor ansåg inte att deras präster eller rabbiner var gudomliga, inte heller tillbad de dem; men de gav dem auktoriteten att stifta lagar, och de lydde lagar som de hade gjort men som inte tillåtits av Gud. Om Koranen vid denna tid kallade dem associerade till andra med Gud och avvisare av sanningen, så är de desamma idag, eftersom denna auktoritet idag inte finns i prästernas eller rabbinernas händer utan i händerna på individer som valt bland dem själva.

Slutligen är alla existerande så kallade ”muslimska” samhällen också *jahili*-samhällen.

Vi klassificerar dem som *jahili*-samhällen, inte för att de tror på andra gudomligheter vid sidan av Gud eller därför att de tillbedjer någon annan än Gud, utan därför att deras sätt att leva inte grundar sig på underkastelsen under Gud allena. Även om de tror på Guds Enhet, har de fortfarande överfört Guds lagstiftande attribut till andra och underkastat sig denna auktoritet, och från denna auktoritet härleder de sina system, sina traditioner och seder, sina lagar, sina värden och normer och nästan varje livspraktik. Gud den Mest Höge säger beträffande de styrande:

”De som inte dömer i enlighet med vad Gud har uppenbarat, de är [i sanning] förnekare” (5:44B), och beträffande de styrda:

”Har du inte lagt märke till dem som säger sig tro på det som har uppenbarats för dig och det som uppenbarades före din tid, hur de villigt underkastar sig onda maktens dom, fastän de har uppmanats att förneka dem?” (4:60B)

”Nej, vid din Herre! De är inte [sanna] troende förrän de sätter dig [Muhammad] som domare att döma mellan sig i alla sina tvister och därefter inte i sitt inre har någon invändning mot dina beslut utan underkastar sig dem helt och fullt.” (4:65B)

Dessförinnan anklagade Gud judarna och de kristna för att begå *shirk* (att associera andra gudar med Gud) och för otro, och för att ta präster och rabbiner som herrar tillsammans med Gud, bara därför att de hade givit sina präster och rabbiner särskilda rättigheter och privilegier, vilka de som kallar sig själva "muslimer" idag har givit till några människor bland dem själva. Detta handlande av judarna och de kristna ansåg Gud tillhöra samma kategori av *shirk* som den när de kristna gör Jesus till Guds Son och tillbedjer honom. Det senare är ett uppror mot Guds Enhet, medan det förra är ett uppror mot Hans föreskrivna sätt att leva och ett förnekande av "Det finns ingen annan gudom än Gud".

Bland de muslimska samhällena är det några som öppet förklarar sig vara "sekulära" och negerar alla sina relationer med religionen; andra visar endast respekt för religionen med sina läppar, men i sitt sociala liv har de fullständigt övergivit den. De säger att de inte tror på det "Osedda" och vill konstruera sina samhällen på en "vetenskaplig" grund, eftersom vetenskapen och det Osedda är oförenliga! Detta deras anspråk är bara okunnighet, och endast okunniga människor kan tala så.³⁹ Det finns vissa andra samhällen som har givit lagstiftningsmakten till andra vid sidan av Gud; de stiftar de lagar som behagar dem och sedan säger de: "Detta är Guds *shari'a*". Alla dessa samhällen är lika i ett avseende, nämligen att inget av dem grundas på underkastelsen under Gud allena.

Efter att ha förklarat dessa fakta, så kan islams position i förhållande till alla dessa *jahili*-samhällen beskrivas i en mening: den anser att alla dessa samhällen är oislamiska och illegala.

Islam ser inte till alla dessa beteckningar och titlar som dessa samhällen har antagit; de har alla en sak gemensamt och det är att deras sätt att leva inte har grundats på den fullständiga underkastelsen under Gud allena. I detta avseende är de likadana som ett polyteistiskt samhälle; de är alla *Jahiliya*.

* * *

Vi har nu kommit till den sista av de punkter som nämndes i början av detta kapitel, och denna punkt gäller den metod som islam antar – idag, i morgon eller i

³⁹ Jämför diskussionen i volym 7 av *Fi-Thilal* för en förklaring av versen: "Han har nycklarna till det Osedda; ingen annan känner det utom Honom".

den avlägsna framtiden – när den konfronterar faktiska mänskliga förhållanden. Denna metod har beskrivits i vår diskussion rörande det muslimska samhällets natur, vilken sammanfattningsvis är, att ett muslimsk samhällen grundar alla sina beslut på underkastelsen under Gud allena.

Efter att ha definierat denna natur kan vi omedelbart besvara följande fråga: Vilken är den princip på vilken det mänskliga livet skall grundas: Guds religion och dess livs-system eller något system som skapats av människor?

Islam besvarar denna fråga på ett rättframt och otvetydigt sätt: Den enda princip på vilken helheten av mänskligt liv skall grundas är Guds religion och dess livs-system. Om denna princip är frånvarande, så kan inte islams första pelare – det vill säga att bära vittnesbörd om "*La ilaha illa Allah, Muhammadar Rasul Allah*" – etableras och inte heller kan dess inflytande upplevas. Om inte denna princip accepteras utan ifrågasättande och troget följs, kan inte den fullständiga underkastelsen under Gud så som Guds Budbärare – frid vare med honom – lärt, bli uppfylld.

"Tag alltså emot vad [Hans] Sändebud ger er [av detta] och avstå [villigt] från det som han nekar er." (59:7B)

Dessutom frågar Islam: "Vet du bäst eller gör Gud?" och svarar sedan: "Du har endast givits en liten del av (den sanna) kunskapen".

Den Ende Som vet, Som har skapat människan, och Som är Uppehållaren måste vara Härskaren, och Hans religion bör vara sättet att leva, och människan borde återvända till Honom för vägledning. Vad beträffar teorier och religioner som skapat av människor så blir de föråldrade och förvrängda eftersom de grundas på människors kunskap – de som inte vet och till vilka endast en liten del av den sanna kunskapen har givits.

Guds religion är ingen labyrint, inte heller är dess sätt att leva flytande, eftersom den andra delen av trosbekännelsen "Mohammad är Guds Budbärare" klart begränsar den. Den är bunden av de principer som har kommit från Guds Budbärare – frid vare med honom. Om det finns en tydlig text från Koranen eller från honom, då kommer den att fälla avgörandet och det skall inte finnas något utrymme för *ijtihad* (nytolkning /enligt Jan Hjärpe/, att använda ens omdöme). Om det inte finns något sådant tydligt ställningstagande tillgängligt, då kommer tiden för *ijtihad* – och detta i

överensstämmelse med väldefinierade principer som är i enlighet med Guds religion och inte bara följer åsikter och önskningsar.

”Om ni råkar i tvist om något, överlåt då avgörandet åt Gud och Sändebudet.”
(4:59B)

Ijtihads principer och härledning är välkända och det finns ingen vaghet eller löslighet i dem. Ingen har rätten att finna på en lag och säga att den står i överensstämmelse med Guds Lag med mindre än att det deklarerats att Gud är Lagstiftaren och att auktoritetens källa är Gud Själv och inte någon nation eller parti eller individ, och ett uppriktigt försök görs att upptäcka Guds vilja genom att referera till Hans Bok och Hans Budbärare undervisning – frid vare med honom. Men denna rätt han inte överlåtas till en person eller person som vill etablera auktoritet genom att ta Guds namn, så som fallet var i Europa i ”Kyrkans” skepnad. Det finns ingen ”Kyrka” i islam; ingen kan tala i Guds namn utom Hans Budbärare – frid vare med honom. Detta är klara befallningar som definierar gränserna för den Gudomliga Lagen, *shari’a*.

”*Al-din lil-Waq’i*” (”religionen är till för livet”) är ett uttalande som är ganska missförstått och som används med en felaktig innebörd. Denna religion är förvisso till för livet, men för vilket slags liv? Denna religion är till för ett liv som grundas på dess principer, vilka utvecklas i enlighet med sina metoder. Detta liv står i fullständig harmoni med den mänskliga naturen och tillfredsställer alla mänskliga behov, behov som bestäms endast av den Ende Som skapar och Som känner Sina skapelser:

”Skulle inte Han, Skaparen, känna det som Han har skapat, Han, den Outgrundlige som genomskådar allt, som är underrättad om allt?” (67:17B)

Det är inte religionens funktion att tillhandahålla ett försvar för vilket slags liv som helst som någon lever och att komma med en auktoritet som han kan använda för att rättfärdiga sina handlingar. Religionen skall vara ett kriterium för att godkänna det som är gott och att förkasta det som är ont. Om hela livs-systemet är emot religionen, då är dess funktion att avskaffa detta system och att konstruera ett nytt. Detta är enligt islam meningen med uttalandet ”religionen är till för livet”; man borde förstå detta i dess rätta mening.

Frågan kan ställas: "Är inte mänsklighetens bästa kriteriet för att lösa faktiska problem?" Men igen ska vi ställa frågan som islam ställer sig själv, och som den besvarar; det vill säga: "Vet du bäst, eller Gud?" och: "Gud vet och du vet inte".

Mänsklighetens bästa är inbäddat i de Gudomliga Lagar som sänts ned av Gud till Profeten – frid vare med honom – och som kommit till oss genom hans liv. Om människor vid något tillfälle anser att deras bästa består i att gå emot vad Gud har lagstiftat, då har de framför allt bedragit sig i sitt tänkande.

"De rätta sig blott efter inbillning och sådant, som de själva trakta efter, ehuru vägledningen kommit dem till del från deras Herre. Eller skall människan få allt vad hon önskar sig, då dock det sista som det första hör Gud till. (53:23-25Z)

För det andra, de är otrogna. Det är inte möjligt för en människa att förklara att det goda enligt hans åsikt ligger i att gå emot det som Gud har lagstiftat, och samtidigt vara en anhängare av denna religion eller att anses som dess lärjunge, inte ens för ett enda ögonblick.

Kapitel 6

Den universella lagen

Islam konstruerar grunden för sin tro och handling på principen om total underkastelse under Gud allena. Dess trossatser, sätt att tillbedja och levnadsregler är i sin helhet ett uttryck för denna underkastelse och är ett praktisk tolkning av uttalandet att det inte finns någon gudom utom Gud. Livets enskildheter härleds från Guds Budbärares – frid vare med honom – praktik och är en praktisk konsekvens av uttalandet att Mohammed är Guds Budbärare.

Islam bygger hela sin struktur på ett sådant sätt att dessa två delar av uttalandet bestämmer dess system och dess egenskaper. När islam bygger sin struktur på detta sätt och ger den en särskild och unik ställning bland alla andra system som är kända av människan, då kommer islam faktiskt i harmoni med den universella lagen, som inte endast verkar inom den mänskliga existensen utan också i hela universum.

Enligt islamsk uppfattning så har hela universum skapats av Gud. Universum blev till när Gud ville det, och då införde Han vissa naturlagar som det följer och enligt vilka dess alla olika delar fungerar i harmoni: "När det är Vår vilja att något skall vara säger Vi endast till det: 'Var!' – och det är." (16:40B)

"Han som har skapat allt och gett det [skapade] dess rätta utformning." (25:2B)

Bakom detta universum står en Vilja som ordnar allt, en Kraft som rör det, en Lag som reglerar det. Denna Kraft upprätthåller en balans mellan universums olika delar och kontrollerar dess rörelser; därför kolliderar de inte med varandra och det finns inte heller någon störning i deras system, inte heller avstannar plötsligt deras regelbundna rörelser, inte heller blir de oorganiserade. Detta kommer att fortsätta så länge som den Gudomliga vilja önskar att det ska fortsätta. Hela universum lyder Guds Vilja, Hans Kraft och Hans Auktoritet; det är inte för ett enda ögonblick möjligt för det att inte lyda den Gudomliga Viljan och dess föreskrivna lag.

"Er Herre är förvisso Gud som skapade himlarna och jorden under sex dagar och som tronar i Sin allmakts härlighet [över skapelsen]. Han låter natten svepa

dagen [i sitt mörker] – den ena följer den andra i snabb följd. Sol, måne och stjärnor lyder Hans bud. Skapelsen är Hans och Han befäller över allt. Välsignad vare Gud, världarnas Herre!” (7:54B)

* * *

Människan är en del av universum; de lagar som styr den mänskliga naturen skiljer sig inte från lagarna som styr universum. Gud är både universums och människans Skapare. Människans kropp är gjord av jordiskt material, men Gud har skänkt honom vissa egenskaper som gör honom till något mer än den jord varav han är skapad; Gud tilldelar åt honom till en viss gräns. I sina kroppsliga funktioner så följer människan ofrivilligt samma naturlagar som andra skapelser. Hans skapelse är i enlighet med Guds vilja snarare än hans far och mors. Fader och modern kan komma tillsammans; men de kan inte transformera en spermie till en mänsklig varelse. Människan föds i enlighet med utvecklingens metod och den metod för födelse som Gud har föreskrivit för honom; han andas Guds luft i den omfattning och på det sätt som föreskrivits av Gud, han känner smärta, blir hungrig och törstig, äter och dricker – kort och gott måste han leva i enlighet med Guds lagar och han har inget annat val. Allt underkastar sig villkorlöst under Guds Vilja och under Hans skapelses lagar.

Han Som har skapat universum och människan, och Som gjorde människan lydig under de lagar som också styr universum, har också föreskrivit en *Shari'a* för hans frivilliga handlingar. Om människan följer denna lag, då är hans liv i harmoni med hans egen natur. Från denna synpunkt är denna *Shari'a* också en del av den universella lag som styr hela universum inklusive människans fysiska och biologiska aspekter.

Varje ord från Gud, vare sig det är en befallning eller ett förbud, ett löfte eller en förmaning, en regel eller en vägledning, är en del av den universella lagen och är så riktigt och sant som någon av de lagar som kallas "naturlagar" – de av Gud instiftade lagarna för universum – vilka vi finner vara i funktion i varje ögonblick i enlighet med vad Gud har föreskrivit för dem sedan skapelsens gryning.

Alltså är den *Shari'a* som Gud har givit åt människan för att organisera sitt liv också en universell lag, eftersom den är relaterad till universums generella lag och står i harmoni med den. Denna lydighet av *Shari'a* blir en nödvändighet för mänskliga

varelser så att deras liv ska komma i harmoni och i samklang med resten av universum; och inte bara det, för det är endast genom att lyda *Shari'a* som harmoni kan uppstå mellan de fysiska lagar som fungerar i människans biologiska liv och de moraliska lagar som styr hans frivilliga handlingar. Bara på detta sätt blir människans personlighet, den inre och den yttre, integrerad.

Människan kan inte förstå alla universums lagar, inte heller kan han begripa systemets enhet; han kan inte ens förstå de lagar som styr hans egna person, från vilka han inte kan avvika ens med en hårsman. Alltså är han oförmögen att skapa lagar för ett livs-system som kan stå i harmoni med universum eller som ens kan harmonisera hans fysiska behov med hans externa beteende. Denna förmåga tillhör endast universums och människornas Skapare, Som inte endast kontrollerar universum utan också mänskliga angelägenheter och Som tillämpar en enhetlig lag i enlighet med Sin vilja.

Denna lydnad av Guds *Shari'a* är nödvändig för denna harmonis skull, till och med mera nödvändig än att etablera den islamiska tron, eftersom ingen individ eller grupp av individer kan vara sanna muslimer innan de helt och hållet underkastar sig Gud allena på det sätt som Guds Budbärare – frid vare med honom – lärt, och därigenom bär vittnesbörd om att det inte finns någon gudom utom Gud och att Mohammed är Guds Budbärare.

Den totala harmonin mellan mänskligt liv och universums lag är helt och hållet välgörande för människosläktet, eftersom detta är den enda garantin mot tvedräkt i livet. Bara under detta förhållande kommer de att vara i fred med sig själva och i fred med universum och leva i överensstämmelse med dess lagar och rörelser. På samma sätt kommer de att ha frid i sina sinnen eftersom deras handlingar kommer att stå i överensstämmelse med deras sanna naturliga behov, utan konflikt mellan de två. Guds *Shari'a* harmoniserar verkligen människans externa beteende med hans inre natur på ett enkelt sätt. När en människa skipar fred med sin egen natur, så följer därav automatiskt fred och samarbete mellan människor, eftersom de alla lever tillsammans under ett system, som är en del av universums generella system.

Alltså faller välsignelser över hela människosläktet, eftersom denna väg på ett enkelt sätt leder till kunskapen om naturens hemligheter, dess gömda krafter och de skatter som döljs i universums vidder. Människan använder dess till hela mänsklighetens goda under ledningen av Guds *Shari'a* utan någon konflikt eller konkurrens.

I kontrast till Guds *Shari'a* står människans nycker: "Men om sanningen hade varit sådan att den överensstämde med deras önsknings, skulle himlarna och jorden ha gått under och deras invånare med dem!" (23:71B)

Av detta får vi veta att sanningen är en och inte många. Den utgör grunden för denna religion, himlarna och jorden är baserade på den, alla denna och nästa världs angelägenheter avgörs av den, människan kommer att hållas ansvarig inför Gud på dess grund och de som avviker från sanningen straffas av den och människor kommer att dömas av Gud i enlighet med den. Sanningen är odelbar och den är namnet på den generella lag som Gud har föreskrivit för alla angelägenheter; och allting i tillvaron antingen följer den eller straffas av den.

"Så hava vi till eder nedsänt en skrift, som innehåller förmaningar för eder; haven I då intet förstånd? Och huru många städer, som varit orättfärdiga, hava vi ej krossat i grund! Och sedan läto vi andra människor uppstå efter dem. Och när de märkte vår makt, då ilade de bort. 'Ilen icke bort, utan vänden om till det överflöd, i vilket I levat, och till edra boningar, för den händelse I månden stå till svars!' De svarade: 'Ve oss! Vi hava förvisso varit orättfärdiga.' Och detta deras rop tystnade ej, förrän vi gjorde dem lika avmejad säd, så att de slocknade ut. Och vi hava ej skapat himmelen och jorden och vad däremellan är på skämt. Om vi velat skaffa oss en leksak, så skulle vi hava skaffat oss den från oss själva, om vi velat göra så. Nej, vi skola slunga sanningen mot lögnen, så att hon utplånar den, och se, den förgås, och ve eder för vad I påstå! Ja honom tillhöra de, som finnas i himlarna och på jorden, och de, som äro hos honom, äro ej för högmodiga att dyrka honom och tröttna ej därpå. De lovprisa natt och dag utan uppehåll." (21:10-20Z)

Den mänskliga naturen har i sitt djup ett fullt medvetande om denna sanning. Människans form och kropp, och organisationen av det stora universum omkring honom, påminner honom om att detta universum är baserat på sanning, och sanningen är dess essens, och det står i relation till en central lag som det vilar på. Alltså finns den ingen störning i det, ingen konflikt mellan dess delar; det rör sig inte slumpmässigt, inte heller är det beroende av tillfälligheter, inte heller saknar det en övergripande plan, det är inte heller en lek i händerna på mänskliga nycker, utan rör sig jämnt på en exakt, detaljer och föreskriven kurs. Konflikt uppstår när människan

avviker från sanningen som är gömd i djupet av hans egen natur, under inflytandet av hans önsknings och när han följer lag som grundats i hans egna åsikter i stället för att följa Guds befallningar. I stället för att underkasta sig sin Sanne Mästare tillsammans med resten av universum, så gör att revolt och uppror.

När denna konflikt mellan människan och hans egen natur, och människan och universum, sprider sig till mänskliga grupper, nationer och raser, så används all styrka och alla resurser i universum inte till fromma för mänskligheten, utan för dess förstörelse och för våld mot andra.

Av ovanstående diskussion framgår klart att syftet med etablerandet av Guds lag på jorden inte är för den kommande världens skull. Denna värld och nästa är inte två separata entiteter, utan är steg som är komplementära med varandra. Lagen som givits av Gud harmoniserar inte endast dessa två steg utan harmoniserar också mänskligt liv med universums allmänna lag. När harmoni mellan mänskligt liv och universum uppstår, så kommer inte dess resultat att uppskjutas till nästa värld, utan kommer att fungera även i denna värld. De kommer dock att uppnå perfektion i det Tillkommande.

* * *

Detta är alltså grunden till den islamiska uppfattningen av universum och av mänskligt liv som en del av detta universum. Genom sin själva natur är denna uppfattning olika alla andra uppfattningar som är kända av människan. Det är därför som denna uppfattning implicerar vissa åligganden och plikter som inte återfinns i andra uppfattningar om livet.

Enligt denna uppfattning är lydhet av Guds *Shari'a* i själva verket en konsekvens av behovet att harmonisera det mänskliga livet med denna lag, vilket fungerar inom människan själv och i resten av universum. Detta behov kräver att lagen som styr sociala angelägenheter skall stå i överensstämmelse med universums generella lag; det kräver att människan underkastar sig Gud allena tillsammans med resten av universum och att ingen människa får göra anspråk på herravälde över andra.

En antydning om detta behov av harmoni som vi har talat om, hittar vi i samtalet mellan Abraham – frid vare med honom – den muslimska gemenskapens fader, och Nimrod. Denne man var en tyrann och krävde absolut överhöghet över sina undersåtar, men han gjorde inte anspråk på suveränitet över himlarna, planeterna

och stjärnorna. När Profeten Abraham – frid vare med honom – gjorde gällande att Han Som har auktoritet över universum är den Ende som har auktoritet också över mänskliga varelser, så blev han svarslös:

”Har du ej givit akt på honom, som tvistade med Abraham om hans Herre, därför att Gud hade givit honom konungadömet, då Abraham sade: ’Det är min Herre, som giver liv och död’? Han svarade: ’Jag giver också liv och död.’ Då sade Abraham: ’Gud låter solen komma från öster; låt du henne komma från väster!’ Och han, som var otrogen, blev förlägen; ja, Gud vägleder ej de orättfärdiga människorna.” (2:260Z)

”Begära de väl någon annan religion än Guds? De, som finnas i himlarna och på jorden, äro honom undergivna med eller mot sin vilja, och till honom skola de återföras.” (3:77Z)

Kapitel 7

Islam är den verkliga civilisationen

Islam känner endast till två slags samhällen, det islamiska och *jahili*-samhället. Det islamiska samhället är det samhälle som följer islam i tron och sättet att tillbedja, i lag och organisation, i moral och uppträdande. *Jahili*-samhället är det samhälle som inte följer islam och i vilket man inte bryr sig om vare sig den islamiska tron och uppfattningar, eller islamiska värden och riktlinjer, islamiska lagar och regler eller islamisk moral och uppträdande.

Det islamiska samhället är inte ett samhälle i vilket människorna kallar sig "muslimer" men där islamisk lag inte har någon ställning även om böner, fasta och *Hajj* regelbundet tillämpas; och det islamiska samhället är inte det samhälle där människorna uppfinner sin egen version av islam, annorlunda än det som Gud och Hans Budbärare – frid vare med honom – har föreskrivit och förklarat, och som till exempel kallar det "progressiv islam".

Jahili-samhället förekommer i olika former och alla av dem är okunniga om den Gudomliga vägledningen.

Ibland tar det skepnad av ett samhälle i vilket Guds existens inte förnekas, med där Hans domän inskränks till himlarna och Hans herravälde över jorden upphävs. I detta livs-schema finns varken plats för *Shari'a* eller för de värden som föreskrivits av Gud och påbjudits av Honom som eviga och oföränderliga. I detta samhälle tillåts människor att gå till moskéer, kyrkor och synagogor, men det tolererar inte att folket kräver att Guds *Shari'a* tillämpas i deras dagliga angelägenheter. Ett sådant samhälle förnekar eller upphäver alltså Guds suveränitet på jorden, medan Gud klart säger:

"Det är Han som är Gud i himlen och Gud på jorden." (43:84B)

På grund av detta beteende så följer inte ett sådant samhälle Guds religion sådan den definieras av Honom:

”Avgörandet tillhör Gud allena. Han har befallt, att I icke skolen dyrka någon annan än honom. Detta är den rätta religionen.” (12:40Z)⁴⁰

På grund härav måste ett sådant samhälle räknas till *jahili*-samhällena, även om det kan proklamera tro på Gud och tillåta människor att utöva sin tro i moskéer, kyrkor och synagogor.

Det islamiska samhället är, på grund av sin själva natur, det enda civiliserade samhället, och *jahili*-samhällena är i alla sina varierande former, efterblivna samhällen. Det är nödvändigt att kasta ljus över denna stora sanning.

En gång tillkännagjorde jag att titeln på en av mina böcker, som höll på att tryckas, skulle vara *Islams civiliserade samhälle*; men i mitt nästa tillkännagivande hade jag tagit bort ordet ”civiliserade” från titeln. En algerisk författare (som skriver på franska) kommenterade denna ändring med att orsaken till ändringen skulle vara psykologin som fungerar i en människas sinne när han försvarar islam. Författaren beklagade att detta var ett uttryck för omognad som förhindrade mig från att möta verkligheten!

Jag förlät denne algeriske författare eftersom jag en gång hade samma åsikt. Vid den tiden liknade mina tankeprocesser dem som han hade idag. Jag ställdes inför samma svårighet som han ställs inför idag; det vill säga, att förstå innebörden i ordet ”civilisation”.

Till dess hade jag inte blivit av med de kulturella inflytanden som hade trängt in i mitt sinne trots min islamiska attityd och böjelse. Källan till dessa inflytanden var utländsk – främmande för mitt islamiska samvete – men dessa inflytanden hade ändå grumlat min intuition och uppfattning. Den västerländska uppfattningen om civilisation var min måttstock; det hade förhindrat mig från att se med en klar och genomträngande blick.

Emellertid såg jag senare mycket tydligt att det muslimska samhället var det civiliserade samhället. Därför var ordet ”civiliserade” överflödigt i titeln på min bok och det tillförde ingenting nytt; snarare skulle det ha förmörkat läsarens tanke på samma sätt som mina egna idéer hade förmörkats.

⁴⁰ En ordagrann översättning av den korantext som Qutb återger, skulle lyda ungefär så här: ”Befallningen tillhör Gud allena. Han befäller dig att inte tillbedja någon annan än honom. Detta är det rätta sättet att leva”. Sista meningen, som inte citeras fullständigt, lyder också i Bernströms översättning enligt följande: ”Detta är den evigt sanna tron”. (Ö.a.)

Nu är frågan: Vad är meningen med ordet "civilisation"? Låt oss försöka förklara den.

När suveräniteten i ett samhälle tillhör Gud allena, och uttrycks i dess lydnad under den Gudomliga Lagen, bara då är varje person i detta samhälle fri från slaveri under andra och bara då smakar han på sann frihet. Endast detta är "mänsklig civilisation" eftersom grunden för en mänsklig civilisation är varje persons fullständiga och sanna frihet och varje människas fulla värdighet i detta samhälle. I ett samhälle där vissa människor är herrar som lagstiftar och andra är slavar som lyder dem, finns det å andra sidan ingen frihet i verklig bemärkelse, inte heller värdighet för var och en.

Det är nödvändigt att vi klargör denna synpunkt att lagstiftningen inte är begränsad till juridiska frågor, så som vissa människor tilldelar *shari'a* endast denna inskränkta betydelse. Faktum är att attityder, sätt att leva, värden, kriterier, vanor och traditioner alla är föremål för lagstiftning och påverkar människor. Om en viss grupp människor smider alla dessa bojor och fångslar andra i dem så kommer detta inte att bli ett fritt samhälle. I ett sådant samhälle har några människor auktoritet, medan andra är deras tjänare; därmed kommer detta samhälle att vara efterblivet, och i islamisk terminologi kallas ett *jahili*-samhälle.

Endast det islamiska samhället är unikt i detta avseende, nämligen att auktoriteten tillhör Gud allena och människan som bryter sina bojor av slaveri under andra mänskliga varelser, träder in i Guds tjänst och uppnår därigenom den verkliga och fullständiga frihet som är den mänskliga civilisationens fokus. I detta samhälle är människans ära och värdighet respekterad i enlighet med vad Gud föreskrivit. Han blir Guds representant på jorden, och hans position blir till och med högre än änglarnas.

* * *

I ett samhälle som grundar sig på den uppfattning, tro och sätt att leva som alla har sitt ursprung i den Ende Guden, är människans värdighet respekterad till den högsta grad och ingen är den andres slav, så som de är i samhällen i vilka uppfattningarna, troslärorna och sättet att leva har sina ursprung hos mänskliga herrar. I det senare samhället är människans förnämsta egenskaper – andens och sinnets – reflekterade, under det att mänskliga relationer i ett samhälle där dessa

baseras på färg, ras eller nation eller liknande kriterier, blir till en boja på mänsklig tanke och hindrar människans ädla egenskaper att komma i förgrunden. En människa förblir mänsklig oavsett vilken färg, ras eller nation som han tillhör, men han kan inte kallas mänsklig om han saknar ande och förnuft. Dessutom är han kapabel att ändra sina övertygelser, uppfattningar och attityder i förhållande till livet, men han är oförmögen att ändra sin färg och ras, inte heller kan han bestämma på vilken plats eller i vilken nation han skall födas. Alltså är det klart att endast det samhälle är civiliserat i vilket mänskliga föreningar grundas på fritt val, och att det samhälle är efterblivet i vilket grunden för förening är någonting annat än fritt val; med islamisk terminologi är det ett "jahili-samhälle".

Endast islam utmärker sig genom att basera de fundamentala sammanbindande relationerna i sitt samhälle på tron; och på grundvalen av denna tro blir svarta och vita och röda och gula, araber och greker, perser och afrikaner och alla nationer som befolkar jorden, en gemenskap. I detta samhälle är Gud Herre och endas Han tillbeds, den mest hedervärda är han som har den ädlaste karaktären, och alla individer är i lika mån undersåtar under en lag som inte är gjord av människor utan av deras Skapare.

* * *

Ett samhälle som sätter högst värde på människans "humanitet" och som hedrar de ädla "humana" egenskaperna är sant civiliserat. Om materialismen, det spelar ingen roll i vilken form, ges det högsta värdet, oavsett om det är i formen av en "teori", såsom i den marxistiska historieuppfattningen, eller i formen av materiell produktion, så som är fallet i USA och i europeiska länder, och alla andra mänskliga värden offras på dess altare, då är ett sådant samhälle efterblivet; eller, med islamisk terminologi, ett "jahili-samhälle".

Det civiliserade samhället – det vill säga, det islamiska samhället – nedvärderar inte materien, vare sig i teorin eller i formen av materiell produktion, eftersom det anser att det universum i vilket vi lever, av vilket vi är påverkat, och som vi påverkar, är tillverkat av materia, och det anser att materiell produktion är ryggraden i Guds ställföreträdarskap på jorden. Emellertid görs inte materiell komfort i det islamiska samhället till det högsta värdet på bekostnad av "mänskliga" egenskaper – frihet och

ära, familjen och dess skyldigheter, moral och värden, och så vidare – så som är fallet i *jahili*-samhällen.

Om ett samhälle baseras på "mänskliga värden" och "mänsklig moral" och dessa förblir dominerande i det, då kommer detta samhälle att vara civiliserat. Mänskliga värden och mänsklig moral är inte något underligt och odefinierbart, inte heller är de "progressiva" och möjliga att förändra, utan rötter och stabilitet, så som exponenterna för den materialistiska historieuppfattningen eller för "vetenskaplig socialism" hävdar. Dessa är de värden och den moral som utvecklar sådana egenskaper i en mänsklig varelse som skiljer honom från djuren och som betonar de aspekter av hans personlighet som höjer honom över djuren; dessa är inte sådana värden och sådan moral som utvecklar och betonar de egenskaper hos människan som är gemensamma med djuren.

När frågan ses på detta sätt, så erhålls en fixerad och väldefinierad separationslinje som inte kan raderas ut genom de "progressivas" och de vetenskapliga samhällenas ständiga försök att utradera den. Enligt detta synsätt, så bestäms inte moraliska hållningar av omgivningen och av föränderliga omständigheter; snarare utgör de bestämda kriterier ovanför och bortom skillnaderna i omgivning. Man kan inte säga att vissa moraliska värden hänför sig till "jordbruk" och andra är "industriella", vissa är "kapitalistiska" och andra "socialistiska", somliga är "borgerliga" och andra "proletära". Här är moralens normer oberoende av omgivningen, av ekonomisk status och av ett samhällets utvecklingsnivå; detta är ingenting annat än ytliga variationer. Bortom allt detta hamnar vi i "mänskliga" värden och moral och i "djuriska" värden och moral, vilket utgör den riktiga distinktionen, eller, med islamisk terminologi, "islamiska" värden och moral och "*jahili*"-värden och moral.

Islam upprättar verkligen de värden och den moral som är "mänsklig" – de som utvecklar egenskaper i en mänsklig varelse som skiljer honom från djuren. I vilket samhället som helst där islam är dominerande, oavsett om det är ett jordbrukssamhälle eller ett industrisamhälle, nomadiskt och pastoralt eller urbant och bofast, fattigt eller rikt, så inplanterar det dessa mänskliga värden och moral, göder och stärker dem; det utvecklar progressivt mänskliga egenskaper som det skyddar gentemot degeneration i animalistisk riktning. Riktningen på den linje som skiljer mänskliga värden från djur-liknande egenskaper är uppåt; men om riktningen vänds, då

kommer civilisationen trots allt materiellt framsteg att vara "efterbliven", "degenerativ" och "*jahil*".

* * *

Om familjen är samhällets grund, och grunden för familjen är arbetsfördelningen mellan make och maka, och barnens uppfostran är familjens viktigaste funktion, då är ett sådant samhälle verkligen civiliserat. I det islamiska livs-systemet tillhandahåller en sådan familj den miljö i vilken mänskliga värden och moral utvecklas och växer i den kommande generationen; dessa värden och moral kan inte existera åtskilda från familjens enhet. Om å andra sidan fria sexuella förbindelser och illegitima barn blir samhällets grund, och om relationen mellan man och kvinna grundas i lust, passion och impuls, och arbetsfördelningen inte grundas på ansvar för familjen och på naturliga gåvor; om kvinnans roll endast är den att vara attraktiv, sexig och flirtig, och om kvinnan befrias från sitt grundläggande ansvar att uppfostra barn, och om, på hennes eget eller samhällets krav, hon föredrar att vara en värdinna eller städerska i ett hotell eller skepp eller flygbolag, och därigenom ägna sin produktivitet åt materiella ting snarare än åt mänskliga varelsers uppfostran, eftersom materiell produktion anses mera viktig, värdefull och hedervärd än utvecklandet av den mänskliga karaktären, då är en sådan civilisation "efterbliven" från mänsklig synpunkt, eller "*jahil*" enligt islamisk terminologi.

Familjesystemet och relationen mellan könen bestämmer ett samhälles hela karaktär och om det är efterblivet eller civiliserat, *jahili* eller islamskt. De samhällen som ger företräde åt fysiska önskningsar och animalistisk moral kan inte anses vara civiliserade, oavsett hur stora framsteg de kan göra i industri och vetenskap. Detta är det enda mått som inte felar i att mäta verkliga mänskliga framsteg.

I alla moderna *jahili*-samhällen är meningen med moral begränsad i sådan omfattning att alla de aspekter som skiljer människan från djuren anses vara utanför dess sfär. I dessa samhällen anses illegitima sexuella förbindelser, och till och med homosexualitet, inte vara omoraliskt. Etikens mening begränsas till ekonomiska affärer eller ibland till politiska affärer som tillhör kategorin "regeringsangelägenheter". Till exempel ansågs inte skandalen med Christine Keeler och den brittiske ministern Profumo som tillräckligt allvarig av det brittiska samhället på grund av dess sexuella aspekt; den var anstötlig på grund av att Christine Keeler

också hade ett förhållande med en marinattaché från den ryska ambassaden, och hennes förhållande med en minister ljög alltså inför det brittiska parlamentet!⁴¹ Liknande skandaler kommer i ljuset i den amerikanska senaten. Engelsmän och amerikaner som blir inblandade i sådana spionskandaler tar vanligen sin tillflykt till Ryssland. Dessa affärer anses inte omoraliska på grund av sexuella avvikelser, utan på grund av faran för statshemligheter!

I *jahili*-samhällena så ger både skribenter, journalister och utgivare råd till både gifta och ogifta människor att fria sexuella förbindelser inte är omoraliska. Men det är emellertid omoraliskt om en pojke använder sin partner, eller en flicka använder sin partner, för sex, utan att känna kärlek i hans eller hennes hjärta. Det är dåligt om en kvinna fortsätter att värna sin kyskhet när hennes kärlek för sin make har försvunnit; det är beundransvärt om hon finner en annan älskare. Dussintals historier har skrivits på detta tema; många ledare i tidningar, artiklar, tecknade serier, seriösa och lätta spalter inbjuder alla till detta sätt att leva.

Från synpunkten av "mänskligt" framsteg är alla sådana samhällen inte civiliserade utan efterblivna.

Det mänskliga framstegets väg går uppåt från djuriska önskningar mot högre värden. För att kontrollera de djuriska önskningarna grundlägger ett progressivt samhälle ett familjesystem i vilket mänskliga önskningar finner tillfredsställelse, samtidigt som det sörjer för den framtida generation som skall uppfostras på ett sådant sätt att den kommer att fortsätta den mänskliga civilisationen, i vilken mänskliga egenskaper kan blomma fullt ut. Uppenbarligen behöver ett samhälle som har avsikten att kontrollera de djuriska egenskaperna, samtidigt som det erbjuder fullständiga möjligheter för utvecklandet och fulländningen av mänskliga egenskaper, starka skydd för familjens frid och stabilitet så att den kan utföra sin grundläggande uppgift fri från inflytandet av impulsiva passioner. Om å andra sidan omoraliska läror och giftiga antaganden griper omkring sig, och sexuell aktivitet anses ligga utanför den moraliska sfären, så kan människans humanitet i ett sådant samhälle knappast finna en plats att utvecklas.

Alltså är det endast islamiska värden och moral, islamiska läror och skyddsåtgärder som är värdiga mänskligheten, och utifrån detta oföränderliga och

⁴¹ Texten återges här ordagrant, men är som framgår besynnerlig. (Ö.a.)

sanna mått på mänskligt framsteg är islam den verkliga civilisationen och det islamiska samhället är verkligt civiliserat.

* * *

Slutligen, när människan etablerar Guds representation på jorden i alla avseenden, genom att hänge sig själv till Guds tjänst och frigöra sig från slaveri under andra, genom att etablera det livssystem som föreskrivits av Gud och förkasta alla andra system, genom att ordna sitt liv i enlighet med Guds *Shari'a* och överge alla andra lagar, genom att anta de värden och moraliska normer som behagar Gud och förkasta alla andra normer och, därefter, när han undersöker de lagar som styr universum och använder dem till nytta för hela mänskligheten, tillämpar dem på de resurser som göms i jorden i överensstämmelse med den skyldighet som ålagts honom av Gud som Sin viceregent på jorden, gräver upp de skatter och resurser av mat och råmaterial för industrier, och använder sin tekniska och professionella kunskap för att utveckla olika slag av industrier; genom att göra allt detta som en gudfruktig person och som en Guds representant; och när denna anda ingjutits i hans inställning gentemot livets materiella och moraliska aspekter, bara då blir människan fullständigt civiliserad och samhället når civilisationens höjdpunkt. I islam anses inte endast materiella uppfinningar utgöra civilisation, så som ett *jahili*-samhälle också kan ha materiellt välstånd. På många platser i Koranen har Gud beskrivit samhällen av detta slag, vilka har uppnått materiellt välstånd samtidigt som de förblivit *jahili*.

(Hud sade till sitt folk): "Är det för ert nöjes skull som ni reser minnesmärken på varenda kulle och de befästa borgar ni bygger – hoppas ni därigenom nå odödlighet? Och varför går ni till väga med sådan grymhet, när ni utövar er makt? Frukta nu Gud och lyd mig! Frukta Honom som har skänkt er allt det som ni [själva] vet, skänkt er boskap och söner, och trädgårdar och källor. Jag är rädd att straffet [annars] drabbar er en olycksdiger Dag." (26:128-135B)

(Salih sade till sitt folk): "Tror ni att ni [alltid] skall få bo kvar här i trygghet bland trädgårdar och källor och åkerfält och dadelpalmer med deras smäckra blomkolvar? Och [fortsätt att] hugga ut bostäder åt er i bergväggen med den

skicklighet [ni har uppnått]. Frukta nu Gud och lyd mig, och lyd inte de råd ni får av slösarna och de omåttliga, de som stör ordningen på jorden och sprider sedefördärv och inte vill bättra sig!” (26:146-152B)

”Och när de glömt de förmaningar de fått, öppnade vi portarna till allting för dem, till dess vi slutligen överraskade dem, då de fröjdade sig som bäst över vad de fått, och se, de blevo förtvivlade. Och så utrotades de, som gjorde orätt, till sista man; ja lov och pris hör Gud till, all världens Herre!” (6:44-45Z)

”När jorden sedan har nått sin fulla blomstring och är grann att skåda, och dess bebyggare tror att de har tagit herraväldet över den, nås den av Vår befallning om natten eller mitt på ljusa dagen, och så lägger Vi [fälten] öde som avmejade stubbåkrar, som om gårdagens [mognade skördar] hade varit [en synvilla].” (10:24B)

Men som vi tidigare har sagt så föraktar inte islam materiella framsteg och materiella uppfinningar; när de används under det Gudomliga livssystemet så anser islam dem vara Guds gåvor. I Koranen finner vi att Gud lovar Sitt överflöd till människor när de lyder Honom.

(Noa sade): ”[Jag] har sagt dem: 'Be er Herre om förlåtelse för era synder! Han förlåter och förlåter på nytt. Han skall låta himlen sända er rikligt regn och föröka er rikedom och era söners [antal] och skänka er trädgårdar, vattnade av bäckar.’” (71:10-12B) ”Om folken [som Vi förintade] hade trott [på Gud] och fruktat Honom, skulle Vi ha låtit himlens och jordens alla välsignelser komma dem till del, men de avvisade [budskapen] som lögn – och så straffade vi dem med det som [följde av det onda som] de inte upphörde att begå.” (7:96B)

Men det viktiga är den grund på vilken den industriella strukturen byggs och de värden som håller ett samhälle samman och genom vilka ett samhälle erhåller den ”mänskligt civilisationens” kännetecken.

* * *

Eftersom grunden för det islamiska samhället, och naturen i dess tillväxt, vilken ger upphov till dess gemenskap, har en unik karaktär, så kan man inte tillämpa de teorier som kan förklara etableringen och tillväxten av *jahili*-samhället på det. Det islamiska samhället har fötts ur en rörelse, och denna rörelse fortlever inom det; den bestämmer vilka platser och positioner som individerna i gemenskapen ska ha, och tilldelar dem därefter roller och ansvarsområden.

Uppkomsten av denna rörelse, ur vilken denna gemenskap är född, ligger utanför den mänskliga sfären och utanför denna värld. Dess källa är en tro som har kommit från Gud till mänskligheten, och som ger dem en särskild uppfattning om universum, om liv, om människans historia, om värden och syften, och som utstakar en väg för dem som återspeglar denna uppfattning. Alltså kom den ursprungliga impulsen till denna rörelse inte från mänskliga sinnen, inte från den fysiska världen, utan, som vi har sagt tidigare, kom den från en plats utanför jorden och utanför den mänskliga sfären; och detta är den första egenskap som särskiljer det islamiska samhället och dess organisation.

Ursprunget till denna rörelse är verkligen ett element utanför människans sfär och utanför den fysiska världen. Detta element, som blir till genom Guds vilja, är inte någonting som någon mänsklig varelse har förutsett eller något som någon har tagit i beaktande, och i början så är det ingen mänsklig strävan som träder in i det. Detta Gudomliga element sår fröna till den islamiska rörelsen och förbereder samtidigt den mänskliga varelsen för handling – förbereder den som tror i den tro som når honom från den Gudomliga källan. Så snart som denna enskilda individ tror, så uppnår den islamiska gemenskapen en (potentiell) existens. Denna individ kan inte nöja sig med att ha denna tro, utan står upp för att sprida dess budskap. Det ligger i denna trons natur att den är en viril och dynamisk rörelse, den kraft som upplyser denna tro i detta hjärta vet att den inte kommer att förbli fördold utan skall komma ut i ljuset och spridas till andra.

När antalet troende uppgår till tre, så säger denna tro till dem: ”Nu är ni en gemenskap, en tydlig islamisk gemenskap, särskild från det *jahili*-samhälle som inte lever i överensstämmelse med denna tro eller accepterar dess grundläggande förutsättningar”. Nu har det islamiska samhället (faktiskt) uppstått.

Dessa tre individer ökar till tio, sedan från tio till hundra, från hundra till tusen, och från tusen till tolv tusen – och det islamiska samhället växer och blir etablerat.

Under denna rörelses framåtskridande torde en strid redan ha uppstått inom *jahili*-samhället. På ena sidan står detta nyfödda samhälle, vilket i sin tro och sitt tänkesätt, värden och ståndpunkter, existens och organisation har avskiljt sig från *jahili*-samhället, från vilket det islamiska samhället absorberar individer. Från dess skapelseögonblick och intill dess att tillväxten och dess samhälles permanenta existens uppnås, prövar denna rörelse varje individ och tilldelar honom ett ansvarsfull ställning i enlighet med hans kapacitet, sådan den mäts av den islamiska balansen och dess normer. Samhället erkänner automatiskt hans förmågor, och han behöver inte stiga fram och kungöra sin kandidatur; hans tro och de värden som han och hans samhälle omfattar gör det nödvändigt för honom att hålla sig gömd från deras ögon som vill ge honom en ansvarsfull position.

Men den rörelse som är den naturliga utväxten av den islamiska tron och som är det islamiska samhällets essens, låter inte någon individ gömma sig. Varje individ i detta samhälle måste röra sig! Det bör finnas en rörelse i hans tro, en rörelse i hans blod, en rörelse i hans gemensam och i strukturen hos detta organiska samhälle, och eftersom *jahiliya* finns runt omkring honom och resterna av dess inflytande finns i hans sinne och i deras sinnen som finns omkring honom, fortsätter kampen och *jihad* intill Uppståndelsens dag.

De framgångar och motgångar som rörelsen går igenom bestämmer positionen och aktiviteten hos varje individ i rörelsen, och detta samhälles organiska kropp fullbordas genom harmonin mellan dess individer och deras aktiviteter.

Detta slags början och denna organisationsmetod är två av det islamiska samhällets egenskaper som särskiljer det från andra samhällen med avseende på dess existens och struktur, dess natur och form, dess system och metoden för att reglera detta system, och gör det till en unik och särskild företeelse. Det kan inte förstås av sociala teorier som är främmande för det, inte heller kan det utläras genom metoder som är främmande för dess natur. Det kan inte heller tillskapas på sätt som lånats från andra system.

* * *

I enlighet med vår oföränderliga definition av civilisation så är det islamiska samhället inte endast en företeelse som tillhör det förgångna, som skall studeras av historien; det är ett nutidens krav och ett hopp för framtiden. Människosläktet kan

upphöja sig, idag eller i morgon, genom att sträva mot denna ädla civilisation, genom att dra sig ut ur den avgrund av *jahiliya* som det faller ned i. Detta är sant inte endast för de industriellt och ekonomiskt utvecklade nationerna, utan också för de efterblivna nationerna.

De värden som vi ovan hänvisade till som mänskliga värden har aldrig uppnått av mänskligheten utom i perioder av islamisk civilisation. Vi bör också minnas att med termen "islamisk civilisation" menar vi den civilisation i vilken dessa värden kan återfinnas i rikast mått, och inte en civilisation som må göra framsteg i industri, ekonomi och vetenskap men där dessa värden undertrycks.

Dessa värden är inte idealistiska utan är praktiska värden som kan uppnås genom mänsklig strävan, genom att rätt tillämpa den islamiska undervisningen. Dessa värden kan uppnås i varje omgivning, oavsett vilken nivå av industriellt och vetenskapligt framsteg som föreligger, eftersom det inte finns någon motsättning: materiellt välstånd och vetenskapligt framsteg uppmuntras faktiskt av islams lära, eftersom de gäller människans roll som Guds representant på jorden.

På motsvarande sätt så lär dessa värden människor i länder som är industriellt och vetenskapligt efterblivna att inte förbli tysta åskådare utan att sträva mot industriellt och vetenskapligt framsteg. En civilisation med dessa värden kan utvecklas varsomhelst och i varje omgivning; men den faktiska form som den tar är inte en, utan beror på de förhållanden och den omgivning som föreligger i det samhälle där dessa värden utvecklas.

Det islamiska samhället är till sin form och utbredning och sätt att leva inte en fixerad historisk företeelse; men dess existens och dess civilisation baseras på värden som är fixerade historiska realiteter. Ordet "historisk" betyder så som det används i denna kontext endast att dessa värden fick en konkret form i en särskild period av mänsklighetens historia. Dessa värdenas natur är i själva verket sådan att de inte tillhör någon särskild period; de är sanningen som har kommit till människan från den Gudomliga källan – bortom människosläktets och det fysiska universums krets.

Den islamiska civilisationen kan inta olika skepnader i dess materiella och organisatoriska struktur, men de principer och värden på vilka den grundas är eviga och oföränderliga. Dessa är: tillbedjan av Gud allena, grundläggandet av mänskliga relationer på tron på Guds Enhet, den humana mänsklighetens överlägsenhet över materiella ting, utvecklandet av mänskliga värden och kontrollen av djuriska drifter,

respekt för familjen, antagandet av att vara Guds representant på jorden i enlighet med Hans ledning och instruktion, och i alla angelägenheter som rör detta ställföreträdarskap Guds lags (*Shari'a*) herravälde och det sätt att leva som föreskrivits av Honom.

Den islamiska civilisationens former, sådana de konstruerats på dessa fasta principer, beror på faktiska omständigheter och är påverkade av och ändras i enlighet med nivån på industriellt, ekonomiska eller vetenskapligt framsteg. Dessa former är med nödvändighet olika och är en följd av det faktum att islam innehar en tillräcklig flexibilitet för att kunna träda in i vilket system som helst och omforma det i enlighet med dess syften; men denna flexibilitet med avseende på den islamiska civilisationens yttre former innebär ingen flexibilitet i den islamiska tror, vilken är denna civilisations urkälla, inte heller skall det anses vara lånat från utsidan, för detta är denna religions karaktär. Men flexibilitet skall inte sammanblandas med löslighet. Det är en stor skillnad mellan dessa två.

När islam trädde in i de centrala delarna av Afrika, så satte den kläder på nakna människor, socialiserade dem, tog ur dem ur isoleringens djupa vrår och lärde dem glädjen i att arbeta för att utforska mänskliga resurser. Det förde dem ut ur stammens och klanens trånga kretsar in i den stora kretsen av islamisk gemenskap, och bort från tillbedjan av hedniska gudar in i tillbedjan av världarnas Skapare. Om detta inte är civilisation, så vad? Denna civilisation fanns till för denna omgivning och den använde de faktiska resurser som fanns tillgängliga. Om islam träder in i någon annan omgivning så kommer dess civilisation att anta en annan form – men med värden som är eviga – baserad på denna omgivnings existerande resurser.

Alltså beror utvecklingen av civilisationen enligt islams metod och sätt, inte på någon särskild nivå av industriellt, ekonomiskt eller vetenskapligt framsteg. Varhelst denna civilisation etableras, kommer den att använda alla resurser och utveckla dem, och om dessa resurser inte förekommer på en särskild plats, så kommer den att tillhandahålla dem och kommer att bistå med medlen för deras tillväxt och framsteg. Men i alla situationer kommer det att baserad på dess oföränderliga och eviga principer, och varhelst ett sådant islamskt samhälle uppstår, kommer också dess särskilda karaktär och rörelse att uppstå, och kommer att göra det framstående och avskilt från alla *jahili*-samhällen.

"Guds dop – och vem kan döpa bättre än Gud?" (2:138Q⁴²)

⁴² Min översättning från Qutbs engelska text. Zetterstéens översättning lyder: "Guds religion! Vems religion är bättre än Guds?" (2:132) (Ö.a.)

Kapitel 8

Den islamiska uppfattningen och kulturen

I det sjätte kapitlet har vi visat att den första delen av islams första pelare är att hänge sitt liv åt Gud allena; detta är meningen i "*La ilaha illa Allah*". Den andra delen betyder att denna hängivenhet kommer från Profeten Mohammed: "*Muhammadar Rasul Allah*" pekar på detta faktum. Fullkomlig underkastelse under Gud uppnås genom att underkasta sig under Honom genom tro, handlingar och i lagen. Ingen muslim kan tro att en annan varelse kan vara en "gudom", inte heller kan han tro att man kan "tillbe" en Guds skapelse eller att han kan ges en position av "överhöghet". Vi förklarade i det kapitlet betydelsen av tillbedjan, tro och överhöghet. I det som följer skall vi visa överhöghetens sanna mening och dess relation till kulturen.

Enligt den islamiska uppfattningen så betyder Guds överhöghet inte endast att man bör härleda alla juridiska befallningar från Gud och döma i enlighet med dessa befallningar; i islam är meningen med *Shari'a* inte begränsad enbart till juridiska befallningar, utan inbegriper administrativa principer, dess system och dess former. Denna inskränkta mening (dvs. att *Shari'a* är begränsad till juridiska befallningar) kan inte tillämpas på *Shari'a* och överensstämmer inte med den islamiska uppfattningen. *Med Guds Shari'a menas allt som Gud lagstiftat för att ordna människans liv; det inbegriper trons principer, rättvisans och administrationens principer, moralens och de mänskliga relationernas principer och kunskapens principer.*

Shari'a omfattar de islamiska trossatserna och uppfattningarna och deras implikationer med avseende på Guds attribut, livets natur, vad som är uppenbart och vad som är fördolt i det, människans natur och sambanden mellan dessa. På motsvarande sätt omfattar det politiska, sociala och ekonomiska angelägenheter och deras principer, med avsikten att dessa återspeglar den fullkomliga underkastelsen under Gud allena. Det omfattar också juridiska angelägenheter (detta är vad man idag menar med *Shari'a*, men den sanna betydelsen av *Shari'a* i islam är en helt annan). Den handlar om samhällets moral, seder, värden och normer, i enlighet med vilka personer, handlingar och händelser värderas. Det rör sig också om alla aspekter av kunskap och om konstens och vetenskapens principer. I allt detta behövs vägledning från Gud, precis som det behövs i juridiska angelägenheter.

Vi har diskuterat Guds överhöghet i förhållande till regeringen och det juridiska systemet, och även i förhållande till de företeelser rörande moral, mänskliga relationer och värden och normer som råder i ett samhälle. Poängen att lägga märke till var att alla dessa värden och normer, moral och uppförande, alla bastera på de trossatser och föreställningar som är vanligt förekommande i detta samhälle och som härleds från denna samma Gudomliga källa från vilken tron härleds.

Det som kommer att framstå som underligt, inte endast för gemene man utan också för dem som skriver om islam, är att vi vänder oss till islam och till den Gudomliga källan för ledning vad avser vetenskap och konst.

En bok har redan publicerats beträffande konsten, i vilken det har pekats på att alla artistiska ansträngningar inte är något mera än en återspeglings av människans uppfattningar, tro och intuition; de återspeglar vilken som helst bild av livet och världen som finns i människans intuition. Alla dessa angelägenheter styrs inte endast av islamiska uppfattningar, utan utgör faktiskt en motiverande kraft för en muslims kreativitet. Den islamiska uppfattningen av universum definierar människans förhållande till resten av universum och till sin Skapare. Dess grundläggande ämne är människans natur och hans position i universum, hans livs mening, hans funktion och hans livs sanna värde. Dessa inbegrips alla i den islamiska uppfattningen, som inte endast är en abstrakt idé utan är en levande, aktiv motiverande kraft som övar inflytande över människans känslor och handlingar.⁴³

Sammanfattningsvis kräver frågan om konsten och litterärt tänkande och dess relation till den Gudomliga vägledningen en detaljerad diskussion, och som vi har sagt tidigare så kommer denna diskussion att framstå som underlig inte endast för utbildade människor utan också för de muslimer som tror på Guds överhöghet i juridiska frågor.

* * *

En muslim kan inte vända sig till någon annan källa än Gud för vägledning i trossaker, i livsuppfattning, tillbedjan, moral och mänskliga angelägenheter, värden och normer, ekonomiska principer och politiska angelägenheter och tolkning av

⁴³ Boken är *The Principles of Islamic Art* av Muhammad Qutb.

historiska processer. Det är därför hans plikt att lära sig allt detta från en muslim vars fromhet och karaktär, tro och handlingar, är oklanderliga.

Emellertid kan en muslim vända sig till en muslim eller icke-muslim för att lära sig abstrakta vetenskaper såsom kemi, fysik, biologi, astronomi, medicin, industri, jordbruk, administration (begränsat till dess tekniska aspekter), teknologi, militärkonst och liknande vetenskaper och konstformer; även om den grundläggande principen är den att när det muslimska samhället uppstår kommer det att tillhandahålla ett överflöd av experter på alla dessa områden, eftersom alla dessa vetenskaper och konstformer är en tillräcklig förpliktelse (*fard al-kafiya*) för muslimer (det vill säga att det bör finnas ett tillräckligt antal människor som är specialiserade i dessa olika vetenskaper och konstformer för att tillfredsställa gemenskapens behov). Om den rätta miljön för att dessa kunskaper och konstformer skall kunna utvecklas inte föreligger i ett muslimskt samhälle, kommer hela samhället att anses som syndigt; men så länge som dessa förhållanden inte uppnås är det tillåtet för en muslim att lära sig dem från en muslim eller icke-muslim och att vinna erfarenhet under hans vägledning, utan avseende på religion. Det är dessa angelägenheter som finns i *hadithen*: "Du vet bäst hur dina affärer går". Dessa vetenskaper är inte relaterade till en muslims grundläggande uppfattningar om livet, universum, människan, syftet med hans skapelse, hans ansvar, hans relation till den fysiska världen och till Skaparen; dessa är inte heller relaterade till lagens principer, de regler och föreskrifter som ordnar individers och grupper liv, inte heller är de relaterade till moral, seder, traditioner, vanor värden och normer som råder i samhället och som ger samhället sin form och skepnad. Alltså är det ingen fara att en muslim, genom att lära sig dessa vetenskaper från en icke-muslim, kommer att förvränga sin tro eller återvända till *jahiliya*.

Men vad beträffar tolkningen av mänsklig strävan, oavsett om denna strävan är individuell eller kollektiv, så relaterar detta till teorier om människans natur och om de historiska processerna. På motsvarande sätt är förklaringen till universums och människolivets uppkomst en del av metafysiken (inte relaterad till de abstrakta vetenskaperna såsom kemi, fysik, astronomi eller medicin etc.); och alltså liknar dess ställning sådana juridiska frågor, regler och föreskrifter som ordnar mänskligt liv. Dessa påverkar indirekt människans trosuppfattningar; det är därför inte tillåtet för en muslim att lära sig dem från någon annan än en Gudfruktig och from muslim, som vet att vägledningen i dessa frågor kommer från Gud. Huvudsyftet är att en muslim skall

inse, att alla dessa angelägenheter är relaterade till hans tro, och att det att söka vägledning från Gud i dessa ting är en nödvändig konsekvens av tron på Guds Enhet och på Mohammed som Budbärare.

Emellertid kan en muslim studera alla *jahili*-skribenters åsikter och tankar, inte utifrån synpunkten att konstruera sina egna trossatser och uppfattningar, utan med syftet att känna till de avvikelser som *jahiliya* antagit, så att han kan veta hur man skall rätta till dessa människoskapade avvikelser i ljuset av den sanna islamiska tron och vederlägga dem i enlighet med den islamiska undervisningens sunda principer.

Filosofin, tolkningen av historien, psykologin (utom vad beträffar de observationer och experimentella resultat som inte utgör del av någons åsikt), etiken, teologin och jämförande religionsvetenskap, sociologin (med undantag av statistik och observationer) – alla dessa vetenskaper har en inriktning som tidigare eller för närvarande har stått under inflytande av *jahili*-uppfattningar och –traditioner. Det är därför som alla dessa vetenskaper kommer i konflikt, explicit eller implicit, med alla religioners fundamenta, och i synnerhet med islam.

Situationen beträffande dessa områden av mänskligt tänkande och kunskap är inte den samma som beträffande fysik, kemi, astrologi, biologi, medicin etc. – så länge dessa sistnämnda vetenskaper begränsar sig till praktiska experiment och resultaten av dem, och inte går utanför sitt område in i den spekulativa filosofin. Den darwinistiska biologin överskrider till exempel gränserna för sina observationer, utan varje rim och reson endast med syftet att uttrycka en åsikt, genom att göra antagandet att man inte behöver anta en makt utanför den fysiska världen för att kunna förklara livets begynnelse och dess evolution.

Beträffande dessa ting är den sanna vägledningen från hans Uppehållare tillräcklig för en muslim. Denna vägledning mot tro och fullständig underkastelse under Gud allena är så överlägsen människans spekulativa försök i dessa ting att de framstår som fullkomligt löjliga och absurda.

Uttalandet att "Kulturen är det mänskliga arvet" och att det inte har något land, någon nationalitet eller religion är korrekt endast med avseende på vetenskap och teknologi – så länge som vi inte överskrider gränserna för dessa vetenskaper och fördjupar och i metafysiska tolkningar, och börjar förklara syftet med människan och hans historiska roll i filosofiska termer och till och med bortförklarar konst och litteratur och mänsklig intuition med hjälp av filosofin. Bortom denna begränsade innebörd så är detta uttalande ett av de trick som världsjudendomen utför, vars syfte

är att eliminera alla begränsningar, i synnerhet de begränsningar som påläggs av tro och religion, så att judarna skall kunna tränga in i hela världens politiska system och sedan vara fria att sätta sina onda planer i verket. Överst på listan av dessa aktiviteter är ocker, med syftet att all mänsklighetens rikedomar skall hamna i händerna på judiska finansinstitutioner som drivs av ränta.

Islam anser emellertid att det – med undantag av de abstrakta vetenskaperna och deras praktiska tillämpningar – finns två typer av kultur; den islamiska kulturen som är baserad på den islamiska uppfattningen, och *jahili*-kulturen, som visar sig i olika sätt att leva vilka alla grundar sig på en sak, och det är att ge mänskligt tänkande status av gud så att dess sanning eller falskhet inte skall avgöras i enlighet med Guds vägledning. Den islamiska kulturen befattar sig med alla teoretiska och praktiska angelägenheter, och den innehåller principer, metoder och egenskaper som garanterar utvecklandet och vidmakthållandet av alla kulturella aktiviteter.

Man bör minnas det faktum, att den experimentella metoden, som är det moderna Europas industriella kulturs dynamiska ande, inte hade sitt ursprung i Europa utan i de islamiska universiteten i Andalusien och i öst. Den experimentella metodens princip var sidokott från den islamiska uppfattningen och dess förklaringar av den fysiska världen, dess fenomen, dess krafter och hemligheter. Genom att tillämpa den experimentella metoden trädde Europa senare in i perioden av vetenskaplig pånyttfödelse som steg för steg ledde upp till stora vetenskapliga höjder. Under tiden gled den muslimska världen gradvis bort från islam och konsekvensen av det blev att den vetenskapliga rörelsen blev trög och senare helt avstannade. Några av orsakerna som ledde fram till detta tillstånd av tröghet var interna inom det muslimska samhället och några var externa, såsom de kristnas och sionisternas invasion av den muslimska världen. Europa tog bort grundläggningen i den muslimska tron från de empiriska vetenskapernas metodologi och när Europa slutligen gjorde uppror mot kyrkan, som i Guds namn förtryckte vanliga människor, berövades de empiriska vetenskaperna sin islamiska metod att relatera dem till Guds vägledning.

På detta sätt kom hela grunden av europeiskt tänkande att bli *jahili* och helt främmande från den islamiska uppfattningen, och kom till och med att stå i motsättning och konflikt med den. Det är därför nödvändigt för en muslim att återvända till Guds vägledning för att lära sig den islamiska uppfattningen om livet –

på egen hand om möjligt, eller annars att söka kunskap från en Gudfruktig muslim vars fromhet och tro är tillförlitlig.

* * *

I islam kan talessättet "Sök kunskap från den som vet" inte accepteras med avseende på de vetenskaper som har att göra med tro, religion, moral, värden, seder och traditioner och alla de ting som angår mänskliga relationer.

Islam tillåter utan tvekan en muslim att lära sig kemi, fysik, astronomi, medicin, teknologi och jordbruk, administration och liknande tekniska vetenskaper från en icke-muslim eller från en muslim som inte är from – och detta under förutsättning att inga Gudfruktiga muslimska vetenskapsmän är tillgängliga för att lära ut dessa vetenskaper. Det är denna situation som föreligger nu, eftersom muslimer har avvikit från sin religion och sitt sätt att leva och har glömt att islam utsett dem till Guds representanter och gjorde dem ansvariga för att lära sig alla vetenskaper och att utveckla olika förmågor för att uppfylla denna höga position som Gud har tillerkänt dem. Men islam tillåter inte att muslimer skall lära sig principerna i deras tro, betydelsen av dess uppfattning, tolkningen av Koranen, *Hadith*, Profeten – frid vare med honom – historiefilosofi, deras samhälls traditioner, statens konstitution, deras politiks former och liknande kunskapsgränar, från icke-islamiska källor eller från någon annan än en from muslim vars tro och religiösa kunskap är känd som tillförlitlig.

Den person som skriver dessa rader har tillbringat fyrtio år av sitt liv med att läsa böcker och med forskning i så gott som alla aspekter av mänsklig kunskap. Han specialiserade sig i några kunskapsgränar och studerade andra utifrån personligt intresse. Därefter vände han sig till sin tros urkälla. Han kom att anse att ingenting av det han dithills hade läst var någonting jämfört med vad han fann här. Han ångrade inte att han tillbringade fyrtio år av sitt liv i sökandet efter dessa vetenskaper, eftersom han kom till kunskap om *jahiliyas* natur, dess avvikelser, dess fel och dess okunnighet, så väl som dess uppblåsthet och oljud, dess arroganta och skrytsamma anspråk. Slutligen blev han övertygad om att en muslim inte kan kombinera dessa två källor – den Gudomliga vägledningens källa och *jahiliyas* källa – i sin utbildning.

Till och med då, detta är inte min personliga åsikt; det är en för allvarlig sak för att avgöras endast av en persons uppfattning, och frågan om att förlita sig på en

muslims åsikt uppkommer inte när den Gudomliga normen tillhandahåller ett sätt att döma i frågan. Detta är beslutet av Gud och Hans Sändebud – frid vare med honom – och vi hänvisar till dem. Vi hänskjuter frågan till dem på samma sätt som det höves en troende, eftersom alla kontroversiella beslut borde hänskjutas till bedömningen av Gud och Hans Profet – frid vare med honom.

Gud den Mest Upphöjde säger i allmänna ordalag beträffande judarnas och de kristnas syften gentemot muslimerna:

”Många bland dem, som fått skriften, skulle önska, att de åter kunde göra eder otrogna, sedan I omfattat tron, emedan de äro avundsjuka i sina sinnen, och detta oakttat sanningen blivit dem uppenbarad. Haven undseende och fördragsamhet, tills Gud kommer med sitt ord! Gud är förvisso allsmäktig.” (2:103Z)

”Men judarne och de kristna skola aldrig bliva tillfreds med dig, förrän du följer deras lära. Säg: ’Guds vägledning är förvisso den rätta vägledningen’, och om du rättar dig efter deras hugskott efter all den kunskap, som kommit dig till del, får du sannerligen ingen beskyddare eller hjälpare i Gud.” (2:114Z)

”I som tron, om I lyden en del av dem, som fått skriften, skola de åter göra eder otrogna, sedan I antagit tron.” (3:95Z)

Som Hafiz Abu Y’ala berättat, sade Guds Sändebud – frid vare med honom – följande: ”Fråga inte bokens folk om något. De kommer inte att vägleda dig. De är faktiskt själva missledda. Om du lyssnar till dem, så kan det sluta med att du accepterar en lögn eller förnekar någon sanning. Vid Gud, om Moses hade varit vid liv ibland er, skulle han inte (av Gud) tillåtas någonting annan än att följa mig”.

Efter denna varning från Gud till muslimerna beträffande judarnas och de kristnas slutgiltiga planer, vore det mycket kortsiktigt av oss att hamna i den illusionen att judarna och de kristna när de diskuterar islamisk tro eller islamisk historia, eller när de föreslår saker beträffande det muslimska samhället eller muslimsk politik eller ekonomi, gör det med goda avsikter eller med omsorg om muslimernas välfärd eller med avsikt att söka ledning och upplysning. Människor

som, efter detta klara uttalande av Gud, fortfarande tänker på detta sätt är verkligen vilseledda.

På motsvarande sätt bestämmer uttalandet från Gud den Mest upphöjde "Säg: 'Verkligen, Gud vägledning är den sanna vägledningen'" den unika källa till vilken varje muslim borde vända sig för vägledning i alla dessa angelägenheter, eftersom det som finns bortom Guds vägledning är misstag och ingen annan än Han kan leda, vilket är tydligt från betoningen i versen, "Säg: 'Verkligen, Guds vägledning är den sanna vägledningen'". Det finns ingen tvetydighet i innebörden av denna vers och ingen annan tolkning är möjlig.

Det finns också den definitiva befallning att undvika en person som vänder sig bort från Guds förmaning och vars enda syfte är denna värld. Det förklaras att en sådan person blott följer spekulationer – och en muslim är förbjuden att följa spekulationer – och han vet endast det som är uppenbart i livet i denna världen och besitter inte den sanna kunskapen.

"Vänd dig alltså bort ifrån den, som vänder vår förmaning ryggen och icke eftersträvar någonting annan än det jordiska livet! Detta är summan av deras vetande. din herre känner förvisso bäst, vem som förrirrar sig ifrån hans väg, och han känner ock bäst, vem som är stadd på den rätta vägen." (53:30-31Z)

"De känna blott det yttre i det jordiska livet, likgiltiga som de äro för det tillkommande." (30:6Z)

En person som underlåter att följa Guds förmaning och som är helt sysselsatt med detta livs angelägenheter – och detta är fallet med alla dagens "vetenskapsmän" – har endast kunskap om det uppenbara, och det är inte det slags kunskap som gör att en muslim helt och fullt kan förlita sig på dess innehavare, utom vad beträffar det som är tillåtet att lära sig av dem såvitt det sträcker sig till teknisk kunskap. Han bör inte fästa något avseende vid deras tolkningar beträffande psykologiska och begreppsliga ting. Det är inte denna kunskap som upprepade gånger prisas i Koranen, till exempel i versen: "Äro de, som veta, och de, som ingenting veta, lika?" De som tar sådana verser ut ur sitt sammanhang och argumenterar har fel. Den fullständiga versen, i vilken denna retoriska fråga ställs, lyder:

”Nå än den, som ägnar nattens timmar åt andakt, nedfallande eller stående, i det han är rädd för det tillkommande livet och hoppas på sin Herrens barmhärtighet? Säg: ’Äro de, som veta, och de, som ingenting veta, lika? blott de, som hava förstånd, låta förmana sig.’” (3):12Z)

Bara en sådan person som, i nattens mörker, förblir i andakt, nedfallande eller stående, som fruktar det tillkommande livet och hoppas på sin Herres barmhärtighet, är sant vetande, och det är hans kunskap som den ovan angivna versen avser, det vill säga, den kunskap som leder till Gud och till Hans förmaning, och inte den kunskap som förvrider den mänskliga naturen till att förneka Gud.

Kunskapens sfär begränsas inte till trosartiklar, religiösa förpliktelser eller lagar om vad som är tillåtligt och vad som är förbjudet; dess sfär är mycket stor. Den omfattar allt detta och också kunskapen om naturlagar och alla ting som rör människans uppdrag inför Gud. Men varje slags kunskap som inte har grundats i tro ligger utanför definitionen av den kunskap som Koranen refererar till, och vars innehavare anses berömvärda. Det finns ett starkt samband mellan tron och alla de vetenskaper som ägnar sig åt universum och naturlagar, såsom astronomi, biologi, fysik, kemi och geologi. Alla dessa vetenskaper leder människan mot Gud, såvida de inte har förvrängts av personliga åsikter och spekulationer, och framställs i avsaknad av Gudsbegreppet. En sådan beklaglig situation inträffade verkligen i Europa. Det kom faktiskt en tid i den europeiska historien när mycket smärtsamma och hatiska meningsskiljaktigheter uppstod mellan vetenskapsmän och den förtryckande kyrkan; följaktligen började hela den vetenskapliga rörelsen i Europa med gudlöshet. Denna rörelse påverkade mycket djupt alla aspekter av livet och förändrade faktiskt hela det europeiska tänkandets natur. Effekten av denna vetenskapssamhällets fientlighet gentemot kyrkan var inte begränsad till kyrkan eller till dess trossatser, utan var riktad mot all religion i så hög utsträckning att alla vetenskaper vände sig mot religionen, oavsett om det var frågan om spekulativ filosofi eller tekniska eller abstrakta vetenskaper som inte hade något att göra med religion.⁴⁴

Västerlandets sätt att tänka och alla vetenskaper tog sin början på grunden av dessa giftiga inflytanden med en fientlighet gentemot all religion, och i synnerhet med ett störa fientlighet gentemot islam. Denna fientlighet gentemot islam är särskilt

⁴⁴ Jämför kapitlet "Al-Fisam al-Nakad" i boken *The future belongs to this religion*.

uttalad och är många gånger resultatet av en väl uttänkt plan vars syfte är att förskaka den islamiska tron i sina grunder och att därefter gradvis förstöra det muslimska samhällets struktur.

Om vi, trots att vi vet detta, sätter vår lit till västerländska tänkesätt, till och med när det gäller att lära ut de islamiska vetenskaperna, kommer ett att utgöra en oförlåtlig blindhet för vår del. Det blir verkligen ett åliggande för oss att, medan vi lär oss rent vetenskapliga eller teknologiska ämnen för vilka vi inte har några andra än västerländska källor, vara på vår vakt och hålla dessa vetenskaper bort från filosofiska spekulationer, eftersom dessa filosofiska spekulationer i allmänhet är mot religionen och i synnerhet mot islam. Ett litet inflytande från dem kan förorena islams klara källa.

Kapitel 9

En muslims nationalitet och hans tro

Den dag som islam gav människosläktet en ny uppfattning om värden och normer och visade vägen att lära dessa värden och normer, tillhandahöll den också en ny uppfattning om mänskliga relationer. Islam kom för att vända människan åter till sin Uppehållare och att göra Hans ledning till den enda källa från vilken värden och normer skall erhållas, eftersom Han är Tillhandahållaren och Upphovsmannen. Alla relationer borde vara grundade genom honom eftersom vi kom till genom Hans vilja och skall återvända till Honom.

Islam kom för att etablera endast en relation som binder människor samman inför Guds anblick, och om denna relation blir fast etablerad så kommer alla andra relationer som grundar sig i blod eller andra överväganden att elimineras.

”Du kan inte finna [sådana] människor som tror på Gud och den Yttersta dagen och som [samtidigt] söker vänskap med dem som trotsar Gud och Hans Sändebud – inte ens om det gäller deras egen fader eller son eller broder eller [andra] som står dem nära.” (58:22B)

Det finns i världen bara ett Gudsparti; alla andra är Satans och upprorets partier.

”De troende kämpar för Guds sak, men förnekarna av sanningen kämpar de onda makternas kamp. Kämpa därför mot dessa Djävulens bundsförvanter; Djävulens list är [enbart] svaghet.” (4:76B)

Det finns bara en väg att finna Gud; alla andra vägar leder inte till Honom.

”Detta är min väg, rät som den är; följ den alltså! Ja, följ den ej de många vägarna, så att de föra eder bort ifrån hans väg!” (6:154Z)

För mänskligt liv finns det bara ett sant system, och det är islam; alla andra system är *jahiliya*.

”Önska de sig kanske hednatidens rättskipning tillbaka? Men vem är väl bättre domare än Gud för människor, som äga visshet?” (5:55Z)

Det finns endast en lag som bör följas, och den är Guds *Shari'a*; allt annat är bara känslsamhet och impulsivitet.

”Sedan vi hava låtit dig intaga en klar ståndpunkt i saken; rätta dig alltså efter den och rätta dig ej efter deras hugskott, som inget veta!” (45:17Z)

Sanningen är en och odelbar; allt som skiljer sig från den är misstag.

”Vad finns vid sidan av sanningen annat än lögn och misstag? Hur kan ni förmå er att vända den ryggen?” (10:32B)

Det finns bara en plats på jorden som kan kallas islams hem (*Dar ul-Islam*) och den platsen finns där den islamiska staten har etablerats och *Shari'a* är auktoriteten och Guds gränser upprätthålls, och där alla muslimer har hand om statens angelägenheter med ömsesidig konsultation. Resten av världen är fiendligheternas hem (*Dar ul-Harb*). En muslim kan bara ha två möjliga relationer till *Dar ul-Harb*: fred med en kontrakterad överenskommelse, eller krig. Ett land med vilket det finns ett fördrag kommer inte att anses vara islams hem.

”De, som antagit tron och utvandrat och vågat sina ägodelar och sitt liv för Guds sak, och de, som givit skydd och hjälp, dessa äro förvisso varandra närskylda. Men med dem, som antagit tron och icke utvandrat, haven I ej den ringaste skyldskap, förrän de utvandra, men om de utbeda sig eder hjälp i fråga om religionen, åligger det eder att hjälpa dem utom mot ett folk, med vilket I ingått förbund; ja, Gud ser vad I gören. De, som äro otrogna, äro ock varandra närskylda. Om I icke göre så, varder det tvedräkt och stor ofärd på jorden. De, som antagit tron och utvandrat och kämpat för Guds sak, och de, som givit skydd och hjälp, dessa äro de verkligt rättrogna; de skola få förlåtelse och en härlig lott. Och de, som efteråt antagit tron och utvandrat och kämpat jämte eder, dessa höra eder till.” (8:73-76Z)

Islam anlände med denna fullständiga vägledning och bestämda lära. Den kom för att höja människan över, och frigöra henne från jordens band, köttets och blodets band – vilka också är jordens band. En muslim har inget land annat än den del av jorden där Guds *Shari'a* har upprättats och där mänskliga relationer grundas i den fundamentala relationen med Gud; en muslim har ingen nationalitet utom sin tro, vilken gör honom till en medlem i den muslimska gemenskapen i *Dar ul-Islam*; en muslim har inga andra släktingar än dem som delar tron på Gud, och på så sätt upprättas ett band mellan honom och andra troende genom deras relation med Gud.

En muslim har ingen relation med sin mor, far, bror, hustru eller andra familjemedlemmar utom genom deras relation med Skaparen, och dessutom är de också förbundna genom blod.

”Människor! Frukta er Herre som har skapat er av en enda varelse och av denna har skapat dess make och låtit dessa två [föröka sig] och sprida sig [över jorden] i väldiga skaror av män och kvinnor. Frukta Gud, i vars namn ni innerligt och enträget ber varandra [om hjälp] och [visa aktning för] de nära släktskapsbanden.” (4:1B)

Den gudomliga relationen förhindrar dock inte att en Muslim behandlar sina föräldrar med vänlighet och omtanke, trots skiljaktigheter i tron, så länge som de inte ansluter sig till dem av islams fiender som står i frontlinjen. Men om de öppet förklarar sig vara allierade med islams fiender så är alla en muslims sonliga relationer avskurna och han är inte skyldig att vara vänlig och omtänksam mot dem. Abdullah, son av Abdullah bin Ubayy, har givit oss detta lysande exempel i detta avseende.

Ibn Jarir, har med stöd hos Ibn Ziad berättat att Profeten kallade på Abdullah, son av Abdullah bin Ubayy, och sade: ”Vet du vad din far sade” frågade Abdullah. ”Måtte mina föräldrar bli en pant för dig: vad sade min far?” Profeten svarade: ”Han sade, 'Om vi återvänder till Medina (från kampen) så skall den som har ära kasta ut den som är avskydd”. Då sade Abdullah, ”O Guds Sändebud, vid Gud, han talade sanning. Du är den som har ära och han är den som är avskydd. O Guds Sändebud, folket i Medina vet att innan du kom till Medina så var ingen sin far mer lydig än jag. Men om det nu behagar Gud och Hans Profet att jag skär av honom huvudet så skall jag göra det.” Profeten svarade ”Nej”. När muslimerna återvände till Medina stod

Abdullah framför porten med sitt svärd höjt över hans fars huvud, och sade till honom "Sade du att om vi återvänder till Medina så skulle den som hade ära kasta ut dem som är avskydda? Vid Gud, nu kommer du att få veta om det är du eller Guds Sändebud som har ära! Vid Gud, till dess Gud och Hans Sändebud ger tillstånd så kan du inte gå in i Medina och inte heller ska du få en tillflykt hos mig!" Ibn Ubayy utropade högt två gånger: "Folk från Khazraj, se hur min son förhindrar mig från att gå in i mitt hem!" Men hans son Abdullah fortsatte att upprepa att om inte Profeten gav sitt tillstånd så skulle han inte låta honom gå in i Medina. När folk hörde detta oljud samlades de däromkring och började diskutera med Abdullah, men han stod fast. Några gick till Profeten och berättade om denna händelse. Han sade till dem: "Säg till Abdullah att han skall låta sin far gå in". När Abdullah fick detta meddelande, sade han till sin far: "Eftersom Profeten har givit sitt tillstånd, kan du gå in nu."

När trons relation etablerat blir de troende som bröder, oavsett om det finns en blodsrelation eller ej. Gud den Mest Upphöjde säger: "Verkligen, de troende är bröder", vilket är en föreskrift såväl som en begränsning. Han säger också:

"De som har antagit tron och utvandrat från onskans rike och med sina ägodelar och sina liv [som insats] strävar och kämpar för Guds sak, och de, som har gett [utvandrarerna] husrum och hjälp – de är varandras [sanna] vänner och beskyddare." (8:72B)

Det skydd som hänvisas till i denna vers begränsas inte till en enda generation utan omfattar också kommande generationer, och länkar på så sätt samman de kommande och de förgångna generationerna i ett heligt och evigt band av kärlek, lojalitet och vänlighet.

"De, som haft hem [i Medina] och tro att tillgå före dem, älska dem, som utvandrat till dem, och känna ej i sina bröst någon saknad med anledning av vad dessa fått, och de skulle akta dem högre än sig själva, om det också rådde nöd bland dem. De, som bevaras för sin egen girighet, dessa äro de lyckliga. De, som kommit efter dem [emigranterna], säga: 'Herre, förlåt oss och våra bröder, som kommit före oss i tron, och ingiv icke våra hjärtan något agg mot dem, som tro! Herre, du är förvisso huld och barmhärtig.'" (59:9-10Z)

* * *

Gud den Högste har berättat historierna om tidigare profeter i Koranen som ett exempel för de troende. I olika tidsskeden har Guds profeter tänds trons eld och väglett de troende.

”Och Noa åkallade sin Herre och sade: 'Herre, min son hör förvisso till de mina, och ditt löfte är sannfärdigt, ja, du är den bästa domaren.' Han svarade: 'Noa, han hör förvisso ej till de dina; det var förvisso en orättfärdig handling [som sonen begick]. Så bed mig då icke om något, varom du ej har någon kunskap! Jag varnar dig förvisso för att höra till de fåvitske'. Då sade Noa: 'Herre, bevare mig du från att bedja dig om något, varom jag icke har någon kunskap! Och om du icke förlåter mig och förbarmar dig över mig, så kommer jag att höra till de tillspillogivna'. (11:47-49Z)

”Än när Herren prövade Abraham med ord och han uppfyllde dem. Han sade: 'Jag vill förvisso göra dig till en ledare för människorna'. Och Abraham frågade: 'Även några av mina efterkommande?' Han svarade: 'Mitt avtal sträcker sig ej till de orättfärdiga'. (2:118Z)

”Än när Abraham sade: 'Herre, gör detta till en säker ort och beskär dess invånare, så vitt de tro på Gud och den yttersta dagen, av frukterna!' Han svarade: 'Även den, som är otrogen, skall jag låta njuta därav en kort tid; sedan skall jag driva honom in i eldens pina. Ja, vilket olycksaligt mål!' (2:120Z)

När profeten Abraham såg sin far och hans folk förbli i sina misstag, vände han sig bort från dem och sade: ”Men jag skall skilja mig från eder och det, som I åkallen i stället för Gud. Jag vill åkalla min Herre; det kan hända att jag ej varder besviken i min åkallan av min Herre”. (19:49Z)

När Gud berättar historien om Abraham och hans folk belyser han de aspekter som skall vara ett exempel för de troende.

”Ett härligt föredöme haven I fått i Abraham och dem, som följde honom, när de sade till sitt folk: ’Vi hava förvisso intet att skaffa med eder och det I dyrken i stället för Gud; vi förneka eder, och mellan oss och eter råder fiendskap och hat till evig tid, såvitt I ej tron på Gud allena”. (60:4Z)

När dessa unga och modiga vänner som kallas grottsovarna⁴⁵ såg samma förnekande hos sina familjer och stammar, lämnade de dem alla, och flyttade från sitt land och rusade till deras Uppehållare för att kunna leva som Hans tjänare.

”De voro förvisso ynglingar, som trodde på sin Herre och som vi gåvo ytterligare vägledning, Vi styrkte deras hjärtan, då de stodo upp och sade: ’Vår Herre är himlarnas och jordens Herre; aldrig skola vi åkalla någon gud i stället för honom. Då skulle vi ju yttra vad som är orimligt. Detta vårt folk har skaffat sig gudar i stället för honom. Varför anföra de ej något tydligt bevis för dem? Och vem är orättfärdigare än den, som uppdiktar lögn om Gud? Då I skilt eder från dem och det de dyrka i stället för Gud, så tagen eder tillflykt till grottan, så skall eder Herre skänka eder något av sin barmhärtighet och giva edert företag en lycklig utgång’.” (18:12-15Z)

Noas och Lots hustrur skiljdes från sina män endast därför att de hade olika tro.

”Gud anför Noas hustru och Lots hustru som exempel för dem, som äro otrogna. Båda tillhörde tvenne rättfärdiga män bland våra tjänare, och båda bedrogo dem, och därför kunde de ej hjälpa dem det ringaste mot Gud; utan man skall säga till dem båda: ’Gån in i elden jämte alla de andra!’.” (66:10Z)

Sedan finns det ett annat exempel i Faraos hustru.

”Och Gud anför Faraos hustru som exempel för dem, som tro, när hon sade: ’Herre, bygg mig ett hus hos dig i paradiset, fräls mig från Faraos verk, och fräls mig från de orättfärdiga människorna!’.” (66:11Z)

⁴⁵ Eng. ”companions of the cave”. (Ö.a.)

Koranen beskriver även exempel på olika slag av relationer. I historien om Noa har vi ett exempel på relation mellan far och son; i historien om Abraham ett exempel på sonen och landet; i historien om grottsovarna ett omfattande exempel på släktingar, stam och hemland. I historierna om Noa, Lot och Farao finns ett exempel på äktenskapliga relationer.

Efter denna beskrivning av de stora profeternas liv och deras relationer, vänder vi oss nu mot den mittersta gemenskapen det vill säga de tidiga muslimernas gemenskap.⁴⁶ Vi finner mångfaldiga liknande exempel och erfarenheter i denna gemenskap. Denna gemenskap följde den Gudomliga vägen som Gud har valt för de troende. När relationen av gemensam tro bryts – det vill säga när den alla första relationen som förband en människa med en annan blev bruten – så uppdelades personer i samma familj eller stam i olika grupper. Gud den Allrahögste prisar de troende och säger:

”Du finner icke, att några människor, som tro på Gud och den yttersta dagen, älska dem, som sätta sig upp mot Gud och hans apostel, om det ock gällde deras fäder eller söner eller bröder eller deras närmaste omgivning. I deras hjärtan har Gud inskrivit tron; han har styrkt dem med en ande från sig, och han skall låta dem komma in i lustgårdar, genomflutna av bäckar, att där evinnerligen förbliva. Gud finner behag i dem och de i honom; dessa äro Guds anhängare. Äro Guds anhängare verkligen icke de lyckliga?” (58:22Z)

Vi ser att blodsbanden mellan Mohammed – frid vare med honom – och hans farbror Abu Lahab och hans kusin Abu Jahl hade brutits, och att emigranterna från Mecka kämpade mot deras familjer och släktingar på fronterna i Badr, medan deras relationer med hjälparna i Medina å andra sidan stärktes på grund av den gemensamma tron. De blev som bröder mera än blodsfränder. Denna relation etablerade ett nytt muslimskt broderskap som inkluderade såväl araber som icke-araber. Suhaib från Rom och Bilal från Abessinien och Selman från Persien var alla bröder. Det fanns inga partibildningar på grund av stamtillhörighet bland dem. Bördsstoltheten hade kommit till ett slut, nationalismens röst hade tystats och Guds

⁴⁶ Arabiska: *ummat wasat*, dvs. ”ett rättvist, jämlikt, balanserat och moderat folk, som avvisar all slags extremism” (http://blogs.guardian.co.uk/quran/2008/03/blog_11_albaqara_142152_a.html) (2008-11-15) (Ö.a.)

Sändebud talade till dem: "Gör er av med dessa partibildningar; de är skamliga ting", och "Den som yrkar på partibildning, kämpar för partibildning och dör för partibildning är inte en av oss".

Alltså kom denna partianda – bördens partianda – till ett slut; och denna paroll – den om ras – dog; och denna stolthet – nationalitetsstoltheten – försvann; och människans ande svingade sig upp till högre rymder, befriad från köttets och blodets bojer och från stoltheten över jord och land. Alltifrån denna dag har muslimens land inte varit en bit jord, utan Islams hemland (*Dar ul-Islam*) – det hemland där tron regerar och där Guds *Shari'a* härskar, det hemland dit han tog sin tillflykt och som han försvarade och blev martyr i försöken att utvidga det. Islams hemland är en tillflykt för var och en som antar den islamiska *Shari'a* som statens lag, så som fallet är med *dhimmis*. Men varje plats där den islamiska *Shari'a* inte har tillkämpats och där Islam inte härskar blir till ett fiendskapens hem (*Dar ul-Harb*) såväl för muslimen som för *dhimmin*. En muslim kommer att förbli beredd att kämpa mot det, oavsett om det är hans födelseplats eller en plats där hans släktingar bor eller där hans egendom eller andra materiella intressen finns.

Och således kämpade Mohammed – frid vare med honom – mot staden Mecka, trots att det var hans födelseplats och hans släktingar bodde där och han och hans följeslagare hade hus och egendom där som de hade lämnat när de flyttade. Ändå blev inte Meckas jord till *Dar ul-Islam* för honom och hans följeslagare förrän staden kapitulerade till Islam och *Shari'a* började tillämpas i den.

* * *

Detta, och endast detta, är Islam. Islam är inte några få ord som munnen uttalar, eller att födas i ett land som kallas muslimskt, eller ett arv från en muslimsk far.

"Nej, vid din Herre, de tro icke, förrän de få taga dig till skiljedomare angående sådant, som är föremål för tvist ibland dem, och så icke finna något tvivel i sitt inre angående det utslag du fällt, utan undergivet underkasta sig." (4:68Z)

Endast detta är islam, och endast detta är *Dar ul-Islam* – inte jorden, inte rasen, inte bördens, inte stammen och inte familjen.

Islam befriade mänskligheten från banden till jorden så att de skall kunna svinga sig upp mot skyarna, och befriade dem från blodsbandens bojor – de biologiska bojorna – så att de skall kunna höja sig upp över änglarna.

Muslimens hemland, där han lever och vilket han försvarar, är inte en bit land; muslimens nationalitet, som identifierar honom, är inte den nationalitet som en regering bestämmer; muslimens familj, i vilken han finner tröst och som han försvarar, utgörs inte av blodsband; muslimens flagga, vilken han heder och under vilken han blir martyr, är inte ett lands flagga; och en muslims seger, vilken han firar och för vilken han tackar Gud, är inte en militär seger. Den är det som Gud har beskrivit:

”Då hjälpen och segern kommer från Gud och du ser människorna flockvis övergå till Guds religion, så prisa din Herres lov och bed honom om förlåtelse. Han är förvisso misskundskam.” (110:1-3Z)

Segern uppnås under trons banér och under inget annat banér; strävan sker uteslutande för Guds sak, för framgången för Hans religion och Hans lag, för att skydda *Dar ul-Islam*; på så sätt som vi har beskrivit ovan, och inte i något annat syfte. Syftet är inte krigsbyte eller berömmelse, inte landets eller nationens ära, inte heller att blott försvara ens familj utom när man stöder dem mot religiös förföljelse.

Martyrskapets ära uppnås endast när man kämpar för Guds sak, och om man blir dödad när man kämpar i något annat syfte uppnår man inte denna ära.

Varje land som bekämpar muslimen på grund av hans tro eller som förhindrar honom från att utöva sin religion, och i vilket *Shari'a* har upphävts, är *Dar al-Harb*, även om hans familj eller hans släkt eller hans folk bor i det, eller om hans kapital har investerats och hans handel och kommers försiggår i det landet; och varje land där den muslimska tron härskar och dess *Shari'a* verkar, är *Dar ul-Islam* även om muslimens familj eller släkt eller folk inte lever där, och han inte har några kommersiella relationer med det.

Fäderneslandet är den plats där den islamiska tron, det islamiska sättet att leva och Guds *Shari'a* härskar. Endast denna mening av ”fädernesland” är värdig en mänsklig varelse. På motsvarande sätt betyder ”nationalitet” tro och ett sätt att leva, och endast denna relation förtjänar människans värdighet.

Att gruppera sig i enlighet med familj och stam och nation, ras, färg och land, är rester av människans primitiva tillstånd; dessa *jahili*-grupperingar härstammar från en tid när människans andliga värden stod på en låg nivå. Profeten – frid vare med honom – har kallat dem ”döda ting” gentemot vilka människans ande bör revoltera.

När judarna gjorde anspråk på att vara Guds utvalda folk på grund av sin ras och nationalitet, så avvisade Gud den Allrahögste deras anspråk och förklarade att i varje stund, i varje ras och i varje nation finns det bara ett kriterium: trons kriterium.

”De säga ock: ’Bliven judar eller kristna, så skolen I komma på den rätta vägen!’
Svara: ’Nej, följ Abrahams lära, emedan han var hanif och icke hörde till månggudadyrkarne!’⁴⁷ Sägen: ’Vi tro på Gud, på vad som nedsänts till oss och vad som nedsänts till Abraham, Ismael, Isak och Jakob och stamhövdingarne, på vad Mose och Jesus fått och vad profeterna fått ifrån sin Herre, utan att vi göra någon skillnad på någon ibland dem, i det vi underkasta oss honom’. Om de sedan tro på detsamma som I, så äro de stadda på den rätta vägen, men vända de sig bort, så äro de avfälliga. Gud skall vara ditt skydd emot dem; ja, han är den Hörande, den Vetande. Guds religion! Vems religion är bättre än Guds? Och vi äro hans dyrkare.” (2:129-132Z)

Det folk som verkligen är utvalt av Gud är den muslimska gemenskapen som har samlats under Guds banér utan avseende på skillnader i ras, nation, färg och land.

”I ären det bästa folk, som frambragts bland människorna, enär I påbjuden det tillbörliga och förbjuden det otillbörliga och tron på Gud.” (3:106Z)

Den är den första generationen i denna gemenskap som bestod av Abu Bakr från Arabien, Bilal från Abessinien, Suhaib från Syrien, Selman från Persien och deras trosbröder. De generationer som följde dem liknade dem. Här är nationalismen tro, hemlandet är här *Dar ul-Islam*, härskaren här är Gud och Koranen är konstitutionen.

⁴⁷ Denna mening lyder hos Bernström: ”Säg: ’Nej, [vi följer] Abrahams rena, ursprungliga tro, han som inte hörde till dem som dyrkar avgudar’.” Med termen *hanif*, som Zettersteen begagnar, avses en monoteist. (Ö.a.)

Denna ädla föreställning av hemland, av nationalitet och av relation bör inskrivas i deras hjärtan som inbjuder andra till Gud. De bör avlägsna allt inflytande från *jahiliyya* vilket orenar detta begrepp och som kan inrymma ett litet element av dold *Shirk*, såsom *Shirk* med avseende på hemland, eller i relation till ras eller nation, börd eller materiella intressen. Alla dessa har omnämnts av Gud den Allrahögste i en vers i vilken Han har lagt dem i den ena vågskålen och tron och dess skyldigheter i den andra, och inbjudit människor att välja.

”Säg: ’Om era fäder och era söner och era bröder och era hustrur och er släkt och de ting som ni förvärvar och de varor för vilka ni oroar er att de skall förbli osålda och era ombonade hem – [om allt detta] står ert hjärta närmare än Gud och Hans Sändebud och kampen för Hans sak, vänta då till dess Gud ger Sin vilja till känna; Gud vägleder sannerligen inte dem som visar trots och olydnad.’”
(9:24B)

De som kallar till islam bör inte ha något ytligt tvivel i sina hjärtan beträffande *jahiliyas* natur och islams natur, eller om egenskaperna hos *Dar ul-Harb* och *Dar ul-Islam*, för genom sådana tvivel blir många förvirrade. Islam finns förvisso inte i ett land där islam inte härskar och där dess *Shari’a* inte har etablerats; och den platsen där islams sätt att leva och dess lagar inte tillämpas, är inte *Dar ul-Islam*. Det finns ingenting bortom tron utom otro, ingenting bortom islam utom *jahiliya*, ingenting bortom sanningen utom falskhet.

kapitel 10

Långtgående förändringar

När vi inbjuder människor till islam bör vi, oavsett om de är troende eller icke-troende, hålla en sak i minnet, ett faktum som är en egenskap i själva islam och som kan påvisas i dess historia. Islam är en omfattande uppfattning om livet och universum med egna unika egenskaper. Den uppfattning om det mänskliga livet i alla dess aspekter och relationer som härleds från islam är också ett fullständigt system med sina särskilda egenskaper. Denna uppfattning är i grunden motsatt alla nya och gamla *jahili*-uppfattningar. Även om det kan finnas några detaljer med likheter mellan Islam och *jahili*-uppfattningarna, så är den islamiska uppfattningen i relation till de principer från vilka dessa detaljer härletts olika alla andra teorier som människan har känt till.

Islams första funktion är att den formar det mänskliga livet i enlighet med denna uppfattning och ger det en faktisk form, och etablerar ett system i världen som har föreskrivits av Gud; och till exakt detta syfte har Gud uppväckt denna muslimska nation till att vara ett verkligt föredöme för människosläktet. Gud, den Allrahögste säger:

”I ären det bästa folk, som frambragts bland människorna, enär I påbjuden det tillbörliga och förbjuden det otillbörliga och tron på Gud” (3:106Z)

Och han karaktäriserar denna gemenskap som följer:

”de som, om Vi ger dem makt och myndighet på jorden, förrättar bönen och ger åt de fattiga och anbefaller det som är rätt och förbjuder det som är orätt”.
(22:41B)

* * *

Det är inte islams funktion att kompromissa med de *jahili*-uppfattningar som är gängse i världen eller att samexistera i samma land tillsammans med ett *jahili*-

system. Så var inte fallet när islam först uppträdde i världen, inte heller kommer det att vara så idag eller i framtiden. *Jahiliya*, det vill säga avvikelser från tillbedjan av En Gud och det sätt att leva som föreskrivits av Gud, är *jahiliya*, oavsett vilken period det tillhör. Det härleder sitt system, sina lagar, regler och vanor, sina standarder och värden från en annan källa än Gud. Å andra sidan utgör islam underkastelse under Gud, och dess funktion är att inbjuda människor till islam, bort från *jahiliya*.

Jahiliya innebär att några människor tillbedjer andra; det vill säga att vissa människor blir härskande och skapar lagar för andra, oavsett om dessa lagar strider mot Guds befallningar och utan att bry sig om ifall detta utgör ett en riktig eller felaktig användning av deras auktoritet.

Islam innebär å andra sidan att människor tillbedjer Gud allena, och härleder uppfattningar och trossatser, lagar och regler från Guds auktoritet, och befriar sig från slaveri under Guds tjänare. Detta är islams egentliga väsen och beskaffenheten hos dess roll på jorden. Denna poäng bör understrykas inför vem som helst som vi inbjuder till islam, oavsett om de är muslimer eller icke-muslimer.

Islam kan inte accepteras att sammanblandas med *jahiliya*, oavsett om det gäller dess uppfattning eller i de sätt att leva som härleds från denna uppfattning. Antingen blir islam kvar, eller *jahiliya*: islam kan inte acceptera eller godkänna en situation som är halvt islam och halvt *jahiliya*. I detta avseende är islams ståndpunkt mycket tydlig. Den säger att sanningen är en och den kan inte delas; om det inte är sanning, så måste det vara falskt. Det är omöjligt för sanningen att blanda sig och samexistera med lögnen. Herraväldet tillkommer Gud, eller annars *jahiliya*; Guds *shari'a* kommer att råda, eller annars människors begär.

"Och döm mellan dem efter vad Gud nedsänt och rätta dig ej efter deras hugskott, utan tag dig till vara för dem, att de ej locka dig bort från något av vad Gud nedsänt till dig!" (5:54Z)

"Kalla därför [människorna till den rena tron] och gå din väg rakt fram, som du är befalld, och låt dig inte påverkas av deras önsknings." (42:15B)

"Och om de icke hörsamma dig, så vet, att de rätta sig efter sina hugskott, och vem är väl mera vilseförd än den, som rättar sig efter sina hugskott utan

vägledning från Gud? Gud vägleder förvisso ej de orättfärdiga människorna.”
(28:50Z)

”Sedan vi hava låtit dig intaga en klar ståndpunkt i saken; rätta dig alltså efter den och rätta dig ej efter deras hugskott, som inget veta! De skola förvisso aldrig kunna hjälpa dig det ringaste mot Gud; de orättfärdiga äro varandras beskyddare, men Gud är de gudfruktigas beskyddare.” (45:17-18Z)

”Önska de sig kanske hednatidens rättskipning tillbaka? Men vem är väl bättre domare än Gud för människor, som äga visshet?” (5:55Z)

Dessa verser klargör att det endast finns två vägar; det existerar ingen tredje möjlighet: antingen underkastelsen inför Gud och Hans Sändebud – frid vare med honom – eller annars att följa *jahiliya*. Om den lag som givits av Gud inte görs till domare så kommer man givetvis att avvika från den. Efter denna klara och avgörande befallning från Gud den Allrahögste finns det inget utrymme för diskussion eller för ursäkter.

Islams främsta plikt i denna värld är att avsätta *jahiliya* från ledarskapet av människor och att ta detta ledarskap i egna händer och framtinga det särskilda sätt att leva som är dess permanenta kännetecken. Syftet med detta rättledda ledarskap är människosläktets goda och framgång, det goda som kommer av att återvända till Skaparen och den framgång som kommer från att befinna sig i harmoni med resten av universum. Avsikten är att höja människorna till den upphöjda position som Gud har utvalt åt dem och att befria dem från begärets slaveri. Detta syfte har förklarats av Raba'i bin 'Amer, i sitt svar till Rostam, befälhavaren för den persiska armén. Rostam frågade: ”I vilket syfte har du kommit?” Raba'i svarade: ”Gud har sänt oss för att hämta var och en som så önskar ut ur slaveriet under människor till tjänsten under Gud allena, från denna världs inskränkthet till denna och den Efterkommande världens väldighet, från religionernas tyranni till islams rättvisa”.

Islam kom inte för att stödja människors begär, vilka uttrycks i deras begrepp, institutioner, sätt att leva och vanor och traditioner, oavsett om de förekom vid islams ankomst eller förekommer nu, vare sig i öst eller väst. Islam sanktionerar inte själviska önskingars herravälde. Den har kommit för att avskaffa alla sådana begrepp, lagar, seder och traditioner, för att ersätta dem med en ny uppfattning om

mänskligt liv, för att skapa en ny värld grundad i underkastelsen under Skaparen. Ibland förefaller det som om vissa delar av islam liknar vissa aspekter av människors liv i *jahiliya*. Men dessa aspekter är inte *jahili*, inte heller kommer de från *jahiliya*. Denna uppenbara likhet i vissa mindre aspekter är endast en tillfällighet; de två trädens rötter är helt olika. Islams träd har såtts och uppväxt genom Guds vishet, medan *jahiliya*-trädet är produkten av det mänskliga begäret.

”I en god jordmån växer grödan på sin Herres tillskyndelse, men i en, som är dåligt, växer den endast med svårighet.” (7:56Z)

Jahiliya är ond och fördärvad, oavsett om den är av det forntida eller moderna slaget. Deras yttre uttryck må vara olika under olika tidevarv, men dess rötter är ändå de samma. Dess rötter utgörs av mänskliga begär, som inte tillåter människan att komma ut ur sin okunskap och själviskhet, begär som används till nytta för vissa personer eller vissa klasser eller vissa nationer eller vissa raser och som segrar över kravet på rättvisa, sanning och godhet. Men Guds rena lag skär igenom dessa rötter och tillhandahåller ett system av lagar som inte har någon mänsklig inblandning och som inte påverkats av mänsklig okunnighet eller mänskliga begär eller till nytta för någon särskild grupp av människor.

Detta är den grundläggande skillnaden mellan den uppfattning om livet som Gud utlärt och teorier som tillverkats av människor och därför är det omöjligt att samla dem under ett system. Det är fruktlöst att försöka konstruera ett livs-system som är till hälften islam och till hälften *jahiliya*. Gud förlåter ingen förbindelse med Hans person, och Han accepterar ingen förbindelse med Hans uppenbarade sätt att leva. Båda är lika mycket *shirk* i Guds åsyn, eftersom båda är produkter av samma mentalitet.

Denna sanning borde inpräntas i våra sinnen klart och bestämt, och när vi uppvisar islam för människor bör vi inte tveka att uttala den, inte heller bör vi skämmas, inte heller bör vi lämna någon tvekan i människors sinnen eller lämna dem förrän de är säkra på att om de följer islam så kommer deras liv att helt bli förändrade. Islam kommer helt att förändra såväl deras uppfattningar om livet som deras uppförande. När islam förändrar dem, skänker den dem mera välsignelser än man kan tänka sig genom att lyfta upp deras föreställningar, förbättra deras handlingssätt och genom att närma dem till den position av värdighet som mänskligt liv förtjänar. Ingenting kommer att bli kvar i det mönster av *jahiliya*, i vilket de

formades, utom vissa obetydliga aspekter som händelsevis tycks likna några aspekter av islam. Men inte ens dessa kommer att förbli exakt de samma när de blir förenade med islams rötter, som är tydligt olik den rot med vilken de hittills har varit förenade, nämligen *jahiliyas* onda och ofruktbara rot. Under denna process kommer den inte att beröva dem något av den kunskap som baseras på vetenskaplig observation, den ger verkligen en stark impuls i denna riktning.

När vi kallar människor till islam är det vår plikt att förmå dem att förstå att detta inte är någon av de religioner eller ideologier som skapats av människor, inte heller är detta ett system som skapats av människor – med olika namn, rubriker och utstyrsel – det är islam och ingenting annat. Islam har sin egna permanenta personlighet och permanenta begrepp och permanenta sätt. Islam garanterar åt människosläktet en välsignelse större än alla dessa system som skapats av människor. Islam är ädel, ren, rättvis, vacker och springer från den Allra Högstes källa, Gud den Störste.

* * *

När vi på detta sätt förstår islams väsen, så skapar denna förståelse i sig tillit och makt, medlidande och sympati när man presenterar islam för människor: tilliten hos en människa som vet att han har sanningen med sig, medan människor har lögnen; och medlidandet hos en människa som ser mänsklighetens lidande och vet hur han skall ge dem lindring; och sympatin hos en människa som ser människors fel och vet vad suverän vägledning innebär.

Vi behöver inte förklara islam för dem, inte heller behöver vi stilla deras begär och förvridna uppfattningar. Vi kommer att vara synnerligen rättframma inför dem: "Den okunnighet i vilken ni lever gör er orena, och Gud vill rena er; de seder ni följer är orena, och Gud vill rengöra er; det liv ni lever är lågt och Gud vill upplyfta er; de förhållanden som ni befinner er i är besvärliga, förödmjukande och usla, och Gud vill ge er lindring, nåd och godhet. Islam kommer att förändra era uppfattningar, ert sätt att leva och era värden; kommer att upphöja er till ett annat liv så att ni kommer att betrakta det liv ni nu lever med avsmak; kommer att visa er sätt att leva som är sådana att ni kommer att betrakta alla andra sätt, oavsett om de är öster- eller västerländska, med förakt; och kommer att visa er sådana värden att ni kommer att betrakta alla andra värden i världen med ringaktning. Och om ni på grund av det

eländiga tillstånd som ni befinner er i, inte kan se den sanna bilden av islamiskt liv, eftersom era fiender – denna religions fiender – alla är förenade mot etablerandet av detta sätt att leva, mot att det skall ta praktisk form, låt oss då visa den för er; och dess bild finns, Gud vare tack, i våra hjärtan, sedd genom Koranens, vår *sharias*, vår historias fönster, i vår föreställning om framtiden, om vars ankomst vi inte tvekar!

* * *

Det är på detta sätt som vi bör tilltala människor när vi presenterar islam. Detta är sanningen, och detta var de sätt på vilket islam tilltalade människor för första gången; detta var sättet, oavsett om det var på den Arabiska halvön, i Persien eller i de romerska provinserna, eller på vilken som helst annan plats dit den begav sig.

Islam beskådade dem från en höjd, och detta är dess sanna position, och tilltalade dem med extrem kärlek och vänlighet, eftersom detta är dess sanna temperament, och förklarade allting för dem med extrem klarhet, utan varje tvetydighet, eftersom detta är dess metod. Den sade aldrig till dem att den inte skulle beröra deras sätt att leva, deras bruk, deras uppfattningar och deras värden, utom möjligen obetydligt; den föreslog inte likheter med deras system eller levnadsvanor för att behaga dem, så som vissa gör idag när de presenterar islam för människor under namn av "islamisk demokrati" eller "islamisk socialism", eller ibland genom att säga att det nuvarande ekonomiska eller politiska eller legala system i världen bara behöver ändras lite för att vara islamistiskt acceptabelt. Syftet med all denna bortförklaring är att blidka människors begär!

Saken är verkligen helt annorlunda! Bytet från denna *jahiliya*, som har omfattat jorden, till islam är omfattande och långtgående; och det islamiska livet är motsatsen till alla sätt att leva ett *jahili*-liv, oavsett om det är forntida eller modernt. Mänsklighetens eländiga tillstånd förbättras inte genom några få mindre ändringar i de nuvarande systemen och sederna. Människosläktet kommer aldrig att lösgöra sig från det utan detta omfattande och långtgående byte – utbytet av de skapades vägar till Skaparens väg, från mänskliga system till människans Herres system, och från tjänarnas befallningar till befallningarna från den som är tjänarnas Herre.

Detta är ett faktum – ett faktum som vi förkunnar och som vi ljudligt förkunnar, utan att lämna något tvivel eller tvetydighet i människornas sinnen.

I början kan människor ogilla denna metod att tillkännage budskapen, kan springa bort från det och kan vara rädda för det. Men människor ogillade det, sprang bort från det och var rädda för den när islam presenterades för dem för första gången. De hatade det och var sårade när Mohammed – frid vare med honom – kritiserade deras föreställningar, förlöjligade deras gudomar, avvisade deras beteenden, vände sig bort från deras vanor och seder, och för sig själv och för de få troende som var med honom antog andra handlingssätt, värden och seder än *jahiliyas* handlingssätt, värden och seder.

Vad hände sedan? De älskade samma sanning som först tycktes så främmande för dem, från vilken de sprang bort "likt skrämnda åsnor, som fly för ett lejon" (74:51Z), mot vilken de stred med all sin makt och strategi och torterade smärtsamt dess anhängare när de var svaga i Mecka och stred mot dem utan avbrott när de var starka i Medina.

De omständigheter som kallelsen till islam hade att möta i sin första period var inte bättre eller mera gynnsam än dagens omständigheter. Det var en okänd sak, förkastad av *jahiliya*; den var hänvisad till Mecka-dalen, förföljd av människor med makt och auktoritet; och vid denna tid var den en främling inför hela världen. Den var omringad av mäktiga och stolta imperier som var motståndare till dess grundläggande läror och syften. Trots allt detta var den en kraftfull kallelse, så som den är kraftfull idag och kommer att förbli kraftfull i morgon. Källan till dess verkliga styrka är dold i denna tros själva natur; det är därför som den kan fungera under de sämsta omständigheter och inför det svårast motstånd. Den härleder sin styrka från den enkla och klara sanning på vilken den är grundad. Dess balanserade läror står i överensstämmelse med den mänskliga naturen – den natur som i längden inte kan tolerera något motstånd – och det står i dess makt att leda människosläktet till framsteg, oavsett i vilket stadium av ekonomisk, social, vetenskaplig eller intellektuell efterblivenhet eller utveckling det befinner sig. En annan hemlighet med dess styrka är att den utmanar *jahiliya* och dess fysiska makt, utan att gå med på att förändra ens en enda bokstav av dess principer. Den kompromissar inte med *jahili*-böjelser och inte heller använder den sig av bortförklaringar. Den förkunnar djärvt sanningen så att människor skall förstå att den är god, att den är en nåd och en välsignelse.

Det är Gud som har skapat människorna och Som känner deras natur och vägarna till deras hjärtan. Han vet hur de accepterar sanningen när den förkunnas djärvt, klart, kraftfullt och utan tvekan och tvivel!

Den mänskliga naturen har verkligen en förmåga att fullständigt byta en livsväg mot en annan; och detta är mycket enklare för den än många delvisa ändringar. Och om det fullständiga bytet vore från ett livssystem till ett annat som är högre, mera perfekt och renare än det förra, så är detta fullständiga byte angenämt för den mänskliga psykologin. Men skulle det vara angenämt att byta från ett *jahiliya*-system till islams system om islams system inte vore mer än en liten ändring där och en liten avvikelse där? Det är mera logiskt att fortsätta med det tidigare systemet. Det är åtminstone en etablerad ordning som lätt låter sig reformeras och ändras; vad finns det då för behov av att överge den för en ordning som ännu inte har etablerats och tillämpats, samtidigt som den fortsätter att likna den gamla ordningen i alla väsentliga avseenden?

* * *

Vi finner också vissa människor som, när de talar om islam, framställer den för människor som om den vore föremål för klander och de vill försvara den mot anklagelserna. Bland deras försvarspunkter finns denna: "Det sägs att moderna system har gjort si och så, medan islam inte har gjort något liknande. Men lyssna! Islam gjorde allt detta omkring ettusenfyrahundra år före den moderna civilisationen!"

Bedrövligt är sådant försvar! Skam åt sådant försvar!

Islam härleder verkligen inte sitt berättigande från *jahili*-systemet och dess onda härledning. Och dessa "civilisationer", som har förvirrat många och besekrat deras själar, är i sitt innersta väsen ingenting annat än ett *jahili*-system, tomt och värdelöst i jämförelse med islam. Påståendet att de människor som lever under det har bättre förhållanden än folket i ett så kallat islamiskt land eller "den islamiska världen" saknar tyngd. Människorna i dessa länder har uppnått sitt eländiga tillstånd genom att överge islam och inte för att de är muslimer. Det argument som islam framställer för dem är detta: Islam är med största säkerhet bättre bortom allt vad man kan föreställa sig. Islam har kommit för att byta ut *jahiliya*, inte för att fortsätta med det; för att höja människosläktet ur sitt fördärv, och inte för att välsigna dess yttringar som har förklätt sig som "civilisation".

Vi borde inte bli tillbakaslagna i sådan utsträckning att vi börjar se oss omkring efter likheter mellan islam i de nuvarande systemen eller i någon nuvarande religion eller i nuvarande idéer; vi förkastar dessa system i öst såväl som i väst. Vi förkastar

dem alla, för de är verkligen alla bakåtsträvande och i motsättning till den riktning i vilken islam avser att ta människosläktet.

När vi tilltalar människor på detta sätt och presenterar det grundläggande budskapet i islams omfattande föreställning för dem, så kommer berättigandet av att byta från en föreställning till en annan, från ett sätt att leva till ett annat, ur djupet av deras varelse. Men vi kommer inte att tilltala dem med detta ineffektiva argument, genom att säga: "Kom från ett system som för närvarande är etablerat till ett som inte ännu har tillämpats; det kommer endast att bli en liten ändring i den etablerade ordningen. Du bör inte ha någon invändning; du kan fortsätta med att göra det som du hittills har gjort. Det kommer inte att besvära dig annat än genom att be dig om några få ändringar av dina vanor, seder och böjelser, och kommer att bevara åt dig allt det som behagar dig och kommer bara att beröra det helt litet."

Ytligt sett förefaller denna metod vara enkel, men det finns ingen attraktionskraft i den; dessutom är den inte förankrad i sanningen. Sanningen är att islam inte endast förändrar föreställningar och attityder utan också system och vanor, lagar och seder, eftersom denna förändring är så grundläggande att ingen relation kan kvarstå med det sätt att leva som är *jahili*, det sätt som människosläktet lever. Det räcker med att säga att det både i allmänhet och i sina detaljer för dem från slaveriet under människor till tjänst under Gud, Som är En:

"Tro om man önskar eller avvisa om man önskar."

"Och om man avvisar, då är Gud oberoende av Sin skapelse."

Frågan gäller i grund otro och tro, att associera andra med Gud och Guds Enhet, och om *jahiliya* och islam. Detta bör göras klart. Människorna är verkligen inte muslimer, som de påstår sig vara, så länge som de lever ett *jahiliya*-liv. Om någon önskar bedra sig själv eller andra genom att tro att islam kan sammanjämkas med denna *jahiliya*, så är det hans sak. Men även om denna villfarelse är avsedd för andra, så kan den inte ändra någonting i den faktiska verkligheten. Detta är inte islam och de är inte muslimer. Idag är uppgiften för kallelsen till islam att förmå dessa okunniga människor att återvända till islam och på nytt göra dem till muslimer.

Vi inbjuder inte människor till islam för att erhålla någon slags belöning från dem; vi önskar ingenting alls för egen del, inte heller har vi våra räkenskaper eller belöningar från människorna. Vi inbjuder verkligen människor till islam för att vi älskar dem och önskar dem väl, även om de må tortera oss; och detta är egenskaperna hos den som kallar till islam och detta utgör hans motivation. Människorna har rätt att från

oss lära sig islams natur och naturen i de skyldigheter som islam uppställer på dem, såväl som den stora välsignelse som islam skänker dem. De har också rätt att veta att naturen i det de gör ingenting annat är än *jahiliya*; det är verkligen *jahiliya*, utan något innehåll av islam. Det är bara begär så länge som det inte är *shari'a*; och det är lögn så länge som det inte är sanningen – och vad om icke lögn finns bortom sanningen!

* * *

Det finns ingenting i vår islam som vi skäms eller är oroliga för att försvara; det finns ingenting i den som skall smugglas till folket genom bedrägeri, inte heller tystar vi ned den ljudliga sanning som den förkunnar. Detta är den besegrades mentalitet, besegrad inför Västern och inför Östern och inför ett eller anna slags *Jahiliya*, som kan återfinnas hos vissa människor – ”muslimer” – som söker efter likheter mellan islam och system som skapats av människor, eller som finner ett berättigande för islams gärningar och dess beslut rörande vissa angelägenheter genom *jahili*-civilisationens gärningar.

En person som känner ett behov av försvar, rättfärdigande och ursäkter har inte förmågan att presentera islam för människor. Han är verkligen en person som lever ett *jahiliya*-liv, tomt och fullt av motsättningar, brister och synder och som försöker att hitta rättfärdigande för den *jahiliya* som han befinner sig i. Det är dessa som har förbrutit sig mot islam och som gör en del ärliga personer förvirrade. De förvränger islams sanna natur genom sitt försvar, som om islam vore anklagad och ställd inför rätta, angelägen om sitt eget försvar.

Under min vistelse i Förenta Staterna var det några personer av detta slag som brukade diskutera med oss – med de få av oss som ansågs stå på islams sida. En del av dem ville försvara och rättfärdiga, medan jag å den andra sida angrep den västerländska *Jahiliya*, dess ostadiga religiösa övertygelser, dess sociala och ekonomiska bruk och dess omoral: ”Betrakta dessa treenighetens begrepp: arvssynd, offer och försoning, vilka inte är behagliga vare sig för förnuft eller samvete. Betrakta denna kapitalism med dess monopol, dess ocker och vadhelst annat som är orättvist i den; denna individuella frihet som saknar mänsklig sympati och ansvar för anhöriga utom på grund av lagens tvång; denna materialistiska attityd som dödar anden; detta beteende, som djur, vilket ni kallar ’fri beblandelse mellan

könen'; denna vulgaritet som ni kallar 'kvinnornas emancipation'; dessa orättvisa och besvärliga lagar om äktenskap och skilsmässa som står i motsättning till det praktiska livets krav. Betrakta islam med sin logik, skönhet, humanitet och lycka, som når de horisonter till vilka människan strävar men inte når fram till. Den är ett praktiskt sätt att liva och dess lösningar baseras på människans sunda natur."⁴⁸

Dessa var det västerländska livets realiteter så som vi mötte det. När dessa fakta sågs i ljuset från islam, rodnade det amerikanska folket. Men ändå finns det människor – exponenter för islam – som står besegrade inför denna smuts som *jahiliya* är nedsänkt i, så till den grad att de i denna västerlandets sophög söker efter likheter med islam, och även i österlandets onda och smutsiga materialism.

* * *

Efter detta finns det inget behov för mig att säga: Förvisso är vi som presenterar islam för folket inte dem som går med på några av *jahiliyas* begrepp, bruk och traditioner oavsett hur starkt trycket på oss må vara.

Vår första uppgift är att ersätta denna *jahiliya* med islamiska idéer och traditioner. Detta kan inte åstadkommas genom att vara överens med *jahiliya* och gå några steg tillsammans med den från början, så som vissa av oss tycker att vi borde, för detta kommer helt enkelt att betyda att vi från första början har accepterat nederlag.

Samhället nuvarande idéer och traditioner trycker naturligtvis på – ett mycket starkt tryck, särskilt när det gäller kvinnor; den muslimska kvinnan befinner sig verkligen under ett extremt och överväldigande tryck – men sådan är situationen och vi måste möta det. För det första måste vi vara orubbliga; sedan måste vi få överhanden över det; därefter måste vi visa *jahiliya* i vilket dåligt tillstånd det befinner sig jämfört med det islamiska livets upphöjda och ljusa horisonter som vi önskar uppnå.

Detta kan inte komma till stånd genom att gå några steg tillsammans med *jahiliya*, inte heller genom att skära av relationerna med det och flytta oss själva till ett avskilt hörn; aldrig. Det riktiga tillvägagångssättet är att blanda sig med diskretion, att ge och ta med värdighet, att tala sanningen med kärlek och visa trons överlägsenhet med ödmjukhet. Efter allt detta måste vi inse, att vi lever mitt i *jahiliya*, att vårt sätt att

⁴⁸ Det framgår inte i den engelska texten varifrån Qutb här citerar. (Ö.a.)

leva är rakare än *jahiliyas* och att övergången från *jahiliya* till islam är omfattande och långtgående. Klyftan mellan islam och *jahiliya* är stor, och någon bro kommer inte att byggas över den så att folken på båda sidor kan blandas med varandra utan endast så att *jahiliya*-folket kan komma över till islam, oavsett om de bor i ett så kallat islamiskt land och anser sig vara muslimer eller om de befinner sig utanför det 'islamiska' landet, så att de kan komma ut ur mörkret in i ljuset och bli av med sina eländiga villkor och åtnjuta de välsignelser som vi har smakat – vi som har förstått islam och lever i dess atmosfär. Om inte, då skall vi säga till dem det som Gud befallde Sitt Sändebud – frid vare med honom – att säga:

"Ni har er tro – och jag har min tro." (109:6B)

kapitel 11

Den segerrika tron

”Tröttnen icke och varen ej bedrövade, då I ären överlägsna, om I ären rättrogna.” (3:133Z)

Det första som jag kommer att tänka på när jag läser denna vers är att den avser det slags *jihad* som avser verkliga strider, men budskapets anda och dess tillämpning, med dess mångahanda implikationer, är större och vidare än denna enskilda aspekt. Den beskriver faktiskt det eviga sinnestillstånd som borde inspirera den troendes medvetande, hans tankar, hans uppfattning om tingen, händelser, värden och personer.

Den beskriver ett segerrikt tillstånd som borde förbli fäst i den troendes hjärta vad helst han ställs inför: varje förhållande, norm och person; trons överlägsenhet och dess värde över alla värden som är härledda från en annan källa än trons källa.

Det betyder att stå över alla världsliga makter som har avvikit från trons väg, framför allt de jordiska värden som inte är härledda från trons källa, framför allt de jordiska seder som inte har färgats med trons färger, framför allt de jordiska lagar som inte sanktionerats av tron, och framför allt de traditioner som inte har sitt ursprung i tron.

Det betyder att känna sig överlägsen andra när man är svaga, få och fattiga, så väl som när man är starka, många och rika.

Det betyder den känsla av överlägsenhet som inte kapitulerar inför någon rebellisk styrka, inför någon social sed och felaktig tradition, inför något beteende som kan vara populärt bland människor men som inte har sin auktoritet i tron.

Ståndaktighet och styrka på slagfältet är endast ett uttryck bland många för den segerrika anda som är inbäddad i detta den Allsmäktige Gudens uttalande.

* * *

Denna överlägsenhet genom tron är inte endast en enstaka viljehandling, inte heller ett övergående lyckotillstånd eller en tillfällig känslöyttring. Den är en känsla av

överlägsenhet som baseras på den permanenta sanning som har sitt centrum i existensens själva natur. Denna eviga sanning står över maktens logik, uppfattningen av omgivningen, samhällets terminologi, och folkets seder, eftersom den verkligen är förbunden med den Levande Guden som inte dör.

Ett samhälle har en styrande logik och ett gemensamt bruk vars tryck är starkt och som väger tungt på den som inte skyddas av någon mäktig samhällsmedlem eller den som utmanar det utan mäktig styrka. Accepterade tänkesätt och gängse idéer har ett eget klimat, och det är svårt att göra sig av med dem utan en djup känsla av sanning, i ljuset av vilken alla dessa tänkesätt och idéer krymper ihop till ett intet, och förutan hjälpen av en överlägsen källa som är större och starkare än källan till dessa tänkesätt och idéer.

En människa som tar ställning mot samhällets inriktning – dess styrande logik, dess allmänna bruk, dess värden och normer, dess idéer och tänkesätt, dess fel och avvikelser – kommer att finna sig vara en främling, såväl som hjälplös, om inte hans auktoritet kommer från en starkare källa än folket, mer beständig än jorden, och ädlare än livet.

Gud lämnar förvisso inte den troende ensam inför förtrycket att jämra sig under dess tyngd, modfällad och bedrövad, utan befriar honom från allt detta med budskapet:

”Tröttnen icke och varen ej bedrövade, då I ären överlägsna, om I ären rättrogna!” (3:133Z)

Detta budskap befriar honom såväl från modfällighet som från bedrövelse, dessa två känslor som är naturliga för en människa i denna situation. Det befriar honom från båda, inte endast genom tålamod och ståndaktighet, utan också genom en känsla av överlägsenhet från vars höjder förtryckets makt, de dominerande värdena, de gängse normerna bland människor, och folket som sjunkit ned i villfarelser, allt förefaller tarvligt.

Den troende är verkligen överlägsen – överlägsen på grund av den auktoritet som står bakom honom och [är] hans källa till vägledning. Vad skall sedan sägas om denna jord, vad om människorna, vad om de värden som är förhärskande i världen, de normer som är gängse bland människor, när han är inspirerad av Gud, återvänder till Gud för vägledning, och följer Hans väg?

Den troende är den mest överlägsne i sin klokhet och i sin uppfattning om världens natur, därför att tron på En Gud i den skepnad som har kommit till honom från islam, är den mest perfekta formen av klokhet, den största sanningen. Den bild av världen som denna tro presenterar står högt över högarna av begrepp, trosuppfattningar och religioner, och uppnås inte av någon stor filosof, äldre eller modern, inte heller nås den av avgudadyrkare eller av dem som följer förvrängda skrifter, ej heller närmar sig de usla materialisterna den. Denna bild är så lysande klar, vacker och balanserad att den islamiska trons ära framstår mer glänsande än någonsin tidigare. Och utan tvekan är de som har insett denna kunskap överlägsna alla andra.⁴⁹

Den troende är den mest överlägsne i sina värden och normer, genom vilka han värderar livet, händelser, saker och personer. Källan till hans tro är kunskapen om Gud och Hans attribut sådana de beskrivs av islam, och kunskapen om de rådande realiteterna i universum i stort, inte bara på den lilla jorden. Denna tro tillhandahåller med sin upphöjdhet den troende med värden som är både mera överlägsna och fastare än de bristfälliga normer som tillverkats av människan, som inte känner till något annat än det hon har under fötterna. De är inte överens om samma normer inom samma generation; till och med ändrar samma människa sina normer från stund till annan.

Han är den mest överlägsne i sitt samvete och i sin uppfattning, i sin moral och i sina seder, eftersom han tror på Gud Som har överlägsna namn och attribut. Av sig själv skapar detta inom honom en känsla av värdighet, renhet och renlighet, anständighet och fromhet, och en önskan att göra goda gärningar, och att vara en Guds rättleda företrädare på jorden. Dessutom försäkrar hans tro honom om att belöningen ligger i det Tillkommande, den belöning inför vilken världens besvär och sorger blir utan betydelse. Den troendes hjärta är tillfredsställd med detta, även om han kan gå genom livet utan uppenbar framgång.

Och han är den mest överlägsne i sin lag och sitt livssystem. När den troende överblickar vadhelst som människan, den forntida eller moderna, har vetat, och jämför detta med sin egen lag och egna system, inser han att allt detta är som barns leksaker eller blindas efterspaningar i jämförelse med islams perfekta system och fullständiga lag. Och när han från sin höjd betraktar det syndiga människosläktet i

⁴⁹ Jfr. kapitlet "Teeh wa rukam" i boken *Khasais al-Tasawwar al-Islami wa Muqawwimatuhu*, av denna boks författare.

dess fel och hjälplöshet med medlidande och sympati, finner han inget annat i sitt hjärta än en känsla av seger över synd och dumheter.

* * *

Det var denna attityd som de tidiga muslimerna intog gentemot de tomma uttrycken för pompa och makt och de traditioner som hade förslavat människorna under Okunnighetens Dagar. Okunnigheten är inte begränsad till någon särskild tidsålder, utan är en omständighet som återuppstår närhelst människor avviker från islams väg, vare sig i det förgångna, i nutid eller framtid.

Detta var svaret från al-Mughira ibn Sh'uba när han ställdes inför formerna, uppförandena, normerna och uttrycken för *Jahiliya* i den berömde persiske generalen Rostams läger.

”Abi Uthman al-Nahdi berättar: När al-Mughira gick över bron och nådde fram till den persiska armén, lät de honom sätta sig och bad om Rostams tillstånd till en audiens. Trots deras nederlag hade de inte förändrat något i sin uppvisning av pompa. Al-Mughira gick framåt. Människorna hade på sig sina militära uniformer, många bar kronor och var klädda i dräkter med guldtrådar. På golvet låg en tjock matta (mattan var trehundra eller fyrahundra steg lång) och man skulle gå på den för att komma fram till generalen. Al-Mughira gick framåt, hans hår var flätat i fyra flätor, och steg upp på tronen och satte sig bredvid Rostam. Tjänarna kastade de sig över honom och drog ned honom. Sedan sade han: ’Vi hade hört att ni var ett förnuftigt folk, men jag ser att ni är en alldeles dåraktig nation. Bland araber är alla jämlikar och ingen är den andres slav, utom om man fångas på slagfältet. Jag hade föreställt mig att ni behandlade varandra jämlikt som vi gör. Det hade varit bättre om ni hade upplyst mig om att några av er är herrar över andra snarare än att behandla mig på detta sätt. Detta är inte ett gott uppförande, och vi gör inte så här. Jag har kommit på er begäran, inte på min egen. Jag vet nu att er ställning är svag och att ni kommer att bli besegrade. Inget kungarike kan överleva som ser ut på detta sätt och har ett sådant kynne”.

En liknande attityd uppvisades av Raba'i bin 'Amer inför Rostam och hans hov före slaget vid al-Qadisiya:

"Före slaget vid al-Qadisiya sände S'ad bin Waqqas budbäraren Raba'i bin 'Amer till Rostam, befälhavaren över den persiska armén och deras härskare. Han kom in i tältet, som hade mattor och draperier av silke och sammet. Rostam satt på en gyllene tron, bar en krona och ädelstenar och pärlor. Raba'i, som hade trasiga kläder och en sköld och satt på en liten häst, red in. Han red en bit innan han steg av från hästen och band den vid en stor kudde. Han gick framåt, beväpnad och med hjälm på huvudet. De sade till honom: 'Lägg bort dina vapen'. Han sade till dem: 'Jag har inte kommit på min egen utan på er begäran. Om ni inte tycker om det så vänder jag tillbaka'. Rostam sade: 'Låt honom komma'. Han närmade sig och lutade sig mot sitt spjut, som gjorde hål i mattan. Rostam frågade honom: 'I vilket syfte har du kommit?' Han svarade: 'Gud har sänt oss för att förmå alla som så önskar att gå över från slaveri under människor till att tjäna Gud allena, från denna världens inskränkthet till denna och den Tillkommande världens omätlighet, från religionernas tyranni till islams rättvisa'" (Ibn Kathir: *Al-Bidayah wa al-Nihayah*)

* * *

Förhållandena ändras, muslimen förlorar sin fysiska makt och är besegrad, men ändå förlorar han inte sin kunskap om att han är den mest överlägsne. Om han förblir en troende, så betraktar han sin besegrare från en överlägsen position. Han förblir övertygad om att detta är ett tillfälligt tillstånd som kommer att försvinna och att tron kommer att ändra den utveckling som man inte kan fly ifrån. Även om döden blir hans lott, kommer han aldrig att böja sitt huvud. Döden kommer till alla, men för honom finns martyrskapet. Han kommer att fortsätta till Lustgården, medan hans besegrare hamnar i Elden. Vilken skillnad! Och han hör sin Generöse Herres röst:

"Icke må de otrognas framfart i landen förleda dig; det är en ringa vinning, sedan varder helvetet deras hemvist. Ja, vilken olycksalig bädd! Men dem, som frukta sin Herre, vänta lustgårdar, genomflutna av bäckar, att de i dem må evinnerligen förbliva, som välkomstfägnad från Gud; ja, vad som finnes hos Gud är bättre för de fromma." (3:196-197Z)

Samhället må dränkas i lustar, nedsänkas i tarvliga passioner, rulla i smuts och orenlighet, och tro att det gläder sig och är fritt från bojar och restriktioner. Ett sådant samhälle kan komma att sakna rena nöjen och även lagenlig mat, och ingenting kan komma att återstå utom en sophög, eller smuts och gyttja. Den troende betraktar från sin höjd hur människorna drunknar i smuts och gyttja. Han kanske är den ende, men ändå är han inte modfälld eller ledsen, inte heller önskar hans hjärta att han tar av sig sina prydliga och felfria kläder och ansluter sig till massan. Han förblir den överlägsne och gläder sig över tron och trons känsla.

Den troende håller fast vid sin religion som den som håller i en ädelsten i ett samhälle som saknar religion, karaktär, högre värden, ädla seder och allt som rent, äkta och vackert. De andra hånar hans ståndaktighet, förlöjligar hans idéer och skrattar åt hans värden, men detta medför inte att den troende försvagas i sitt hjärta: och från sin höjd betraktar han dem som hånar, förlöjligar och skrattar och han säger som en av de stora själarna – dem som gick före honom på trons långa och skinande stig; Noa (frid vare med honom), sade:

”Om I hånen oss, skola vi förvisso håna eder på samma sätt som I.” (11:40Z)

Och han ser slutet på denna lysande stig, och även slutet på den mörka stigen, i Guds ord:

”De, som synda, skrattade förvisso åt dem, som tro. När de gå förbi dem, blinka de åt varandra, när de komma tillbaka till de sina äro de belåtna, och när de få se dem säga de: ’Dessa äro sannerligen vilsefarna’. Men icke hava de sänts att vakta på dem, och den dagen skola de, som tro, skratta åt de otrogna, där de blicka omkring sig på sina troner. Skola ej de otrogna få sina gärningars lön?” (83:29-36Z)

Innan dess talade den Heliga Koranen om för oss vad de otrogna sade till de troende:

”Då våra tecken tydligt och klart uppläsas för dem, säga de, som äro otrogna, till dem, som tro: ’Vilketdera partiet intager den bästa ståndpunkten och befinner sig i det bästa sällskapet?’.” (19:74Z)

Vilketdera partiet? De stora män som inte tror på Mohammed eller de fattiga som samlas kring honom? Vilket av de två partierna? Al-Nadr bin al-Harith och 'Amr bin Hisham och al-Walid bin al-Mughira och Abu Sufyan bin Harb? Eller Bilal och 'Ammar och Khabbab? Om Mohammeds kallelse hade varit bättre, skulle endast sådana människor ha följt honom som inte hade någon makt eller ställning bland Quraish, som församlade sig på en sådan anspråkslös plats som i al-Arqams hus, medan deras motståndare var herrar i al-Nadwa, den stora och ärofyllda församlingshallen, och de innehade makt, auktoritet och storhet.

Detta är logiken i denna värld, deras logik som i varje tid och på varje plats inte kan se de högre horisonterna. Det är en Guds vishet att tron förblir oberoende av alla världsliga lockelsers glitter och trollglans, såsom närhet till härskaren, regeringens gunst, popularitet hos folket eller begärens tillfredsställelse. Den är endast strävan, hårt arbete, kamp och martyrskap. Låt den som vill, antaga tron, den som i sitt hjärta är förvissad om att detta uteslutande sker för Guds sak och inte för människors sak eller för de lockelser och tilldragelser som människor är så kära i. Låt den hålla sig borta från tron, som önskar njutningar och fördelar och som önskar pompa och skådespel, och som söker rikedom och ägodelar, och som fäster vikt vid människors uppfattningar även om dessa må väga lätt på Guds våg.

Den troende lånar verkligen inte sina värderingar, uppfattningar och normer från människor så att han är beroende av människors uppskattning; han tar dem från människornas Uppehållare, och detta räcker för honom. Han följer inte människors begär; han förlitar sig på den sanningens fasta våg som inte vacklar eller lutar över åt ena sidan. Han hämtar verkligen inte sin inspiration från denna flyktiga och ändliga värld; hans själs inspiration kommer ur universums urkällor. Hur kan han då vara missmodig eller ledsen i sitt hjärta, när han är förbunden med människornas Uppehållare, sanningens våg och universums urkällor?

Han befinner sig verkligen tillsammans med sanningen – och vad finns bortom sanningen utom falskhet? Låt falskheten ha makten, låt den ha sina trummor och standar, och låt den ha sina folkmassor och pöbelhopar; ingenting av detta kan förändra något av sanningen. Han befinner sig verkligen tillsammans med sanningen, och ingenting finns bortom sanningen utom villfarelser, och den troende kan inte föredra villfarelsen framför sanningen. Han är en troende, och oavsett hur situationen ser ut kan han inte byta ut sanning mot villfarelse.

"Herre, låt ej våra hjärtan avfalla, sedan du väglett oss, utan giv oss barmhärtighet från dig! Du är förvisso Givaren. Herre, du skall förvisso församla människorna till en dag, om vilken intet tvivel råder, Gud sviker förvisso ej sitt löfte." (3:6-7Z)

kapitel 12

Detta är vägen

”Vid himmelen med djurkretsen, vid den utlovade dagen, vid den bevittnande och det bevittnade! Förbannade vare männen vid gropen, vid den bränslet förtärande elden, som sutto omkring den, och sågo på, huru man gjorde med de troende! De voro gramse på dem, blott därför att de trodde på Gud, den Våldige, den Prisdade, Honom, som herraväldet över himlarna och jorden tillhör. Ja, Gud är vittne till allt.

Dem, som hemsöka de rättrogna, vare sig män eller kvinnor, och sedan icke omvända sig, väntar förvisso helvetets straff; ja, dem väntar helvetesbrandens pina. Dem, som tro och göra goda gärningar, vänta förvisso lustgårdar, genomflutna av bäckar. Detta är den stora lycksaligheten.

Din Herres kraft är sannerligen väldig. Han frambringar förvisso, och han återställer. Ja, han är den Överseende, den Kärleksfulle, Tronens Herre, den Härlige; Han verkställer vad han vill.” (85:1-16Z)⁵⁰

Historien om de som gjorde gropen som den berättas i suran *Al-Buruj* (Djurkretsen) kräver djup eftertanke hos dem bland de troende som kallar människor till Gud, oavsett tid och plats. Denna historia, med sin introduktion, förklaring, sina kommentarer och sin sensmoral pekar, så som den berättas i Koranen, på några djupa sanningar vad beträffar kallelsen till Gud, människornas reaktioner på denna kallelse, och de möjliga konsekvenserna av denna kallelses vidsträckta omfång – ett omfång som är så vidsträckt att det omfattar hela världen, detta liv och livet bortom

⁵⁰ Jag återger här också för tydlighetens skull Bernströms översättning:

”Vid natthimlen, smyckad med stjärnbilder! Vid den utlovade dagen! Vid Vittnet och Vittnesbördet! Guds förbannelse över dem [som grävde] en grav [för de troende], [en grav] av eld med rikligt bränsle, och som satte sig intill den för att själva bevittna den [illgärning] som de här begick mot de troende! De ville hämnas på dem enbart för att de trodde på Gud, den Allsmåktige, som allt lov och pris tillkommer, Han som äger herraväldet över himlarna och jorden. Men Gud är vittne till allt. De som utsätter troende män och kvinnor för [svåra] prövningar och som inte därefter känner ånger, skall utlämnas åt helvetets straff, ja, de skall utlämnas åt eldens plåga. [Men] de som tror och lever ett rättskaffens liv [skall stiga in i] lustgårdar, vattnade av bäckar – detta är den stora segern! Din Herres hämnd är fruktansvärd! Det är Han som inleder skapelsen och som skall förnya den. Han är den som ständigt förlåter, den Kärleksfulle, Herren till maktens och ärans tron, Han som i allt genomför sin vilja.” (85:1-16B) (Ö.a.)

detta. Genom denna berättelse utpekar Koranen för de troende den väg som ligger framför dem och förbereder dem att tappert möta vadhelst som kommer i deras väg och som de ännu är ovetande om, med den Allvise Gudens tillstånd.

Detta är berättelsen om en grupp människor som trodde på Gud och öppet tillkännagav sin tro. De ställdes inför tyranniska och förtryckande fiender som var till det yttersta ville förneka människan rätten att tro på den Allsmäktige, den Lovvärde Guden. De hade för avsikt att ta ifrån människan den värdighet som hade förlänats honom av Gud, och utan vilken han reduceras till att vara blott en lekboll i tyrannernas händer, till att bli torterad, bränd levande, och till att genom sina ångestrop vara en underhållning för sina torterare.

Men tron i alla troendes hjärtan höjde dem över all förföljelse. Tron triumferade över livet. Hotet om tortyr skakade dem inte, de tog inte tillbaka något och de brann i elden tills de dog.

Deras hjärtan blev verkligen befriade från denna världens tillbedjan. Vare sig kärleken till livet eller fruktan för en ångestfylld död kunde förmå dem att acceptera vanära. De befriade sig själva från denna jord och alla dess attraktioner, och triumferade över livet genom en upphöjd tro.

Mot dessa troende, rättfärdiga, upphöjda och hedervärda själar hetsades arroganta, illasinnade, kriminella och förfallna människor. Och dessa kriminella satt vid eldgropen och såg på hur de troende led och vändades av smärtor. De satt där för att roas av åsynen hur elden förtärde levande varelser och hur dessa nobla sjäalars kroppar förvandlades till sot och aska. Och när någon ung man eller kvinna, ett barn eller en gammal man bland dessa rättfärdiga troende, kastades på elden, så nådde deras diaboliska njutning nya höjder, och rop av vansinnig glädje hördes från deras läppar vid åsynen av blod och bitar av kött.

Denna hårresande händelse visar att dessa upproriska människor hade sjunkit ned till en nivå av fördärv där man söker njutning genom att tortera andra, som inte ens uppnås av något vilt djur. Ett vilt djur dödar sitt byte för att få mat, aldrig för att uppnå njutning genom att tortera det.

Samma händelse visar också hur högt en troendes ande kan svinga sig, befriad och fri – denna höjd vars uppnående har varit den högsta hedern i alla generationer och i alla tider.

Med jordiskt mått segrade tyranniet över tron, och denna tro hade även om den nådde sin höjdpunkt i denna rättfärdiga, nobla, ståndaktiga och upphöjda grupps hjärtan, ingen att sätta emot i denna kamp mellan tyranni och tro.

Lika lite som Koranen själv, säger traditionerna rörande denna händelse ingenting beträffande om Gud straffade dessa tyranner i detta liv för deras brott så som han straffade Noas folk och Huds folk, Salihs folk, Sh'uaibs folk och Lots folk eller som han fångade Farao med sin armé i all hans prakt och styrka.

Från en jordisk synpunkt var slutet alltså både beklagligt och tragiskt.

Men tog saken slut här? Förintades gruppen av troende med all deras tros upphöjdhet i eldgropen i sina plågor? Och förblev gruppen av kriminella, med ondskan i sitt brott, ostraffad?

Från en jordisk synpunkt är hjärtat upprört över detta tragiska slut!

Men Koranen lär de troende någonting annat, uppenbarar för dem en annan verklighet, visar dem en annan väg att väga med, och upplyser dem beträffande omfattningen av kampen.

Livets njutningar och smärtor, framgångar och missräkningar, väger lätt i denna väg, och bestämmer inte vinsten eller förlusten. Triumfen begränsas inte till omedelbar seger, som bara är en av triumfens många former.

I Guds väg, är trons vikt den sanna vikten, på Guds marknad är tron den enda vara som efterfrågas. Triumfens högsta form är själens seger över materien, trons seger över förföljelsen. I den händelse som ovan beskrevs, segrade de troendes själar över fruktan och smärta, över jordens och livets lockelser, och de uppnådde en sådan seger över tortyren som är en heder för hela människosläktet i alla tider – och detta är den sanna segern.

Alla människor dör, och av olika orsaker, men alla vinner inte en sådan seger, uppnår inte sådana höjder, får inte smaka sådan frihet, eller svingar sig till sådana horisontens gränser. Det är Gud som väljer och hedrar en grupp människor som delar döden med resten av människosläktet men som är utpekade bland andra människor för hedern – hedern bland de ädlaste änglar, nej, till och med bland hela människosläktet, om vi jämför dem med den totala historien av generationer av människor.

Det hade varit möjligt för dessa troende att rädda sina liv genom att ge upp sin tro; men med hur mycken förlust för dem själva, och med hur mycken förlust för människosläktet? De skulle ha förlorat och dödat denna stora sanning, att livet utan

tro är värdelöst, utan frihet förnedrande, och om tyrannerna tillåts att behärska människors själar såväl som deras kroppar, då är det helt fördärvat.

Det var denna ädla sanning, denna stora sanning, som de troende insåg medan de levde på jorden; de insåg den och fann den medan elden slickade dem och brände deras dödliga gestalt. Denna ädla sanning triumferade över eldens pina.

Fältet för denna kamp begränsar sig inte till denna jord eller till detta liv. De som utför denna kamp är inte endast en generations människor. Änglarna deltar också i det som händer på jorden; de iakttar och bevittnar det, och de väger det på en annan våg än den som en eller till och med alla generationer människor använder. Änglarna är ädla själar vars antal är många gånger större än människorna på jorden. Utan tvivel är änglarnas lovord och respekt tyngre på denna våg än de människors åsikter och bedömningar som lever på jorden.

Och sedan har vi det Tillkommande. Detta kommer att bli den verkliga sfären som är granne till den jordiska sfären och som inte är avskild från den, i verkligheten såväl som i de troendes uppfattning av denna verklighet.

Alltså slutar inte kampen här, och det verkliga beslutet kan inte fattas här. Varje bedömning som grundas i den del av den, som hände på jorden är därför felaktig, eftersom denna bedömning endast berör en liten och ganska obetydlig del av denna kamp.

* * *

Den tidigare synpunkten, det vill säga den om den jordiska vågen, är begränsad och inskränkt och intas av människor som förhastar sig. Den senare synpunkten är vittomfattande och långsiktig, och en sådan synpunkt får i en troende sin näring från Koranens lära, eftersom den är en spegel av verkligheten och grunden för den rätta tron.

Bland de belöningar som Gud har lovat till de troende för deras tro, lydnad, ståndaktighet inför olyckan och seger över förföljelsen är hjärtats förnöjsamhet:

”[D]e som tror och vars hjärtan blir stilla när Guds namn nämns – är det inte så att då Guds namn nämns blir människohjärtat stilla?” (13:28B)

Och det är den Nåderikes välbehag och kärlek:

”Den Nåderike skall låta [mycken] kärlek komma dem till del, som tror och lever ett rättskaffens liv.” (19:96B)

Och det länder till åminnelse Därovan:

Guds Sändebud – frid vare med honom – sade: ”När en viss persons barn dör, frågar Gud änglarna: Tog ni hand om Min tjänares barns själ? De säger: Ja. Sedan säger Han: Vad sade min tjänare? De säger: Han prisade Dig och sade: ’Vi tillhör sannerligen Gud och till Honom skall vi återvända’: Sedan säger Han: Bygg ett hus åt min tjänare i Lustgården och kalla det ’lovprisandets hus’.” (Tirmidhi)

Han sade också: ”Gud den Mest Upphöjde säger: Jag befinner mig i förhållande till Min tjänare så som hans tankar beträffande Mig; när han minns Mig, är jag med honom; när han kommer ihåg mig inför sig själv, kommer Jag ihåg honom inför Mig själv; när han nämner Mig i en grupp, nämner Jag honom i en bättre grupp; om han kommer mot mig på en armslängd, kommer Jag ett steg mot honom; om han går mot Mig, springer Jag mot honom”. (Bukhari och Muslim)

Och det finns ett ivrigt intresse från änglarna i de troendes angelägenheter på jorden:

”De, som bära tronen, och alla, som stå omkring den, prisa sin Herres lov och tro på honom och bedja om förlåtelse för dem, som tro: ’Herre, du omfattar allting med din barmhärtighet och din kunskap; förlåt dem, som omvända sig och följ din väg, och bevara dem för avgrundsdödens pina!’” (40:7Z)

Och det är ett liv från Gud för martyrerna:

”Men anse ej dem, som dödats för Guds sak, döda! Nej, de äro levande; de försörjas hos sin Herre, glädjande sig över vad Gud givit dem av sin ynnest och fröjdande sig över dem, som ej upphunnit dem bakifrån, därför att ingen fruktan skall råda över dem och de ej behöva varda bedrövade. De fröjdas över nåd och ynnest från Gud och däröver, att Gud ej låter de rättrognas lön gå förlorad.” (3:163-165Z)

Och beträffande dem som förkastar tron, tyrannerna och de kriminella, har Gud upprepade gånger lovat att Han kommer att fånga dem i det Tillkommande, medan Han ger dem en begränsad tid att leva på jorden: även om han har fångat en del av dem också i denna världen, men beträffande det slutgiltiga straffet ligger vikten vid det Tillkommande:

”Icke må de otrognas framfart i landen förleda dig; det är en ringa vinning, sedan varder helvetet deras hemvist. Ja, vilken olycksalig bädd!” (3:196Z)

”Och tänk ej, att Gud är likgiltig för vad de orättfärdiga göra! Han giver dem blott anstånd till en dag, då blicken varder orörlig, där de rusa åstad och lyfta upp huvudet utan att kunna röra ögonen och deras hjärtan varda tomma.” (14:44Z)

”Så låt dem då prata och skämta, tills de uppleva den dag, som lovas dem, den dag, då de gå ut ur grifterna och hava så bråttom, som om de kappades om målet, med nedslagna blickar och överhöljda av uselhet! Detta är den dag, som lovades dem.” (70:42-44Z)

Människosläktets liv är alltså angränsande till änglarnas liv; detta liv går vidare in i det Tillkommande livet; och slagfältet i kampen mellan gott och ont, mellan sanning och villfarelse, och mellan tro och tyranni inskränker sig inte till denna jord. Denna sak slutar inte här, inte heller fattas beslutet i denna värld. Detta liv och alla dess njutningar och smärtor, framgångar och missräkningar, väger lätt i vågen.

Slagfältet är vidsträckt såväl i rum som i tid, i mått och i vikt. Genom att inse det utvidgas den troendes horisonter och hans anspråk höjs, så att denna jord och vadhelst som den innehåller, detta liv och det som är anknutet till detta, krymper inför hans blick. Den troendes storhet ökar i relation till vad han ser och förstår av omfång och horisonter. För att skapa en sådan bred, omfattande, ädel och ren uppfattning av tron, är berättelsen om skaparna av gropen ett mycket bra exempel.

* * *

Ljus kastas också på en annan aspekt av kallelsen till Gud och dess situation med avseende på alla möjligheter i berättelsen om skaparna av gropen och suran "Djurkretsen" (*al-Buruj*).

Historien om kallelsen till Gud har bevittnat olika slut i denna värld i sin kamp med andra rörelser.

Den har bevittnat utplånandet av Noas folk, Huds folk, Sh'uaibs folk och Lots folk, och flykten, en liten grupp troendes blotta flykt. Men Koranen talar inte om vad dessa flyktingar gjorde i världen och i livet efter deras flykt. Dessa exempel säger oss att Gud den Mest Upphöjde ibland låter rebellerna och tyrannerna smaka på straffet i denna värld, medan det fullständiga straffet fortfarande väntar på dem i det Tillkommande.

Denna historia om kallelsen bevittnade utplånandet av Faraos och hans armé, om Moses' och hans folks flykt och etablerandet av deras auktoritet i landet. Dessa människor från denna tid var de mest rättfärdiga i hela deras (Israeliternas) historia, även om de inte uppnådde en fullständig ståndaktighet och inte heller etablerade Guds religion på jorden i dess helhet; och detta exempel är annorlunda än de tidigare.

Denna historia om kallelsen bevittnade utplånandet av polyteisterna som vände sig bort från Mohammeds – frid vare med honom – vägledning och tro, och den bevittnade de troendes fullständiga seger, med trons häpnadsväckande seger i deras hjärtan. Och för första gången i mänsklighetens historia hade Guds väg etablerats på ett så fullständigt sätt att det inte har setts av människor, vare sig förr eller senare.

Och den bevittnade, som vi har sett, exemplet hos skaparna av gropen.

Och den bevittnade många andra exempel i tidigare eller senare tid som inte blivit mycket omtalade i trons historia. Och till och med idag bevittnar den sådana exempel, som en eller annan av de möjliga lösningar som noterats i historien seklerna igenom.

Bland de olika tidigare eller senare exemplen, får exemplet med de som gjorde gropen inte glömmas.

Det exempel får inte glömmas där de troende inte har någon flyktväg och där de otrogna inte blir straffade! Detta därför att de troende – de som vänder sig till Gud – skall vara fullständigt medvetna om att de också kan möta detta extrema slut i Guds väg, och att de inte har någon talan i saken. Deras sak och trons sak förblir hos Gud.

Deras uppgift är att fullgöra sin plikt, och gå. Deras plikt är att välja Gud, föredra tron över livet, att genom tron höja sig ovan förföljelse, och att vittna inför Gud med handlingar såväl som avsikter. Sedan är det Guds uppgift att ta hand om dem och om deras fiender, med Hans religion och Hans kallelse, så som Han anser lämpligt. Han kan åt med välja vilken som helst av de lösningar som historien känner, eller någon annan lösning som bara Han ser och känner till.

De är Guds arbetare. Närhelst Han vill att de skall arbeta, oavsett med vad eller hur, skall de göra det och motta den kända belöningen. Att bestämma hur deras strävan skall sluta ligger inte i deras makt och inte heller är det deras ansvar. Detta ansvar ligger i den Endes myndighet, inte hos dem som bara är arbetare.

De mottar den första delen av sin belöning i form av hjärtats tillfredsställelse, hög förståelse, vackra idéer, befrielse från begär och attraktioner, och frihet från fruktan och sorg, oavsett i vilken situation de befinner sig.

De mottar den andra delen av sin belöning i form av lovord, hågkomst och ära bland änglarna, och därtill kommer detta från människorna på denna jord.

Sedan mottar de den större och den sista delen av deras belöning i det Tillkommande: enkel redovisning och stora fördelar.

Med varje slag av belöning mottar de också den största av belöningar: Guds behag. Det är Hans frikostighet gentemot dem att Han väljer dem för Hans syfte, ett instrument för Hans makt, så att Han använder dem på denna jord så som Han finner lämpligt.

* * *

Denna första ädla generations muslimers utbildning i enlighet med Koranen hade i högsta grad denna karaktär. De förlorade sina personligheter och identiteter i denna sak och verkade för den Endes myndighet, och var fönöjd med Gud i varje beslut och i varje situation.

Profetens – frid vare med honom – utbildning pågick parallellt med Koranens lära och vände deras hjärtan och ögon mot Lustgården, och mot att tålmodigt framhärda i deras tilldelade uppgifter intill dess Gud förordnar vilka avsikter Han har i denna värld såväl som vad som behagar Honom i det Tillkommande.

Profeten – frid vare med honom – såg intensiteten i den tortyr som hopades över 'Ammar, hans far och hans mor – måtte Gud finna behag i dem – men sade inget mer än detta: "Tålamod, Yasirs familj! Lustgården har utlovats åt er".

Och Khabbab bin al-Aratt – måtte Gud finna behag i honom – berättade: "Vi klagade hos Guds Sändebud – frid vare med honom – medan han vilade i skuggan av Ka'aba, och sade: "Varför ber du inte att Gud skall hjälpa oss? Varför ber du inte för oss? Då sade han: 'Före er fanns det människor som kunde fånga en man, och begrava honom till hälften i ett hål som grävts i marken, och sedan sågade i hans huvud till dess det delades i två; eller som kunde kamma med järnkammar mellan hans kött och ben; ändå kunde detta inte vända honom bort från hans religion. Vid Gud! Gud kommer att se till att denna sak fullbordas, och en tid skall komma när en ryttare kommer att rida ensam från San'a till Hadramut och han kommer inte att hysa någon fruktan utom för Gud, eller för en varg mot hans får; men ni har bråttom". (Bukhari)

* * *

Guds vishet ligger till grund för varje beslut och varje situation. Han förvaltar hela universum och Han har kännedom om dess början och dess slut, kontrollerar dess händelser och dess inbördes relationer. Han känner till visheten som är dold för oss bakom det Oseddas slöjor – den vishet som i förbindelse med Hans vilja utvecklar historiens långa process.

Ibland, efter generationer och sekler, avslöjar Gud för oss visheten i en händelse som samtida människor inte förstod. De kan ha undrat: "Varför detta? O Herre! Varför hände detta? Frågan i sig beror på den okunnighet som den troende bevarar sig från. Han vet redan att det finns vishet bakom varje beslut. Vidden av hans uppfattning och hans långsiktiga vision i tid och rum, i värden och mått, höjer honom över denna otro vars början finns i en sådan fråga. Han håller den kurs som föreskrivits av Gud med underkastelse och förnöjsamhet.

Koranen skapade hjärtan som var värdiga att bära förtroendet att vara Guds representanter på jorden. Det var nödvändigt att dessa hjärtan var så gedigna, så starka och så rena, att de inte skulle fästa blicken på någonting från denna jord, och lämna bakom sig allt och bära allt med tålamod, och se bortom detta mot det Tillkommande, och inte söka någonting utom Guds välbehag och vara villiga att

passera bortom livets stig till en död i fattigdom, svårighet, misräkning, plåga och uppoffring. De skulle inte söka någon hastig belöning på denna jord, vare sig den belöning som ligger i kallelens seger, islams herravälde och muslimernas ära, eller ens den belöning som ligger i utplånandet av tyrannerna, så som den Allsmäktige har behandlat tidigare generationer av otrogna. När sådana hjärtan påträffades som visste att de under sina liv inte skulle ha några förhoppningar, och att avgörandet mellan sanning och villfarelse skulle ske i det Tillkommande – när sådana hjärtan påträffades och Gud var viss om uppriktigheten i deras avsikter med avseende på vad de hade lovat, då gav han dem seger på jorden och skänkte dem sin tillit. Denna tillit syftade inte till deras fördel, utan så att de skulle upprätta det Gudomliga systemet.

De blev bärare av denna tillit när inget löfte gavs till dem om jordiska förmåner som de kunde ha krävt, inte heller var deras blickar inställda på att erhålla sådana förmåner. De var hängivna Guds tjänare från den dag då de inte visste om någon belöning utom Hans välbehag.

Alla de verser i Koranen där seger utlovas, eller i vilka [krigs]byte omnämns eller där det sägs att polyteisterna kommer att straffas i denna värld av de troende, de uppenbarades i Medina. De uppenbarades först efter det att alla dessa saker hade uteslutits från den troendes handlingsmöjligheter, hans förväntan och hans begär. Guds hjälp kom av sig själv, när Gud avsåg att detta sätt att leva skulle förverkligas i människosläktets liv, så att generationer av människor kunde se det i en praktisk och konkret form, och inte som en belöning för strävandena, det hårda arbetet, uppoffringarna och lidandet. Detta var verkligen ett avgörande av Gud, vars vishet vi idag försöker utforska.

Denna intrikata punkt kräver en djup eftertanke av alla som kallas till Gud, oavsett vilket land eller vilken tidsperiod de tillhör; för detta garanterar att de klart och utan tvetydighet skall kunna se milstenarna på vägen, och det visar vägen för dem som önskar följa den till dess slut, oavsett vilket detta må bli; då är det Guds sak vad Han avser att göra med dem och med Sin kallelse. Medan de då följer vägen som har täckts med skallar och lemmar och blod och svett för att finna hjälp och seger, kommer de inte att vara ängsliga eller hysa en önskan att avgörandet mellan sanning och villfarelse skall ske på denna jord. Men om Gud Själv avser att fullfölja uppfyllandet av Hans kallelse och Hans religion genom deras strävanden, så

kommer Hans vilja att ske – men inte som en belöning för deras lidanden och uppoffringar. Denna världen är sannerligen inte en plats för belöning.

* * *

Ett annat faktum som bör begrundas här är en kommentar till Koranen beträffande de som grävde gropen, där Gud den Allershögste säger:

”De voro gramse på dem, blott därför att de trodde på Gud, den Vældige, den Prisade.”

De som kallats till Gud, från varje tid eller generation, borde tänka över denna djupa sanning.

Kampen mellan de troende och deras fiender är i grunden en troskamp, och inte på något sätt någonting annat. Fienderna är ”gramse” bara på grund av deras tro, uppretade bara på grund av deras övertygelse.

Detta var inte en politisk eller ekonomisk eller raslig kamp; hade den varit något av detta, skulle det ha varit lätt att komma överens, lösningen av dess svårigheter hade varit enkel. Men i grunden var det en kamp mellan övertygelser – antingen otro eller tro, antingen *jahiliyya* eller islam.

Det är därför som polyteisternas ledare i Mecka erbjöd Guds Sändebud – frid vare med honom – rikedom, kungadöme och världsliga saker i utbyte mot en enda sak: att han upphörde med trons kamp och kom överens med dem i detta avseende. Om Han hade gått med på vad de begärde av honom – må Gud förlåta oss för att vi säger detta – då skulle det inte ha kvarstått någon skillnad mellan dem och honom.

Detta var verkligen en trosfråga och en troskamp. De troende borde vara säkra på detta, oavsett vad deras fiender deklarerar. De är deras fiender endast på grund av deras övertygelse – ”blott därför att de trodde på Gud, den Vældige, den Prisade” – och därför renar de för Honom allena deras lydnad och underkastelse.

De troendes fiender må önska att ändra denna kamp till att vara en ekonomisk eller politisk eller raslig kamp, så att de troende blir förvirrade gällande kampens verkliga natur och flamman av tro i deras hjärtan slocknar. De troende får inte bli vilseledda, och måste förstå att detta är ett knep. Genom att förändra kampens natur avser fienden att ta deras sanna segervapen ifrån dem, den seger som kan se ut på alla sätt, såsom andens frihets seger så som fallet var med de troende i berättelsen

om de som grävde gropen, eller herraväldet i världen – som en följd av andens frihet – så som hände i fallet med den första generationen av muslimer.

Vi ser idag ett exempel på denna i kristendomens försök att föra oss vilse genom att förvränga historien och säga att korstågen var en form av imperialism. Sanningen är att senare tiders imperialism endast är en täckmantel för korstågsandan, eftersom det inte är möjligt för den att uppträda i sin sanna form, så som det var möjligt på Medeltiden. Den avslöjade korstågsandan krossades mot det muslimska ledarskapets klippa av tro som kom från olika element, såsom kurden Salahuddin och mamluken Turan Shah, som glömde olikheterna mellan nationaliteter och mindes sin tro, och som var segerrika under islams banér.

”De voro gramse på dem, blott därför att de trodde på Gud, den Vældige, den Prisade.”

Allsmäktig Gud talade sanningen, och dessa förrädiska bedragare är lögnare!

2008-11-15

Ordförklaringar och personregister

Hudna, dhimmi, dar al-harb, dar al-islam, ahl al-kitab, jihad, mujahedin, kafir, kuffar, waqf, jahiliya

Käll- och litteraturförteckning

- Berman, Paul: *Terror och liberalism*, Stockholm : SNS Förlag, 2005
- Fischer, Ernst och Franz Marek: *Vad Lenin verkligen sagt*, Stockholm : Rabén & Sjögren, 1972
- Hitler, Adolf: *Mein Kampf*, 2 bd., Stockholm : Högglunds förlag, 2002
- Hjärpe, Jan: *Shari'a : Gudomlig lag i en värld i förändring*, Stockholm : Norstedts, 2005
- Höpp, Gerhard (utg.): *Mufti-Papiere : Briefe, Memoranden, Reden und Aufrufe Amin al-Husainis aus dem Exil, 1940-1945*, Berlin : Klaus Schwarz Verlag, 2004
- Karlsson, Ingmar: *Tro, terror och tolerans : Essäer om religion och politik*, [Stockholm] : Wahlström & Widstrand, 2004
- Koranen* / översatt från arabiskan av K. V. Zetterstéen, [Stockholm] : Wahlström & Widstrand, 2003
- Koranens budskap* / tolkning från arabiskan av Mohammed Knut Bernström, Stockholm : Proprius, 2002
- Lewis, Bernard: *The Political Language of Islam*, Chicago : University of Chicago Press, 1988
- *The Crisis of Islam : Holy war and unholy terror*, New York : Random House, 2004
- Lukács, Georg: *Historia och klassmedvetande : Studier i marxistisk dialektik*, Cavefors : Budapest, 1968
- Meir-Levi, David: *History Upside Down : The Roots of Palestinian Fascism and the Myth of Israeli Aggression*, New York och London : Encounter Books, 2007